STAR WARS

ULTIMUL JEDI

ÎMPOTRIVA IMPERIULUI

JUDE WATSON

JUDE WATSON

STAR WARS

SERIA ULTIMUL JEDI
ÎMPOTRIVA IMPERIULUI

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
The Last of the Jedi: Against the Empire
2007

Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prințesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.

GHIDUL CARACTERELOR

ULTIMII JEDI

Obi-Wan Kenobi: Mare Maestru Jedi, acum în exil pe Tatooine.

Ferus Olin: Fost Padawan Jedi, odinioară ucenic al Maestrei Jedi Siri Tachi, în prezent agent dublu împotriva Imperiului, pe planeta Bellassa.

Solace: Fostă Cavaler Jedi Fy-Tor Ana; devenită vânător de recompense după instaurarea Imperiului.

Garen Muln: Slăbit de lunile lungi de ascundere după Ordinul 66; locuieşte pe baza secretă pe care Ferus Olin a înfiinţat-o pe asteroid.

Ry-Gaul: Fugar după Ordinul 66; găsit de Solace.

CEI ŞTERŞI

O confederaţie liberă a celor care au fost marcaţi de Imperiu pentru a fi ucişi, care au renunţat la identităţile lor oficiale şi au dispărut; adunaţi pe Coruscant.

Dexter (Dex) Jettster: Fostul proprietar al restaurantului *Dex's Diner*; a înfiinţat o casă conspirativă în *Districtul Portocaliu* de pe Coruscant.

Oryon: Fost şef al unei reţele Bothane de spionaj din timpul Războiului Clonelor; îşi împarte timpul între baza secretă de pe asteroid şi ascunzătoarea lui Dex.

Keets Freely: Fost jurnalist premiat de investigaţie; acum se ascunde în casa conspirativă a lui Dex.

Curran Caladian: Fost consilier Senatorial de Svivreni; văr al defunctului consilier Senatorial şi prieten al lui Obi-Wan Kenobi, Tyro Caladian; marcat pentru a fi ucis din cauza rezistenţei sale deschise faţă de instaurarea Imperiului. Locuieşte în casa conspirativă a lui Dex.

ÎNGRIJITORII BAZEI

Raina Quill: Pilot – renumită în lupta planetei Acherin împotriva Imperiului.

Toma: Fost General şi comandant al forţei de rezistenţă de pe Acherin.

CEI UNSPREZECE

Mişcare de rezistenţă de pe planeta Bellassa; grupul începe să fie cunoscut în tot Imperiul; înfiinţat iniţial de unsprezece bărbaţi şi femei, dar a crescut până la a include sute de persoane în oraşul Ussa, cu mai mulţi susţinători pe întreaga planetă.

Roan Lands: Unul dintre *Cei Unsprezece* originali; prieten şi partener al lui Ferus Olin; ucis de Darth Vader.

Dona Telamark: Susţinătoare a *Celor Unsprezece*; l-a ascuns pe Ferus Olin în refugiul ei montan după ce acesta a evadat dintr-o închisoare Imperială.

Wil: Unul dintre *Cei Unsprezece* originali şi acum coordonatorul principal al grupului.

Dr. Arnie Antin: Şi-a împrumutat serviciile medicale grupului, apoi s-a alăturat mai târziu; acum este a doua la comandă.

PRIETENII ŞI ALIAȚII LUI FERUS OLIN

Trever Flume: Tovarăşul în vârstă de treisprezece ani al lui Ferus Olin, fost copil al străzii şi operator pe piața neagră de pe Bellassa; acum membru de onoare al *Celor Unsprezece* şi luptător al rezistenței, sub acoperire la Academia Navală Imperială de pe Coruscant.

Clive Flax: Fost muzician şi spion corporatist transformat în agent dublu în timpul Războiului Clonelor; prieten al lui Ferus şi Roan; a evadat împreună cu Ferus din închisoarea Imperială de pe Dontamo.

Astri Oddo: Fostă Astri Oddo Divinian; a divorțat de politicianul Bog Divinian după ce acesta s-a alăturat lui Sano Sauro şi Confederației Sistemelor Independente în timpul Războiului Clonelor; acum este fugară, ascunzându-se de Bog; expertă în piratare, specializată în sisteme de coduri informatice la scară macro.

Lune Oddo Divinian: Fiul de opt ani al lui Astri şi al lui Bog Divinian, înzestrat cu abilități în Forță.

Linna Naltree: Expertă medicală care l-a ajutat pe Trever să scape.

Flame: Prietenă misterioasă şi bogată a *Celor Unsprezece* şi a altor grupuri de rezistență.

...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Scurta lui viață fusese marcată de o grămadă de ghinioane, dar Trever se considera cel puțin norocos într-o privință: prezența regulată la *Academia Ussană de Zi* nu mai era necesară. Când fuseseră uciși tatăl și fratele său de forțele Imperiale după Războiul Clonelor, lumea lui făcuse implozie. Totul încetase să mai aibă sens, iar mersul la școală avusese cel mai puțin sens dintre toate. Așa că închisese ușa vechii sale vieți și o părăsise pentru totdeauna. Devenise un copil al străzii, un hoț, un escroc. Apoi aflase că Ferus Olin, tipul care îl lăsase să doarmă în camera lui din spate, fusese Jedi, și următorul lucru care se întâmplă... zbang, începuse să treacă de blocade și să se ferească de soldații din trupele de șoc.

În fruntea listei de lucruri pe care nu se așteptase să le mai facă vreodată, era să meargă la școală. Dar, iată-l aici. Acum era un proaspăt recrut la *Academia Navală Imperială* de pe Coruscant. De ce nu putea să se infiltreze într-un loc distractiv, cum ar fi o cantină de pe o stație spațială din Inelul Exterior? Pentru că Lune Oddo Divinian, fiul sensibil la Forță al lui Astri Oddo, fusese răpit de tatăl său și trimis aici. Și Astri era disperată să-l ia înapoi. Așa că Trever se oferise să se înscrie, să ia legătura cu el și să scape amândoi de acolo în câteva zile. Cel puțin acesta era planul.

Pentru Trever, școala fusese întotdeauna ca o închisoare. Dar *Academia Navală Imperială* chiar se simțea ca o închisoare. Nu existau cătușe paralizante sau cuști de energie, dar exista un sistem de securitate de ultimă generație, insigne de identificare și vechii droizi de luptă din seria B-l din Războiul Clonelor care fuseseră reactivați și reprogramați pentru securitate. Încă stăteau în spații temporare rechiziționate de Imperiu, un spital vechi construit din piatră sintetică gri. Locul nu avea ferestre și încă mirosea a bacta.

Arăta ca oricare dintre ceilalți recruți, cu părul proaspăt tuns scurt, tunică și pantaloni de culoare sumbră și cea mai stupid de mică șapcă pe care avusese vreodată ghinionul să și-o pună pe cap. Trever o scoase și o înghesui în buzunar. Își lăsase hainele și bunurile la înregistrare, iar acum trebuia să-și caute camera.

Holurile erau goale în acest moment. Era ora cursurilor. Toți recruții asudau în fața holocărților, iar în curând li se va alătura și el pentru a se *distra din plin*.

— Hei, vierme-de-nisip! strigă o voce ascuțită din spatele lui.

Trever continuă să meargă. Nu se afla aici ca să se implice în dispute studențești.

— Cu tine vorbesc, vierme-de-nisip!

Doar dacă nu cumva, bineînțeles, vreun bătăuș idiot încerca să se ia de el.

Trever se întoarse. Un recrut înalt, cu trei barete argintii pe piept, îl privea fix.

Păstrează-ți calmul, îl instruise Keets Freely. Keets cercetase pentru un articol despre *Academia Imperială* când încă era în faza de planificare. Pe vremea când încă

era jurnalist, înainte să reuşească să primească o pedeapsă cu moartea după ce înfuriase Imperiul de mai multe ori. *Eşti un recrut nou. Eşti cel mai de jos din grămadă. Aproape toată lumea are voie să te tortureze. Face parte din proces. Vor să te transforme într-un Imperial. Vor să te dărâme şi să te reconstruiască. Orice ai face, nu-ți pierde cumpătul.*

— Unde ți-e şapca, vierme-de-nisip?

Oh. Şapca. Trever băgă mâna în buzunar şi o scoase.

— Eşti obligat să o porți tot timpul.

— Nu mi-a spus nimeni. Îmi pare rău. Abia am ajuns aici acum câteva minute, spuse Trever.

— Pune-o acum, vierme-de-nisip!

Recrutul înalt îi dădu o palmă peste mână şi şapca îi căzu pe podea.

— Asta da, a fost contraproductiv, spuse Trever.

Se întâmpla un lucru interesant când se supăra acest recrut. Obrajii îi păleau, dar gâtul i se înroşea. Dacă Trever ar fi fost pe străzile din Ussa, ar fi comentat. L-ar fi făcut pe tip un *kete cu gât rubiniu*[1] şi ar fi plecat. Trever era mai bun ca alergător decât ca luptător. Ceea ce nu înțelegeau bătăuşii era că trebuia să-ți particularizezi insultele. Oricine putea numi pe oricine *vierme-de-nisip*, pentru numele lui Dumnezeu. Dar nu trebuia să-şi piardă cumpătul. Era cea mai bună speranță a lui Lune de a scăpa.

— Ridic-o.

Celălalt elev scuipă fiecare silabă. Trever o ridică, apoi şi-o puse pe cap.

— Delincvență în privința uniformei şi insubordonare. Buza recrutului se încreți şi el se apropie şi mai mult. Ghinion din prima ta zi. Eşti mort.

Şi, deodată, apăru o țeavă de *blaster* îndreptată spre pieptul lui Trever. Tipul nu era doar bătăuş, ci şi un nebun! Genunchii lui Trever aproape că cedară. După toate prin câte trecuse, nu se putea întâmpla aşa ceva. Nu aici. Simți o înțepătură neplăcută.

— Zece degradări, spuse elevul şi se îndepărtă.

Ce se întâmplă? se întrebă Trever. *Ce e o degradare?* Transpirația i se scurse pe spate. Crezuse că îşi privise moartea în față. Cutremurat, se îndreptă spre cabina sa. Avea propria lui cameră mică, suficient pentru o canapea de dormit şi o comodă mică.

Te izolează mai întâi, îi zisese Keets. *Face parte din descompunerea personalității tale. Ei nu vor să ai personalitate, puştiule.*

Rafturile se ridicau şi se lăsau pentru a avea spațiu de lucru. Trever îşi depozită echipamentul şi sări pe canapeaua de dormit. Nu era foarte confortabilă. Perna mică era ca tare ca piatra. Observase un dulap cu provizii în drum spre cameră. Se strecură afară şi merse pe hol, atent după alți elevi şi la acel blaster fals.

Deschise uşa dulapului cu provizii. Ah. Erau stive de pături şi perne. Luă repede câteva perne şi se întoarse în camera lui, aruncându-le pe patul său. Putea la fel de bine să se simtă confortabil cât timp era aici.

— Activează unitatea de mesaje.

Vocea era insistentă şi venea de la un panou de control de lângă uşă. O lumină roşie clipea. Trever îşi apăsă degetul mare pe panoul senzorial pentru a se identifica.

— Recrut Fortin, prezintă-te la locotenentul Maggis, Consilier Gardian, pentru interviul de orientare, spuse vocea.

Fortin era numele de pe documentele de identitate false pe care i le obținuse Dex

---

[1] Kete cu gât rubiniu – specie de aviani originară de pe Bellassa. Aveau capete de un alb palid şi gâturi rubinii.

Jettster. El şi Keets erau amândoi membri ai celor *Şterşi*, care-şi ştersuseră identitățile anterioare pentru a se ascunde de Imperiu. Dex îşi amenajase o casă conspirativă pe *Aleea Tâlharilor* din *Districtul Portocaliu*, un loc atât de adânc îngropat în lumea interlopă a Coruscantului încât nici măcar Imperiul nu voia să ajungă acolo.

Îl instruiseră la casa conspirativă, strigându-l pe nume la nesfârşit, reluându-i iar şi iar povestea până când crezuse că se va arunca pe fereastră.

Trever îşi părăsi cabina şi se îndreptă spre turbolift. Primise la sosire numărul biroului locotenentului şi ştia că era aproape de biroul în care se înregistrase prima dată. Susținuse un examen de admitere chiar în acea dimineață, iar rezultatele fuseseră centralizate. Spera că nu va fi dat afară de ureche. Şcoala nu fusese niciodată punctul lui forte.

Ajunse la birou şi activă semnalul luminos care îi spunea locotenentului Maggis că era afară. Trever se trase de gulerul tunicii. Nu era obişnuit să poarte haine atât de strâmte. Avea să arunce în aer acest loc de îndată ce ar fi găsit o modalitate de a îl scoate pe Lune pe ascuns. Nu îi fusese greu să îl înroleze. Nu cu experții vicleni din jurul lui. Pentru prima dată în viața lui, avea un dosar academic impecabil. Keets Freely adăugase o notă în plus, fabricând nişte articole pe care se presupunea că le scrisese pentru ziarul şcolii, toate despre cum *galaxia era un loc al dreptății şi al ordinii de când preluase controlul Imperiul*. Numai prostii, desigur, dar când îi verificai legitimația falsă prin canalele obişnuite, asta găseai.

Spera ca totul să reziste sub scrutinul Imperial. Nu era cel mai deştept mod de viață. Dacă pica testul de admitere, ar fi fost dat afară din prima zi.

Uşa se deschise şuierând.

— Intră, odată! lătră o voce nerăbdătoare.

Trever se aşteptase la un ofițer Imperial standard. Toți păreau să fie după matrița Împăratului – sau, cel puțin, aşa cum arăta Palpatine înainte să se transforme într-un holo de groază. Înalt, cărunt, palid. Fără sânge.

Dar ofițerul acesta era scund, cu pieptul în formă de butoi şi cu un smoc mare de păr negru şi rebel. Obrajii lui dolofani îi dădeau un aer băiețesc, dar încruntarea era de adult-urât. Şapca de ofițer stătea strâmb pe o lampă, de parcă ar fi aruncat-o prin cameră când şi-o dăduse jos. Maggis avea capul apropiat de ecranul de date.

— Fortin. Abisal la teorie... La matematică, rău de tot. Ştiințe, mizerabil. Înțelegere istorică, demn de dispreț. Maggis se uită la el cu dezgust, pur şi simplu. Pe scurt, eşti cel mai jalnic recrut pe care l-am văzut până acum. Cum ai fost acceptat?

Trever încercă să pară mai deştept.

— Cred că am avut emoții când am dat testul de admitere.

— Dar... Ai dat rezultate bune la reflexe şi la pilotaj. Iar noi căutăm piloți. Aşa că bine ai venit în Marina Imperială. Dacă nu vei pica în continuare.

— Mulțumesc.

— Mulțumesc, *domnule*.

— Cu plăcere.

— Nu-ți mulțumesc, idiotule. Foloseşte întotdeauna *domnule* când vorbeşti cu un ofițer superior. Cu mine, adică.

— Da, domnule.

Maggis se uită din nou la ecranul de date.

— Cealaltă veste încurajatoare este că în doar o oră aici ai reuşit să aduni zece degradări. Fortin, eşti conştient, nu-i aşa, că la cincizeci de degradări eşti dat afară?

— Nu mi-au spus asta, domnule. Nici măcar nu mi-au spus ce este o degradare.

— Nu vă spunem totul. Se aşteaptă ca voi să aflaţi singuri cum stau lucrurile. Maggis se lăsă pe spate şi zâmbi. Şi dacă te gândeşti că a fi dat afară nu este un lucru atât de rău, lasă-mă să-ţi explic. Nu ai dreptul să pleci. Trebuie să mergi la Corpul Minier şi să îţi ispăşeşti pedeapsa acolo. Aşa că, dacă aş fi în locul tău, aş respecta regulile.

— Dar ce se întâmplă dacă încalc o regulă în timp ce încerc să aflu care sunt regulile?

Zâmbetul lui Maggis se lărgi.

— Cred că te-a părăsit norocul.

Trever înghiţi în sec. Nu îi plăcea discuţia asta nebună. Chiar deloc.

— Recunoaştem, totuşi, că ai putea avea nevoie de ajutor din când în când. Îţi repartizăm un recrut mai în vârstă care îţi va servi drept mentor cât timp eşti aici. Văd că l-ai cunoscut deja.

Trever avu un sentiment de prăbuşire.

— Recrutul Kestrel. Se pare că ai avut o problemă cu şapca. Ei bine. Sunt sigur că îţi va fi de ajutor, în ciuda faptului că te-a *împuşcat* azi dimineaţă. Şi apoi, într-o zi, dacă vei fi foarte, foarte bun, vei ajunge să ai şi tu un blaster fals şi să sperii noii recruţi. Maggis apăsă câteva taste. Trebuie să te prezinţi la cursul de pilotaj avansat în două minute. Întârzierea îţi va aduce o altă degradare.

— Mă puteţi îndruma către clasă, domnule? Nu mi s-a dat nicio copie tipărită a clădirii.

— Arăt eu a droid de control al traficului?

Grozav. Pur şi simplu grozav. Trever se întoarse să plece.

— Şi, Fortin?

— Domnule?

— Mai ai încă cinci degradări la dosar. În locul tău, aş pune la loc pernele alea.

Capitolul 2

Ferus Olin avea probleme de concentrare. Pierdea noțiunea lucrurilor, uita ce trebuia să facă în timp ce le făcea. Împrejurimile nu-i mai păreau vii. Vocile păreau să vină spre el de departe. Uneori, cineva îi vorbea minute în şir şi, deşi credea că ascultă, nu avea nicio idee despre ce se spusese. Nu era o situație bună pentru un agent dublu.

Oare aşa era durerea? Nu era o tristețe ca cea pe care o mai simțise înainte, când murise un prieten sau cineva pe care îl cunoştea bine. Nu era cum se simțise atunci când aflase soarta tuturor Jedilor. Aceea fusese o lovitură pe care o simțise din plin, ca şi cum ar fi fost rupt în două.

Acum era mai rău. Stătuse deoparte şi privise, prea lent pentru a reacționa, cum Darth Vader îşi întorsese cu dezinvoltură sabia şi o trecuse prin cel mai bun prieten al său, partenerul său, Roan Lands. Îl văzuse pe Roan murind. Îl ținuse în brațe, se uitase în ochii lui şi îşi luase rămas bun în modul lor particular. Nu credea că mai urâse vreodată pe cineva atât de mult. Nu făcea parte din ceea ce era el.

Faptul că fusese antrenat ca Jedi îi băgase detaşarea în oase. Dar aşa cum învățase să iubească într-un mod personal şi special, învățase şi să urască. Învățase într-o clipă, când lovise Vader. Era uimitor că încă mai era în viață. Îl atacase pe Vader, iar acesta se descurcase uşor, lăsându-l atârnând în aer neajutorat, ba chiar râsese de el. Fusese aruncat într-o celulă şi se aşteptase să moară când îl vizitase Împăratul. Ferus nu ştia de ce i se oferise o cale de scăpare. Poate că voia să se joace cu Vader, să-l irite grațiindu-l pe Ferus. Poate că avea planuri mai mari. Lui Ferus nu-i păsa. I se permisese să iasă din celulă. Era de ajuns. Se va ocupa de restul mai târziu.

Împăratul Palpatine se oferise să-l pregătească în partea întunecată a Forței, iar el acceptase. Pentru că ştia că exista o singură cale de a-şi elimina durerea. O singură cale de a se răzbuna. Să ia ceea ce îi oferea Împăratul, să învețe cum funcționa puterea lui şi apoi să o folosească împotriva lui Vader. Dacă ar mai fi fost Jedi, dacă ar fi putut vorbi cu Mace Windu, Yoda sau Obi-Wan Kenobi despre oferta Lordului Sith, toți i-ar fi spus acelaşi lucru: *Nu asculta. Pleacă. Te va corupe.*

Dar asta era vechea metodă. Asta era calea Jedi, iar ei nu mai erau acum. Fuseseră cu toții neputincioşi. Pentru că nu credeau că Sithul avea ceva să-i învețe.

Dar dacă nu era adevărat? Dacă era posibil ca un Jedi să învețe de la un Sith, să câştige putere şi să-şi înmulțească darurile, dar să rămână Jedi?

Când fusese singur în acea celulă, cu obrazul lipit de podea, Ferus nu-şi dorise să mai trăiască. Singurul lucru care îl ridicase de la podea fusese oferta lui Palpatine. Singurul lucru care îi dăduse viață fusese posibilitatea de a se răzbuna. Împăratul îi oferise, de asemenea, o slujbă pe care n-o putea refuza. Acum era responsabil de efortul de găsire a ființor sensibile la Forță sau Jedi care scăpaseră de Ordinul 66. Împăratul îl îndepărtase pe fostul Senator Sauro de această sarcină, spunând că era nevoie de cineva sensibil la Forță pentru a găsi un altul. Ferus va avea în curând acces la listă.

Crease deja o bază secretă pe un asteroid care călătorea constant şi care era înconjurat de o furtună atmosferică densă. Prietenii lui, Raina şi Toma, construiau adăposturi, înființând sisteme de apărare şi de comunicații. Până acum îl dusese acolo doar pe Garen Muln, dar în curând – de îndată ce va fi sigur că îi va ajuta pe toți Jedii

pe care îi putea ajuta – se va retrage acolo cu cei care vor dori să vină. Vor aştepta acolo până când va fi timpul să se ridice împotriva Sithului.

Aşa că avea un loc unde să-i aducă. Dacă îi putea găsi. Până acum nu avusese prea mult noroc. Nu reuşise să descopere mai mult decât nişte indicii ici şi colo. Indicii despre o operațiune fără nume, la scară largă. Şi o operațiune de prindere în capcană numită *Apusul*, despre care bănuia că vizează..., ce? O planetă? O organizație? Ceva mare. Trebuia să continue, trebuia să afle ce plănuia Împăratul, dacă putea.

Traversă holul garnizoanei Imperiale de pe Bellassa. Mulțumită promisiunii Împăratului, nu mai trebuia să umble cu escortă. Darth Vader fusese repartizat la o altă garnizoană, una pe care Imperiul o construia în zona muntoasă care le dădea atâtea bătăi de cap. Nu exista niciun pericol să dea peste el aici. Ferus nu dorea să dea peste el. Nu până când nu era pregătit.

Accesă panoul de la uşa sălii de antrenament. Era goală, aşa cum era adesea la ora asta. Tocmai avusese o întâlnire holo cu Împăratul în acea dimineață. I se dăduse prima sa lecție.

E mai uşor decât crezi, spusese Palpatine. *A, mai târziu vor fi tehnici de studiat, exerciții de îndeplinit. Dar pentru început, trebuie să faci ceea ce ai fost învățat să nu faci niciodată ca Jedi. Simte-ți furia, dar nu o lăsa să se ducă. Hrăneşte-o. Mânia vrea să crească. Ca Jedi, ai luptat împotriva furiei. De aceea ați pierdut. Asta e prima ta lecție, Ferus. Lasă-te pradă furiei tale. Nu-i da drumul.* Palpatine zâmbi. *Nu e nevoie de sabie.*

Ferus se îndreptă spre mijlocul camerei, iar cizmele sale bubuiră pe permacreta dură. Pentru a face acest lucru, trebuia să îşi reînvie cea mai rea amintire. Cea pe care încercase să o îngroape.

Imaginea se aprinse în mintea lui. Sabia. Punctul de impact. Fața lui Roan când sabia intrase în el. Zdruncinătura impactului, felul în care se ridicaseră brațele lui Roan, felul în care corpul lui se frânse în două. Darth Vader stând în picioare, fără să se uite la Roan, fără să-i pese. Se uita la Ferus. Îl ucisese pe Roan doar ca să îl enerveze. Eliminase o persoană cu sânge şi oase, şi memorie, şi râsete, şi viziune, şi iubire, doar... pentru a enerva un rival. Ca un joc. Ca o distracție.

Furia urla în interiorul lui. Nu se întoarse. Simți ceva că se mişcă şi readuse aceeaşi imagine în minte, astfel încât să i se imprime pe retină, până când țipă din toate puterile de durere. Ceva se smulse din perete şi zbură prin încăpere. Un suport care susținea o bară. Ferus deschise ochii şi îşi concentră privirea asupra acelei bare din duroțel greu, de doi metri grosime. Şi ea se smulse din perete şi zbură prin cameră. Se izbi de un alt perete, iar o bucată considerabilă din el căzu. Simți un val de satisfacție trecând prin el, apoi se întoarse. Un scaun de lângă perete țâşni în față. Un altul. Ținu obiectele în aer. Apoi îşi concentră furia ca un laser şi o simți cum creşte şi creşte, până când obiectele se zdrobiră şi căzură, distruse, pe podea.

Nu terminase încă. Nu cu furia lui, nu cu această cameră. Această cameră, aceste obiecte, puteau fi zdrobite şi sparte, iar dacă i-ar fi păsat cuiva şi ar fi venit după el, ar fi fost şi ei zdrobiți, pentru că furia lui era foarte mare.

Podeaua de sub picioarele lui începu să se crape. O bucată de tavan căzu şi firele se împrăştiară, şi totuşi Ferus continuă, cu ochii arzând şi furia devenind acum o minge de flăcări rostogolită în interiorul lui până când nu a mai putut vedea decât roşu. Roşul era culoarea distrugerii.

— Ce se întâmplă aici?

Ofițerul Imperial stătea în pragul uşii, cu ochii mari.

Ferus îşi reveni şi se uită în jur. Camera era distrusă. Nu fusese niciodată în

stare să facă aşa ceva până atunci. Gâfâia. Partea întunecată a Forței intrase în el, iar plăcerea pe care o simțea era înfricoşătoare. Înspăimântătoare... şi satisfăcătoare.

Aruncându-i ofițerului o privire de dispreț, ieşi pe uşă. Ofițerul se dădu înapoi speriat, iar Ferus se bucură de frica lui. Era pentru prima dată de la moartea lui Roan când nu mai simțea durere.

Capitolul 3

Flame se plimba de colo-colo în camera din faţă a casei conspirative. Timpul se scurgea în această misiune. Îi avea în mişcarea ei pe liderii rezistenţei din sisteme planetare importante din Nucleu şi Inelul Mijlociu. Inelul Exterior era prea instabil, prea nesemnificativ pentru a se îngrijora în privinţa lui. Ceea ce avea nevoie cu adevărat era ca Bellassa să se alăture la *Moonstrike*. Chiar dacă rezistenţa de aici devenise *fracturată*, se putea ridica din nou într-o clipă. Iar greutatea simbolică a *Celor Unsprezece* Bellassani era uriaşă. Asta i-ar fi ţinut pe ceilalţi aproape.

Bellassa mai întâi, apoi Coruscantul şi *Moonstrike* va fi completă. Treaba ei va fi terminată. Ar fi legat mişcările de rezistenţă din cele mai importante sisteme planetare din galaxie. Nimeni nu credea că se putea face asta, iar ea reuşise.

Parcursese un drum lung de la Acherin. Cu doar câţiva ani în urmă, crezuse că Războiul Clonelor nu o va atinge. Credea că viaţa ei confortabilă va dura. Nu fusese capabilă să-şi imagineze lumea ei distrusă, averea în pericol, familia moartă. Trebuia să se refacă. Trebuia să devină o războinică. Trebuia să-şi folosească toată şiretenia, toată voinţa pentru a o face. Şi reuşise. Acum, lucru important din viaţa ei – singurul lucru important – era misiunea ei. Dacă oamenii ăştia de aici nu stricau totul.

Problema era Bellassa. De la moartea lui Roan Lands şi de la arestarea lui Arnie Antin, Wil devenise tăcut. Trever adusese informaţia că Imperiul construia un sistem de lansare de arme toxice în Ussa, iar informaţia fusese trimisă prin oraş. Fusese evidenţiată în holo-ştirile clandestine, iar vestea se răspândise de la cetăţean la cetăţean. Ussanii erau indignaţi şi avuseseră loc proteste sporadice. Cu două zile în urmă, rămăseseră cu toţii în casele lor, refuzând să lucreze, iar oraşul se închisese. Străzile şi culoarele aeriene fuseseră sinistru de goale.

Fusese o lecţie pentru Flame. Era uimitor ce putea face rezistenţa.

Guvernatorul Imperial se răzbunase adunându-i pe copiii din districtul Lacului Bluestone şi ducându-i în închisoarea garnizoanei. Ameninţase că îi va trimite în afara planetei, într-o închisoare Imperială, apoi va trece la următorul district, şi următorul, până când cetăţenii vor merge din nou la muncă.

Fiecare Ussan se întorsese la muncă a doua zi. Copiii fuseseră eliberaţi, dar acum fiecare Ussan ştia până unde ar putea merge Imperiul. Imperialii instalaseră şi mai multe puncte de control pe străzi. Dacă vreun Ussan era prins fără documente de identitate, era dus imediat la închisoarea garnizoanei.

Flame se opri din mers, auzind murmurul vocilor. Nu putu desluşi cuvintele. Se pregătea ceva, dar nu ştia ce, pentru că Wil nu vorbea. Sosise Dona, iar ei se aflau în acea cameră de mai bine de o oră.

Când aveau să o lase *Cei Unsprezece* să capete încrederea lor? Îi permiseseră să rămână în casa conspirativă, dar discuţiile aveau loc în spatele unor uşi groase de securitate, cu ea de partea cealaltă. Asta era principala problemă în a face *Moonstrike* să funcţioneze – încrederea. Desigur, înţelegea că membrii oricărui grup de rezistenţă erau precauţi. Trebuiau să fie. Ea depăşise această neîncredere înainte, finanţând mişcările sau asumându-şi aceleaşi riscuri, implicându-se în operaţiunile lor secrete. Grup după grup ajunsese să aibă încredere în ea. Dar *Cei Unsprezece* era mai greu de spart.

Flame văzu lumina de alarmă aprinzându-se, ceea ce însemna că cineva se apropia de casa conspirativă. Se duse la fereastră şi se uită afară. Ştia că Wil făcea acelaşi lucru în cealaltă cameră. Era Ferus Olin, care cobora rampa spre intrarea din faţă. Flame îl studie o clipă. Spre deosebire de Wil, care era mai palid ca niciodată de când fusese capturată Arnie, Ferus nu-şi arăta durerea în exterior. Arăta la fel. Totuşi, auzise de la Dona cât de distrus fusese de moartea lui Roan.

Ea nu era sigură. Ferus ar fi trebuit să fie agent dublu, lucrând pentru Imperiu, dar păstrându-şi legăturile cu rezistenţa. Totuşi, părea să fie în graţiile Împăratului. Nu ştia de ce aveau liderii rezistenţei încredere în el. Nimeni nu era incoruptibil.

Wil ieşi din camera interioară pentru a-i deschide uşa lui Ferus. Acesta intră şi îi făcu un semn din cap lui Flame înainte să pună o mână pe umărul lui Wil. Cei doi bărbaţi se priviră pentru o clipă.

— Am veşti despre Arnie, spuse Ferus.

Wil deveni gri, dar Ferus îl strânse de umăr.

— Nu, este în viaţă. Va fi transferată.

Wil se clătină o clipă, cu uşurarea întipărită pe trăsături.

— Vino înăuntru. O să vorbim. Dona este aici.

— Nu, spuse Flame. Aşteptaţi.

Se întoarseră, nerăbdători să plece. Dar ea nu voia să lase acest moment să treacă. Trebuia să se întâmple acum.

— Îmi pierd timpul aici, spuse ea. Am nevoie de Bellassa pentru *Moonstrike*. Dar dacă nu aveţi încredere în mine, nu pot rămâne. Mai sunt şi alte planete, alte sisteme pe care trebuie să le contactez.

Văzu ezitarea de pe feţele lui Ferus şi Wil. Nu era sigură dacă trebuia să insiste. Trebuia să fie atentă. Nu voia să piardă Bellassa. Nu era dispusă să o piardă. Dar ei trebuiau să creadă că era.

— Pot să vă ajut. Ştiţi că pot. Ştiţi că fără mine rezistenţa se va ofili şi va muri. Acum este momentul să luaţi o decizie. Pentru că dacă nu, am plecat. Nu mai am timp să vă ofer.

Le privi feţele cu atenţie. Văzu îndoială pe cea a lui Wil, dar Ferus se pricepea mai bine la a-şi ascunde sentimentele. Ştia că Ferus era cel care avea cel mai mult de pierdut. Îl putea preda Imperiului în orice moment. Ferus era cel pe care trebuia să-l cucerească. Nu aveau încredere unul în celălalt, dar trebuiau să găsească un teren comun, altfel *Moonstrike* s-ar fi prăbuşit.

— Nu pleca, spuse el. Lasă-ne pe Wil şi pe mine să vorbim o clipă. Apoi te vom chema.

Atunci ştiu că o vor accepta. Doar că ei nu o ştiau încă.

Înclină capul, fiind inundată de uşurare, dar nelăsând să se vadă asta.

* * *

De îndată ce uşa se închise şuierând în urma lor, Wil se întoarse spre Ferus.

— Ce mai face Arnie? întrebă el.

— Nu a fost torturată, spuse Ferus. Dar am aflat că o transferă în afara planetei, pe o lume-închisoare.

Dona se ridică de la locul ei de la fereastră. Faţa ei lată era plină de îngrijorare.

— Nu putem lăsa să se întâmple asta.

— Nu, fu de acord Ferus, nu putem. Ea nu va supravieţui acolo.

— Cum rămâne cu Flame? întrebă Wil. Ar trebui să o implicăm şi pe ea?

— Are dreptate. Îşi pierde timpul dacă nu o lăsăm să intre în *Cei Unsprezece*. Iar ceea ce ne oferă ea ne poate ajuta. Mai ales acum.

— Ce vrei să spui?

— Dacă vrem să avem o rezistență eficientă pe Bellassa, trebuie să ne asigurăm că toți copiii sunt în siguranță.

— Îi evacuăm? întrebă Dona.

— Posibil. S-ar putea să se ajungă la asta. Nu am putea realiza o astfel de operațiune masivă fără ajutor.

— Crezi că ar trebui să o includem şi pe ea, atunci?

— Cred că ar trebui să-i facem un test. O vom implica în operațiunea de salvare a lui Arnie, dar nu va cunoaşte detaliile. În acest fel, Arnie va fi în siguranță, dar noi vom beneficia de expertiza lui Flame. Este un pilot incredibil.

— Spune-ne planul tău, spuse Wil.

— Nu am un plan, mai exact. Doar câteva idei. Am punctul de transfer şi timpul – avem două zile la dispoziție.

Wil se încruntă.

— Nu e prea mult timp pentru a planifica. Nu vreau să o pun în pericol pe Arnie. Poate că ar trebui să atacăm din aer.

— Se vor aştepta la asta. Nu se vor aştepta la un efort de salvare aici. Represiunea a închis oraşul. Nu-şi vor închipui că vom reuşi să o facem.

Dona îşi aşeză mâinile mari pe genunchi.

— Atunci o vom face aici.

— Cum? întrebă Wil. Unde este punctul de transfer?

— Vor folosi platforma Imperială de aterizare din afara hangarului de la periferia oraşului. Acel hangar este restricționat la traficul de înaltă prioritate. Va trebui să o salvăm, apoi să o ducem prin Ussa până aici. Nu cred că putem risca să o ducem în afara planetei.

— Să o aducem până în oraş? E o nebunie, spuse Wil. Ştii prin câte puncte de control va trebui să trecem?

— Ştiu exact câte. Putem folosi unele dintre pasajele sigure la care au lucrat *Cei Unsprezece.*

— Dar nu sunt complete!

— Există un tunel sub lac.

— Nici acela nu e complet.

— Ei bine, atunci va trebui să lucrăm la el, spuse Ferus. Va trebui să fie gata în două zile. Între timp, strângem forța de atac.

Wil aprobă din cap, gândindu-se bine.

— Va dura ceva timp. Cei mai buni agenți ai mei sunt acum în munți.

— Nu-ți face griji, spuse Ferus. Am deja o forță de atac pe drum.

Capitolul 4

Ry-Gaul, Solace şi Clive intrară prin portalul holografic în pădurile încâlcite ale Bellassei. Ferus îi contactase, iar ei decolaseră de pe Coruscant în mai puțin de o oră.

Solace aruncă o privire către Ry-Gaul. Ea nu era o vorbăreață, dar Ry-Gaul era cea mai tăcută ființă pe care o cunoscuse vreodată. De când îl găsiseră pe Coruscant, fugind de Imperiu, îşi spusese povestea pe scurt şi apoi rareori se avânta într-o opinie sau observație. Pe Solace nu o deranja liniştea, dar ştia că îl înnebunea pe Clive. Dacă ar fi avut simțul umorului, i s-ar fi părut amuzant. Din fericire, nu avea timp şi nici temperamentul necesar pentru a se amuza.

— Hei, prieteni, spuse Clive. A trebuit să ne ferim de zece patrule Imperiale şi de un droid sau doi, dar se pare că am reuşit. Eu zic *uau*. Mă bucur să fiu aici, dar nu vorbiți toți deodată.

Solace îşi ținu ochii pe consolă.

— Căutați acel loc de aterizare. Am coordonatele generale, dar ei mută locul pentru siguranță. Avem nevoie de un contact vizual.

— Acolo.

Vocea lui Ry-Gaul era joasă.

— Uite că vorbeşte, murmură Clive.

Solace văzu locul în față. Era o învălmăşeală de tufişuri şi trunchiuri de copaci înnodate, dar cu un spațiu liber pentru aterizarea unei nave mici. Se strecură înăuntru, apoi ieşiră afară prin trapa cabinei de pilotaj. Cineva apăru din învălmăşeala de tufişuri şi ridică o mână. Era Ferus. Întâlnirile lor erau rare, acum că era agent dublu. Solace simți un fior de bucurie să-l vadă. Oare începea să se ataşeze de el?

El se îndreptă spre ei, iar plăcerea pe care ea o simțea fu invadată brusc de nelinişte. Ceva nu era în regulă. Ferus îi făcu un semn din cap lui Ry-Gaul.

— Am fost copleşit când Solace mi-a spus că eşti în viață. Fiecare Jedi pe care îl găsim este un dar. Să găsesc pe cineva pe care îl cunoşteam… pe cineva pe care l-am jelit…

Ferus ezită. Avea ochii umezi.

— Îmi amintesc bine de tine, spuse Ry-Gaul. Nu-mi amintesc să fi fost atât de emotiv.

— M-am schimbat.

— Cu toții ne-am schimbat.

Era cea mai mare parte a ceea ce rostise Ry-Gaul în mai mult de o zi.

— Ferus, tuturor ne pare rău pentru Roan, zise Solace. Este una cu Forța acum.

— A fost unul dintre cei mai buni, spuse Clive. Galaxia este diminuată prin pierderea lui.

Ferus ignoră comentariile lor. Din nou, neliniştea îşi trimise tentaculele şerpuind prin Solace. Ferus pe care îl cunoştea ea ar fi spus ceva, ar fi fost de acord sau ar fi împărtăşit ceea ce simțea.

— Nu puteam risca o comunicare lungă, aşa că Solace nu a putut să-mi dea detalii, spuse Ferus, schimbând brusc subiectul înapoi la Ry-Gaul. Cum ai reuşit să scapi de Ordinul 66?

— Am fost într-o misiune despre care ştiau doar Yoda şi Mace, spuse Ry-Gaul.

Eram sub acoperire, nu călătoream ca Jedi. Nişte savanţi m-au ţinut în siguranţă – un bărbat şi soţia lui. Au dispărut, iar eu i-am căutat. Tobin Gantor şi Linna Naltree.

— Dar Linna Naltree este aici, spuse Ferus. Lucrează pentru Imperiu. Sub constrângere, cred. Ea a fost cea care l-a ajutat pe Trever să scape din garnizoană când a fost capturată Arnie şi...

Ferus se opri, înghiţind în sec.

Nici măcar nu poate rosti numele lui Roan, îşi dădu seama Solace.

— Putem să o scoatem de acolo? întrebă Ry-Gaul.

— Nu ştiu, spuse Ferus. Nu ştiu cu ce anume o presează. Pot să încerc să vorbesc cu ea.

Ry-Gaul expiră uşurat.

— Mă bucur că este aici şi nu în vreo închisoare. De asta mă temeam. În timp ce o căutam, am găsit şi alţi oameni de ştiinţă care dispăruseră.

Ferus aprobă din cap.

— Au fost recrutaţi de către Imperiu pentru un proiect important. Doar că nu ştiu despre ce este vorba. Doar Împăratul, Vader şi poate Moff Tarkin ştiu care este amploarea lui. Fac cercetări, construiesc ceva mare. Poate că vor crea un întreg oraş prefabricat şi îl vor amplasa undeva. Pare o nebunie, dar planurile chiar au o asemenea amploare.

— Deci, care este planul de salvare a lui Arnie? întrebă Solace.

Îşi îndepărtă neliniştea. Ce era, de fapt? Ceva în ochii lui? O tulburare în Forţă? Ceva legat de felul în care nu se uita cu adevărat la ea?

— Vom discuta asta după ce vă voi duce în oraş, spuse Ferus. *Cei Unsprezece* au trimis o echipă să finalizeze un tunel pe sub lac, lângă platforma de aterizare. Veţi avea surpriza de partea voastră. Ferus ezită. Nici nu vă pot spune cât de mult mi-aş dori să pot merge cu voi în această misiune.

— Prostii, zise Solace cu vioiciune. Te avem adânc înfipt în Imperiu. Nu te putem da de gol pentru asta.

— Sunt programat să mă întâlnesc cu Hydra, Inchizitorul Şef, pe Coruscant, spuse Ferus. Voi avea acces la lista de posibili Jedi. Asta înseamnă că am putea găsi şi alţii. În orice caz, voi fi departe atunci când va fi executat planul.

— Darth Vader va încerca oricum să dea vina pe tine, spuse Clive. E ranchiunos în felul ăsta. Ochii întunecaţi ai lui Clive căpătară brusc o urmă de tristeţe în ei. Dar tu îi cunoşti deja foarte bine caracterul nemilos, spuse el încet.

Era a doua recunoaştere pe care Clive o făcea despre durerea lui Ferus, iar Solace se aştepta ca Ferus să se întoarcă spre Clive, să-i dea de înţeles, prin cuvânt sau gest, că îl auzise. Dar nu o făcu. În schimb, simţise tremurul din Forţa care îl înconjura pe Ferus când auzise numele lui Vader.

— Putem folosi transportorul meu pentru a intra în oraş, spuse Ferus. Vehiculul are autorizaţie automată de trecere prin punctele de control.

— Păcat că nu îl putem folosi pentru a fugi, spuse Clive, privind cu atenţie speederul.

— Toate autorizaţiile automate sunt anulate atunci când are loc un atac, spuse Ferus. Nu aţi ajunge prea departe. Punctele de control sunt acoperite în alt mod.

— L-ai văzut pe Vader de când ai fost eliberat din celula de detenţie? întrebă Solace.

Nu era interesată atât de mult de răspuns, cât de reacţia lui Ferus la acest nume.

Faţa lui Ferus se crispă.

— A plecat din garnizoană spre munți, spuse el.

Solace o simți din nou. Partea întunecată a Forței îl atingea pe Ferus ca o umbră. Voia să-i spună să se ferească, dar nu era nici momentul, nici locul potrivit.

— Acum trebuie să mă întorc la garnizoană, spuse el. Vă voi lăsa lângă casa conspirativă. Nu vreau să aduc un vehicul Imperial prea aproape de ea.

Mințea. Ea ştia asta. Nu ştia de ce. Poate că era un neadevăr inofensiv, dar Ferus nu-i mai spusese niciodată o minciună.

Urcară în transportor, iar Ferus decolă, pilotând nava cu măiestrie prin culoarele spațiale aglomerate şi trecând pe lângă punctele de control. Îi lăsă pe Solace, Clive şi Ry-Gaul la un colț pustiu.

— Fie ca Forța să fie cu tine, Ferus, spuse Solace, punând mai multe straturi de semnificație în cuvintele ei.

— Ne vedem pe Coruscant, răspunse el, întorcându-se din fața grijii ei.

Apoi plecă.

— Voi cerceta împrejurimile, spuse Clive. Să mă asigur că nu am fost urmăriți înainte să ne îndreptăm spre casă.

De îndată ce Clive plecă, Ry-Gaul vorbi.

— Eşti sigur de Ferus? întrebă el.

— Ieri aş fi spus da, spuse Solace. Dar am simțit şi eu. S-a întâmplat ceva cu el de când a murit Roan. Împăratul l-a eliberat din celulă. Chiar şi după ce l-a atacat pe Vader.

Ochii lui Ry-GauI erau argintii în lumina muribundă.

— Am simțit partea întunecată a Forței. Doar o vibrație, nimic mai mult.

— Cu toții am fost tentați de furie, spuse Solace. Şi-a pierdut partenerul. O persoană care îi era mai apropiată decât oricine altcineva.

— Deci acum se luptă cu durerea, spuse Ry-Gaul. Pericolul, bineînțeles, apare dacă durerea lui se transformă în furie.

— Natura lui cea bună va învinge, spuse Solace. Forța este puternică în Ferus. Îşi va aminti calea Jedi.

Ry-Gaul se uită în jur în timp ce umbrele se alungeau în jurul lor.

— Este o nouă galaxie, spuse el.

Era o remarcă despre care Solace începea să înțeleagă că era tipică pentru Ry-Gaul. Părea o simplă observație. Şi totuşi, spunea mult mai multe.

În această nouă galaxie controlată de Imperiu, umbrele erau mai adânci. Existau peşteri în care se putea cădea, găuri foarte adânci, locuri perfide în care se puteau pierde chiar şi cele mai bune ființe. Lumea se puteau transforma. Nu era de mirare că atunci când se vedeau vorbeau atât de mult despre schimbarea lor. Se schimbaseră şi continuau să se schimbe; erau tari şi deveneau din ce în ce mai tari. Furia şi tristețea lor îi puteau duce într-un loc în care puteau atinge partea întunecată a Forței.

Nu şi Ferus, îşi spuse Solace. *Lui Ferus nu i se va întâmpla niciodată.*

Capitolul 5

Ferus simţise îngrijorarea lui Solace. Ar fi trebuit să se descurce mai bine la disimulare. Va trebui să înveţe cum se face. Îşi închipuia că Palpatine era un maestru în asta. Până la urmă, păcălise un întreg Senat. Ca să nu mai vorbim de Consiliul Jedi.

Amintirea a ceea ce se întâmplase în garnizoană încă îl mai chinuia. Îi era teamă că Solace o să-şi dea seama de asta – şi aşa fusese. O minţise şi pe ea. Nu se întorcea la garnizoană. Nu se îndura să le spună unde se ducea, pentru că nu suporta să rostească numele lui Roan în faţa lor. Acela era momentul în care furia se ridica şi îl sufoca.

Mai avea un singur lucru de făcut înainte să părăsească Bellassa. Trebuia să facă o vizită la familia lui Roan. Cândva fusese şi familia lui. Ferus sosise pe Bellassa fără prieteni şi singur. Trăise toată viaţa sa în Templul Jedi. Avusese parte de destulă contemplare şi singurătate, dar era mereu înconjurat de viaţa şi energia zumzăitoare a locului. Se simţise conectat. Când venise în Ussa, simţise că gravitaţia nu funcţiona cum trebuie pentru el, că pur şi simplu plutea prin spaţiu şi timp, fără să se conecteze cu cineva sau cu ceva. Apoi Roan se împrietenise cu el şi îl legă de pământ. Îl adusese acasă.

Ferus avu grijă să părăsească speederul Imperial la un punct de control şi să facă o plimbare lungă până la părinţii lui Roan. Locuiau într-o altă casă acum, sub un alt nume. Devenise prea periculos pentru ei să trăiască în mod deschis ca familia lui Roan. Acesta îşi restrânsese vizitele în ultimul an. Ferus nu-i mai văzuse deloc.

Rămase în faţa uşii, ştiind că senzorul îl verifica pentru arme. Sabia de lumină va fi detectată şi o alertă va suna înăuntru. Dar îl vor recunoaşte şi îl vor lăsa să intre.

Uşa se deschise. Mama lui Roan, Enna, îi întinse mâna. Lacrimile îi străluceau în ochi.

— Ferus. Ai venit.

El intră în îmbrăţişarea ei.

— Trebuia să vin.

Ea îl trase înăuntru şi îşi puse o mână pe obrazul lui.

— Mulţumesc.

O urmă în camera principală. Tatăl lui Roan, Alexir, se ridică în picioare şi îl îmbrăţişă.

— Îţi mulţumesc că ai venit.

Vocea îi era răguşită.

Sentimentele năvăliră în Ferus, făcându-l să se simtă dezorientat. Se simţea ca un droid de protocol neîndemânatic, cu un servomotor stricat, împiedicându-se prin cameră, salutând prietenii apropiaţi şi familia lui Roan care se adunaseră în tradiţia Bellassană a celor *Nouă Zile de Doliu*. Nimeni nu părăsea casa lui Alexir şi a Ennei până când nu se terminau cele nouă zile, iar apoi grupul urma să facă vizite prin rotaţie timp de nouă săptămâni. Ferus cunoştea bine tradiţia. El însuşi participase la ea cu trei ani în urmă, când murise mătuşa iubită a lui Roan, Lilia.

Se aşeză lângă Enna. Şi asta era o tradiţie. Cel care sosea ultimul lua loc întotdeauna lângă mamă.

— Acum familia este completă, spuse Enna.

Alexir se întoarse spre Ferus.

— Spune-ne, zise el. Ştim doar că a murit în garnizoană.

Pentru asta venise, dar nu-şi găsea cuvintele.

Enna îl privi în ochi, liniştindu-l cu privirea ei.

— Trebuie să ne spui totul.

Ştia că vor da vina pe el. Dar le datora adevărul. Acesta era motivul pentru care venise. Era motivul pentru care îi fusese teamă să vină.

— Roan s-a oferit voluntar pentru misiune. O echipă a intrat în garnizoană pentru a pătrunde în computere şi a descoperi ce fac cu adevărat Imperialii în fabrici. Au fost descoperiți. A apărut Darth Vader. Am sosit şi eu – Darth Vader ar fi presupus că eram de partea lor. Ştiți... Acum lucrez pentru Imperiu. Cel puțin, aşa pare.

— Roan ne-a spus totul la ultima sa vizită, spuse Enna, atingându-i brațul. Nu am crezut niciodată că lucrezi cu adevărat pentru ei.

Ferus îşi drese gâtul. Nu se simțea demn de încrederea şi afecțiunea din această cameră. Roan ar fi trebuit să fie cel care se afla aici. El era un substitut slab al fiului lor, şi totuşi erau atât de buni încât ar fi murit înainte să-l lase să simtă altceva.

— Am vorbit cu el, încercând să-l conving să îi lase pe Roan şi pe Arnie în grija mea. Eram în mijlocul unei propoziții, în mijlocul unui cuvânt. Nu a existat niciun avertisment. Într-o clipă, Vader era acolo, iar în următoarea clipă sabia lui...

Ferus se opri când o simți pe Enna tresărind.

— Roan a fost doborât, continuă Ferus, forțând cuvintele prin gâtul său strâmt. Am îngenuncheat alături de el. Ultimul său mesaj către mine a fost să tac, nu să îl răzbun. Ultimul lui gând nu a fost pentru el însuşi. Simți tresărirea profundă a Ennei. Ar fi trebuit să ştiu că Vader va lovi, spuse Ferus.

— Nu aveai de unde să ştii, îl asigură Alexir.

— Ne bucurăm că ai fost cu el, spuse Enna. Ar fi vrut ca tu să fii cu el. Asta mă va consola mereu.

Nu îl învinovățeau. Îl includeau în durerea lor. Ferus simți că era gata să cedeze. Se ridică repede şi ieşi din cameră. Dădu buzna în bucătărie. Farfuriile acoperite se aliniau pe tejghele. Cămara era plină cu mâncarea adusă rudelor îndurerate. Era un obicei în toată galaxia. *Ce scop avea?* se întrebă el. Îşi imagina că era un ritual pentru cei care dădeau, nu pentru cei care stăteau cu durerea lor oră după oră. Nimic nu i-ar fi ajutat. El nu adusese nimic în această casă în afară de detaliile morții.

Ar fi plecat de lângă toată această durere şi ar fi ştiut că el era responsabil pentru ea. Bineînțeles că îi spuseseră că nu avea cum să anticipeze mişcarea lui Vader. Ei nu-i înțelegeau pe Jedi. Nu ştiau că orice Jedi antrenat ar fi anticipat asta.

Ferus îşi trânti pumnul pe tejghea.

— Nu sparge vasele Ennei, spuse o voce în spatele lui. Ştii ce părere are despre ele.

Se întoarse şi îi trebui o clipă să recunoască persoana care vorbise.

— Malory?

— Eu sunt. Ea schiță un mic zâmbet. Puțin schimbată față de ultima dată când m-ai văzut.

Fusese la cele *Nouă Zile de Doliu* ale mamei ei. Malory era fiica Lilei, fiind verişoară primară cu Roan. Şi-o amintea ca pe o fată tânără, subțire şi palidă, cu părul lung şi mătăsos, de culoarea luminii lunii. Acum, părul îi era tuns scurt şi părea mai matură, întâlnindu-i ochii cu o privire directă şi prietenoasă care îi aminti brusc de Roan. Îl străpunse o durere proaspătă.

— Îmi pare atât de rău pentru Roan, spuse ea. Nu am niciun cuvânt pentru tine. Nu există niciunul.

Cuvintele simple îl atinseră, iar el era gata să se întoarcă pentru a o ascunde, dar nu o făcu.

— Ştiu.

Malory se duse la tejghea şi începu să facă ceai. Ferus se aşeză, admirându-i sensibilitatea. Îi dădea un moment de respiro pentru a-şi reveni.

— Ce ai făcut în ultimii ani? întrebă el.

— Am fost studentă la medicină pe Coruscant, spuse ea. Mi-am terminat toată pregătirea în timpul Războiului Clonelor. M-am antrenat la ChanPal.

Ferus aprobă din cap. ChanPal era unitatea spitalicească din Oraşul Galactic care era renumită ca fiind una dintre cele mai bune din galaxie.

— Apoi, Împăratul a preluat unitatea. Malory făcu o grimasă în timp ce întindea mâna spre o tavă. La început nu a fost atât de rău, dar acum... Ridică din umeri. Acum se numeşte *EmPal SuRecon* – Centrul de Reconstrucţie Chirurgicală al Împăratului. Am început să refuzăm pacienţii non-umani. Cei mai buni doctori şi personal au început să demisioneze şi au recrutat alţii. Când mi-am terminat pregătirea, mi-au oferit un loc de muncă, dar am refuzat. Nu vreau să lucrez pentru Imperiu. Aşa că am plecat şi m-am întors acasă. Oricum, e mai multă nevoie de mine aici.

Aşeză ceainicul şi cănile pe tavă. Ferus o ascultase pe jumătate, dar ceva zbârnâi printre învălmăşeala de cuvinte. Se agăţă de idee. Auzi vocea lui Palpatine în capul lui. *Eu l-am creat.* Armura lui Vader, masca respiratorie, casca lui. Oare Vader primise protezele de ultimă generaţie la proiectul de casă al Împăratului?

Malory ridică tava.

— Aşteaptă, spuse Ferus.

— Vrei nişte ceai? întrebă Malory politicoasă.

— Nu, spuse Ferus. Dar aş vrea să mă ajuţi.

— Spune-mi ce vrei. Faci parte din familie.

— Vreau să accepţi slujba de la *EmPal.*

Malory puse jos tava cu grijă.

— Ferus, cere-mi orice, dar nu-mi cere să fac asta.

— Este vorba de răzbunarea morţii lui Roan, spuse Ferus.

Privirea ei rămase fixată pe el, citindu-l. Apoi trase aer în piept.

— Atunci mă bag şi eu.

Capitolul 6

Jenna Zan Arbor îl făcea pe Darth Vader să aştepte. Fără îndoială că era un fel de stratagemă. Ea nu ştia cât de iritat devenea atunci când alţii credeau că îl pot manipula. Dar avea să înveţe. Coborâse în hangar în semn de respect pe care, de fapt, nu-l avea, dar pe care voia să-l demonstreze. Nava aterizase, dar ea nu ieşise. Ar fi trebuit să fie mai atentă la respectul ce i se cuvenea. Ca să nu mai vorbim de faptul că ea era cea care spera să obţină un contract cu Imperiul. Ceea ce nu ştia era că el avea mai multă nevoie de ea decât avea ea de el. De aceea încă stătea aici, aşteptând-o.

Aerul din munţi era subţire şi tăios. Un vânt rece sufla în aer stratul superior de zăpadă, particulele de gheaţă muşcând din pielea expusă. O altă furtună era pe drum. Vader ştia că trupele şi ofiţerii nu erau încântaţi să părăsească confortul relativ al Ussei. Nu le plăcea terenul montan înşelător sau felul în care localnicii continuau să ascundă traseele sau să construiască capcane pentru speederele lor. Lordul Întunecat le ignora plângerile. Munţii deveniseră un refugiu pentru *Cei Unsprezece*. Erau sute de persoane din rezistenţă ascunse aici. Locul trebuia să fie curăţat.

Era la o secundă de a pleca când Jenna Zan Arbor apăru în vârful rampei, îmbrăcată într-o mantie din piele de culoare metalică, cu pene negre, cu părul încă blond strâns sus într-o coafură ridicolă. Făcu o pauză acolo, pentru efect.

Trebuia să o admire?

Presupunea că fusese frumoasă la vremea ei, dar asta fusese cu mult timp în urmă. Operaţiile şi tratamentele îi păstraseră pielea netedă şi întinsă, dar, la urma urmei, era o femeie umană. Viaţa pe care o trăise poate că nu se vedea în riduri sau piele căzută, dar corupţia din interiorul ei era cumva evidentă.

Şi tu cum vei arăta peste douăzeci de ani?

Vocea i se ridică în minte. Simţi cum îi creşte căldura în interiorul armurii sale corporale. Acea voce... trebuia să o alunge. Pentru totdeauna. Era vocea lui Padme. Era vocea pe care o auzea în mijlocul nopţii, treaz sau adormit. Era ceea ce îl ridicase din odihna lui neliniştită şi îl determinase să cutreiere limitele garnizoanei, verificându-i pe cei care lucrau noaptea, devenind blestemul turei de noapte.

Acesta era motivul pentru care Ferus Olin se transformase dintr-o mică pacoste într-o problemă. Nu era vorba atât de mult de Ferus – el era nesemnificativ – ci de amintirile care le aducea atunci când era prin preajmă. Privindu-l pe Ferus, îşi amintea de Anakin Skywalker. Înainte de Ferus, fusese capabil să se gândească la Anakin ca la o cu totul altă persoană. Obţinuse atât de multă satisfacţie din uciderea lui Roan Lands. Nu o plănuise, dar ocazia se ivise şi fusese soluţia perfectă. Luase de la Ferus ceea ce fusese luat de la el. Îşi învinsese duşmanul şi îl doborâse.

Fusese atât de uşor. Se simţise atât de mulţumit. Nopţile lui, totuşi, nu fuseseră uşoare. Apoi intervenise Împăratul. Fusese cel puţin o surpriză faptul că Stăpânul său aranjase eliberarea lui Ferus, dându-i chiar şi o nouă misiune. Vader încă nu ştia de ce. Ar fi putut fi doar un test pentru el, Ferus fiind o marionetă în mâinile Stăpânului său. Dar eliberarea lui îl înfuriase, iar asta îl ajutase să-şi restabilească echilibrul. Febra mâniei sale se transformase din nou în gheaţă. Acum deţinea controlul.

Cu excepţia nopţilor.

Ceea ce trebuia să facă era să se concentreze pe moment. O privi pe Zan Arbor

coborând rampa. Avea aceeaşi vitalitate fragilă pe care o avusese când o cunoscuse înainte. Asta se întâmplase pe când încă era ucenic Jedi. Atunci fusese o criminală galactică. O urmărise prin toată galaxia şi o prinsese. Dar ea nu l-ar fi recunoscut.

Nu voia să se gândească la Obi-Wan Kenobi. Nu voia să se gândească la Anakin Skywalker. Nu putea funcționa dacă această femeie îi amintea de trecut. Indiferent cât de mult avea nevoie de ea, ar fi alungat-o dacă ar fi fost cazul.

Cu un efort de voință, alungă fantomele trecutului său.

— Lord Vader. Ea se opri şi se înclină. Nu mi-am dat seama că am avut onoarea de a mă primi personal. Aş fi ieşit mai devreme.

— Nu începe cu o minciună, spuse Vader.

Pentru o clipă, ea fu luată prin surprindere. Apoi zâmbi.

— În regulă. Te-am făcut să aştepți pentru a-ți măsura puterea. Este ceva ce am obiceiul să fac. De acum încolo, să fim de acord să fim sinceri în toate relațiile noastre. Este mai eficient.

— Exact.

Ştia că ea ar fi mințit oricum, dar puteau la fel de bine să aibă ficțiunea că au încredere unul în celălalt.

Intrară în biroul său privat, care era monitorizat în permanență pentru dispozitive de ascultare. Nimeni nu putea să afle vreodată ce avea de gând să facă.

Ea se aşeză pe un scaun, aranjându-şi mantia în falduri în jurul ei.

— Acum, spuse ea, ştiu că Imperiul este interesat de sisteme de lansare a armelor la scară largă. Nu este domeniul meu de expertiză, dar...

— Nu de asta te afli aici.

— Ah. Atunci care este motivul?

— Mi-au parvenit zvonuri despre un nou medicament la care lucrezi, zise Vader. Eşti aproape de a perfecționa un agent care poate viza zone specifice ale creierului.

— Da. Un agent de memorie. Poate să scaneze memoria şi să şteargă zone specifice. Este legat de timp. Cu alte cuvinte, ar trebui să pot şterge o săptămână, sau o lună, sau chiar ani, dacă este nevoie. Am descoperit că există linii temporale în creier, linii care pot fi cartografiate... Este foarte tehnic.

— Ai testat medicamentul pe oameni?

Ea îşi schimbă poziția pe scaun.

— Doar pe câțiva. Este dificil... să faci rost de subiecți umani. De aceea am înaintat Împăratului cererea de acces la prizonieri.

— Pot obține pentru tine subiecți umani, zise Vader sec. Asta nu este o problemă. La fel ca şi fonduri şi ajutor tehnic.

— Subiecții umani... da, am nevoie de ei, dar nu de oricine, spuse Zan Arbor. Să poți accesa liniile temporale poate fi derutant dacă există prea multă experiență. În aceste etape inițiale, trebuie să încep cu... subiecți mai impresionabili. Cu o experiență limitată.

— Înțeleg. Pot aranja asta, spuse Vader. Şi în schimb...

Ea aşteptă, cu ochii ei albaştri atenți. Ştia că va fi o înțelegere care va trebui să fie încheiată.

— Trebuie, desigur, să renunți la toate drepturile asupra procedurii, cedându-le Imperiului.

Zan Arbor clătină din cap.

— Nu am cedat niciodată drepturile asupra muncii mele. E vorba de integritatea mea.

Se aşteptase la asta. Făcea parte din negociere.

— Cu toate astea, trebuie să insist. Lăsă să treacă un moment. În afară de beneficiile de a nu refuza o cerere din partea Imperiului... Îşi lăsă cuvintele să se stingă, făcând-o să înțeleagă implicațiile acestui lucru, iar ea înghiți în sec. Apoi continuă: ...putem elabora aranjamentele financiare necesare pentru ca tu să culegi beneficiile în cazul în care procedura va avea succes. Suntem mai puțin interesați de profituri decât de utilizarea descoperirii tale.

Ea cântări toate astea. El îi cunoştea lăcomia. Atâta timp cât i se garantau profituri, ar fi semnat orice.

— Presupunând că putem ajunge la un acord financiar, spuse ea, mai sunt câteva lucruri pe care le-aş dori.

El îi făcu semn cu o mână înmănuşată să continue.

— Un apartament în turnul *Republica 500*.

Turnul pe care Împăratul îl folosea ca locuință privată. Apartamentele erau luxoase, greu de obținut. Senatorii se întreceau între ei, mituind, pentru a obține unul. Începuseră duşmănii pe viață din cauza competiției pentru acele apartamente.

— S-a făcut, spuse Vader.

— La un etaj înalt! îl avertiză ea. De asemenea, o prezentare personală lui Raith Sienar şi o navă proiectată de el, modernizată după specificațiile mele personale. Plătită de Imperiu.

— De acord.

— Un permis de securitate de nivel înalt, astfel încât să nu trebuiască să mă opresc pentru controale de securitate oriunde în galaxie. Consumă atât de mult timp.

Un drept acordat doar oficialilor de cel mai înalt nivel, cum era el însuşi sau Moff Tarkin – care în curând va fi Mare Moff.

— De acord.

Ea păru surprinsă, apoi vicleană. Ştia că era surprinsă de uşurința cu care el consimțise acele lucruri şi încerca să se gândească la alte lucruri pe care să le ceară.

— Deci avem o înțelegere.

O spuse categoric, avertizând-o că nu trebuia să continue.

— În aşteptarea acordului financiar, da.

Ceva în interiorul lui se relaxă. Dacă ea reuşea, dacă era sigur că procedura ei era infailibilă, avea o cale de a scăpa de coşmarurile lui. Padme ar fi dispărut. Anakin Skywalker ar fi dispărut. Ar fi fost doar nişte nume pe care le-ar fi auzit în trecere. Nu-l vor mai impresiona niciodată. Dacă Stăpânul său i-ar fi reamintit – ceea ce uneori îi plăcea să facă – ca să-l testeze şi să-l chinuie, ar fi auzit că iubise cândva pe cineva şi asta nu ar fi însemnat nimic pentru el.

Padme, vei fi doar un nume pentru mine. Nimic mai mult. Şi asta e tot ce meriți din cauza trădării tale!

Îşi îndreptă atenția înapoi spre Zan Arbor.

— Am aranjat să ai o asistentă. Linna Naltree s-a pregătit la cele mai bune institute ştiințifice. Are o experiență vastă în domeniul studiilor neuronale. Amândouă puteți lucra în laboratoarele Imperiale de pe Coruscant.

— Şi subiecții umani?

— Îi voi trimite în curând.

Capitolul 7

Voluntarii *Celor Unsprezece* îşi stabiliseră turele şi lucraseră la tunel timp de două nopți. Fusese o muncă periculoasă. Patrulele Imperiale se deplasau în jurul lacului Moonstone în modele şi la ore aleatorii. Apa rece a lacului necesita costume speciale, iar voluntarii trebuiau să stea sub apă pentru perioade lungi de timp. În cele din urmă, nu putură garanta că tunelul era complet etanş, dar reuşiseră să adauge suficienți metri pentru a se apropia de hangarul propriu-zis.

Solace, Ry-Gaul şi Clive găsiră intrarea ascunsă ingenios între stânci, în spatele unui portal holografic. Trioul se strecură în mica deschidere şi apoi continuă să se târască prin tunel.

— E distractiv, remarcă Clive, cu încheietura mâinii adânc înfiptă în noroi în timp ce înainta. Aminteşte-mi să-i mulțumesc lui Ferus pentru asta.

Ry-Gaul nu spuse nimic, bineînțeles. Era un om înalt şi totuşi părea să se mişte cu mare uşurință prin noroi, chiar şi în mâini şi genunchi. Solace era deja la douăzeci de metri în față.

Clive suspină. Ce căuta el aici, târându-se prin noroi sub un lac pe jumătate înghețat? El nu era Jedi. Nu avea controlul minții pentru a se preface că nu avea dureri. Apa înghețată se scurgea prin tunelul improvizat pe capul lui. Se strecura pe gâtul tunicii sale. Crezuse că nimic nu putea fi mai rău decât o închisoare Imperială.

Bine, asta ar putea fi mai rău, recunoscu el însuşi. De ce i se întâmpla mereu aşa ceva? Se hotărâse să rămână neutru în timpul Războiului Clonelor şi ajunsese agent dublu. Cel puțin asta făcuse pentru creditele care îi fuseseră oferite. Dar iată-l aici, implicat în rezistența de pe o planetă care nici măcar nu era lumea lui natală, lucrând cu doi Jedi pe care abia îi cunoştea, în timp ce amicul său Ferus era plecat să se întâlnească cu favoriții Împăratului!

La început crezuse că va fi o glumă să-l ajute pe Ferus. Şi, ei bine, nu avea altceva mai bun de făcut. Se aşteptase să se ascundă într-un loc confortabil şi să aştepte Imperiul. Trebuia să cadă şi el mai devreme sau mai târziu. Dar de ce trebuia să se implice în accelerarea acestei căderi? De fapt, se oferise voluntar. Va trebui să-şi revizuiască poziția față de loialitate. Asta era tot. Îi datora o favoare lui Ferus şi rămăsese cu prietenii lui, iar ei îl primiseră, aşa că se gândi că le era dator. Şi aşa era. Dar cât de mult? Asta includea să se pună în genunchi prin noroi şi să se târască spre trupe de şoc înarmate până-n dinți?

Cu fiecare mişcare înainte, apa creştea. În curând se târâră printr-o jumătate de metru de apă rece de lac... şi încă mai creştea. Plastoidul de deasupra capului său începuse să crape. Lacul era atât de mare încât avea maree. Investigase cineva acest lucru? Ce se întâmpla dacă venea mareea?

Cu astfel de gânduri drept companie, Clive fu surprins când Solace se opri din mişcare şi ridică o mână pentru a-i opri. Tavanul tunelului se afla acum la doar câțiva centimetri deasupra capului său. Era aproape plat. Dacă s-ar fi întins, ar fi fost sub apă. Le făcu semn că ajunseseră la capătul tunelului. Asta însemna că se aflau direct pe teritoriul Imperial.

Se aflau în grafic. Şi, din experiența lui, forțele Imperiului făceau la fel. Îşi atinse centura utilitară pentru a se asigura că blasterul era acolo. Era un obicei nervos. Nu

era genul de om care să tragă cu arma; prefera armele mai neobişnuite. Ry-Gaul şi Solace îi spuseseră că, dacă totul decurgea conform planului, nu va trebui să tragă deloc. Din experiența lui, *totul* nu mergea niciodată conform planului.

Dinții începură să-i clănțăne din cauza frigului şi a nervilor, iar Clive îşi încleştă maxilarul. *Uneori, a fi curajos însemna doar să faci ceea ce ai spus că vei face.*

Solace ridică cinci degete. Numărătoare inversă. Asta însemna că trupele de şoc ieşiseră cu Arnie şi o conduceau spre transportor. Nu putea vedea nimic în afară de strălucirea degetelor lui Solace şi de negura de dincolo.

Cinci... Patru... Trei... Doi... Unu...

Acum!

Descoperi că se putea mişca repede dacă era nevoie, dar nu la fel de repede ca Ry-Gaul şi Solace. Se târî înainte, mişcându-se acum pe coate. Solace dispăruse în întunericul din față. Apoi, Ry-Gaul ieşi din deschizătură. Clive se împinse afară.

Ieşi pe o plajă stâncoasă de nisip negru. Ochii Jediilor trebuie să se fi adaptat imediat, dar lui îi luă câteva clipe lungi să vadă prin zorii timpurii şi prin ploaia înghețată. Platforma de aterizare strălucea în față. Nu existau lumini aprinse. Abia dacă putea distinge câțiva droizi de încărcare în modul inactiv. Îi trebuiră câteva clipiri ca să vadă siluetele care se îndreptau rapid spre o navă neagră. Trupele de şoc înconjurau o siluetă firavă, împingând-o înainte de coate. Uneori, picioarele ei se târau şi ei o trăgeau pe sus. Trupele nu-i văzuseră încă pe Solace şi pe Ry-Gaul. Jedii se mişcau atât de discret şi de repede încât Clive abia îi putea vedea şi el. Treaba lui era să stea în afara bătăliei şi să o ia pe Arnie. Prin ploaia care cădea, văzu arcul rotitor al săbiilor de lumină.

Ry-Gaul ridică o mână şi un întreg şir de soldați zburară înapoi ca şi cum ar fi fost împinşi de un turbobuldozer. Nu putu să o vadă pe Solace, ci doar urma de lumină care se mişca prin aer în timp ce trupurile se izbeau de pavaj. Acum, dungi de focuri de blaster spulberau negura ca nişte crăpături pe sticlă. În tot acest timp el alerga, cu plămânii durându-l. Îşi putea auzi respirația gâfâind. Îl mai văzuse pe Ferus folosindu-şi sabia, dar Clive simțea un nou sentiment de uimire văzându-i pe cei doi Jedi în acțiune. Era o mişcare perfectă, o sincronizare perfectă. Pentru doi Jedi care rareori înşirau o propoziție, ştiau cum să comunice. Ry-Gaul şi Solace făceau ca doborârea a două escadroane de trupe de şoc înarmate cu blastere şi grenade să pară uşoară.

Totul era atât de rapid. Ştia că nu-l puteau aştepta, dar rămăsese în urmă. Arnie era în pericol. Probabil că îşi simulase slăbiciunea, pentru că acum fugea de răpitorii ei, plonjând şi rostogolindu-se sub rampa navei. Clive îşi căută blasterul greu, dar apoi îl găsi în mână, în timp ce se scufunda de la capătul opus şi o găsea. Ochii ei erau limpezi şi hotărâți, dar el îi putea vedea şi frica.

— Trebuie să vii cu mine, spuse el.

Asta era partea cea mai grea. Să ai încredere în Jedi. Îi spuseseră că trebuie să fugă, să nu se gândească la blasterele din spatele lui, pentru că îl vor proteja ei. Trebuia doar să o ia pe Arnie şi să plece. Nu se pricepea să aibă încredere în cineva să-i păzească spatele, dar Arnie nu părea să aibă aceeaşi problemă. Ea aprobă din cap şi fugiră, Clive protejând-o cât putu de bine. Auziră explozii în spatele lor, dar nu se întoarseră. Permacreta era alunecoasă de la ploaie, dar alergară pe ea, îndreptându-se înapoi spre marginea lacului. Erau aproape la capătul permacretei când luminile de securitate se aprinseră brusc la putere maximă. Clive auzi focul rapid al unui blaster cu repetiție E-Web, ceea ce era cu siguranță ceva ce nu voiai să auzi în spatele tău.

— Sari! strigă el.

Săriră pe panta ce dădea spre plajă, rostogolindu-se în întuneric. Clive luă o gură de nisip, dar se ridică scuipând şi înjurând. O ajută pe Arnie să se ridice şi alergară de-a lungul plajei. Ştia că în orice moment vor fi proiectoare care vor mătura zona, dar nu aveau mult de mers. Arnie începuse să gâfâie şi se ținea de o parte.

— Aproape am ajuns, mârâi el.

Cei Unsprezece mai pregătiseră o surpriză – un alt portal, ascuns în versantul stâncos care se ridica spre stânca ce domina lacul. O văzu pe Dona ridicându-se dintre rocile umede precum o focă. Le făcu un semn să meargă spre ea.

Reuşiră să intre în portal în timp ce proiectoarele străluceau şi măturau malul. Se avântară pe poteca dintre stânci, mişcându-se repede. Pasajul era ascuns cu iscusință, cu roci şi alge marine aşezate peste el, astfel încât să fie invizibil din aer. Uneori erau nevoiți să se târască, dar reuşiră să urce pe faleză fără să fie reperați.

Ajunseră în vârf şi ieşiră la o mică parcare pentru speedere. Acest punct de observare fusese cândva un loc popular, dar căzuse în paragină odată cu venirea batalionului Imperial.

Părul grizonat al Donnei era împletit pe spate. Era îmbrăcată ca un preot Ussan care ducea cadavrele la înmormântare şi conducea căruțele albe trase de animale indigene numite *dhunas*.

Arnie lăsă să-i scape un râset înecat.

— Asta e scăparea mea? Să fiu moartă?

— Ai chef să comentezi? Urcă!

Arnie se strecură în căruciorul alb împodobit cu flori. Dona închise repede tăblia care acoperea spatele deschis. Apoi începu să mâne *dhuna* înainte cu nişte sunete cântate care semănau cu cele pe care le făceau preoții când mergeau pe străzi. Se îndreptă pe poteca de pe plajă spre aleea pavată.

Clive alergă de-a lungul permacretei, cu plămânii în flăcări. Trebui să facă o buclă şi să urce printr-o zonă împădurită într-o arteră principală a districtului Moonstone. Parcursese traseul ieri. Dacă totul decurgea conform planului, avea să găsească un membru al *Celor Unsprezece* care îl aştepta.

Cu toții contribuiseră. Arnie urma să fie transferată din mână în mână, din cărucior în speeder şi apoi în sanie antigrav. Jedii i-ar fi urmat. Pe măsură ce Arnie se apropia de casa conspirativă, ajutoarele s-ar fi îndepărtat până când ar fi rămas doar echipa inițială.

Existau mai multe puncte de control prin care trebuiau să treacă. Diversiuni de pus în scenă. Nu se terminase încă. Chiar acum, alarmele sunau fără îndoială în garnizoanele Imperiale din tot oraşul.

Arnie era liberă, dar nu în siguranță. Încă mai aveau un drum lung de parcurs.

Capitolul 8

Trever îşi găsi încet drumul spre clasa de pilotaj. Se pare că existau hărţi în chioşcurile din tot complexul – numai că nimeni nu-i spusese asta. Fiecare hartă îi dădea mici porţiuni din plan, aşa că nu era niciodată foarte sigur dacă mergea în direcţia corectă. Nu le păsa de hărţi, dar reuşiseră să agaţe pe fiecare coridor principal panouri laser uriaşe pe care scria *SIGURANŢĂ, SECURITATE, JUSTIŢIE, PACE*. Şi holoproiecţii ale Împăratului din vremuri mai bune, înainte de cicatricea lui hidoasă. Ura şcoala asta concepută pentru a umili şi controla. Bineînţeles, doar era condusă de Imperiu pentru a forma mici Imperiali care să devină mari răufăcători Imperiali.

Ajunse în clasă cu câteva secunde rămase. Spre disperarea lui, Kestrel era acolo, studentul care trebuia să-i fie consilier, dar care era perfect sigur că se va dovedi a fi torţionarul lui. Kestrel stătea în faţă, vorbind cu instructorul, care se dovedi a fi chiar locotenentul Maggis. *Mulţumesc pentru indicaţii, domnule.*

Kestrel îl văzu pe Trever şi îi afişă un zâmbet încrezut. Se strecură printre ceilalţi studenţi şi veni spre el.

— Hei, Fortin. Cincisprezece degradări din prima zi. Nu e un început magnific.

— Nu sunt îngrijorat, spuse Trever.

— Ar trebui să fii, răspunse Kestrel, punând mâna pe blasterul fals. S-ar putea să mă hotărăsc să-ţi mai dau una.

Trever era pe punctul de a arunca totul în aer şi de a-i spune lui Kestrel ce gândea cu adevărat, când îl zări pe Lune în cealaltă parte a camerei. Asta îi dădu autocontrolul de care avea nevoie. Se gândi la Ferus, adânc înfipt în teritoriul inamic. Acum începea să înţeleagă ce fel de autocontrol trebuia să exercite Ferus pentru a rezista chiar şi o singură zi. Lune era mult mai tânăr decât el, aşa că fu surprins să vadă că erau în aceeaşi clasă. Dar ar fi trebuit să bănuiască faptul că abilitatea în Forţă a puştiului îl va face să fie un pilot avansat.

Maggis ceru clasei să fie atentă, distragându-i atenţia lui Kestrel. Trever se îndreptă spre Lune. Băiatul nu-l văzuse încă şi nu voia ca Lune să-l trădeze arătându-se surprins sau strigând. În schimb, Lune îl surprinse pe el. Bineînţeles că da.

Era aproape înfricoşător felul în care îşi dădea seama când cineva aştepta în spatele lui. Maestrul Jedi Garen Muln lucrase cu el la *tacticile de conştientizare* pe vremea când se aflau cu toţii pe asteroid. Garen era practic o fantomă acum, cu puterile diminuate, dar încă era un profesor bun. Trever voia să creadă că *tacticile* erau doar o aiureală, dar păreau să funcţioneze.

— Spune-i mamei că sunt bine, spuse Lune fără să se întoarcă, de îndată ce Trever ajunse lângă el.

— Spune-i chiar tu. Am să te scot de aici, răspunse Trever.

Lune ridică uşor un umăr, dar Trever înţelese că voia să spună: *Mult noroc.*

— Azi, leneşilor fără valoare, vom trece la simularea zborului, anunţă Maggis. Reţineţi cuvântul cheie, simulare. Nu aş avea încredere în voi să pilotaţi printr-un parc spaţial. Acum alegeţi un partener şi decideţi cine va fi pilot şi cine copilot – fără să vă împuşcaţi între voi – şi vom începe.

Fu un noroc că Trever şi Lune rămăseseră împreună. Fiind recruţi noi, era firesc să facă pereche. Se îndreptară spre unul dintre simulatoarele de zbor şi intrară în

cabina de pilotaj.

— Am însoţitori speciali, spuse Lune odată ce intrară înăuntru. Spioni care mă supraveghează. Cred că îi raportează lui Maggis. Kestrel e unul dintre ei. El şi prietenul său Flinn. Nu sunt niciodată singur.

— Nicio problemă, spuse Trever. Am ieşit din locuri mai rele.

Nu era sigur că era adevărat, dar suna bine.

Lune ocupă scaunul pilotului, iar Trever îl luă pe cel al copilotului. Fereastra cabinei de pilotaj era un ecran holografic alb. Dintr-o dată, prinse viaţă cu nave.

— Sunteţi în mijlocul unei lupte, răsună vocea lui Maggis în difuzorul sistemului. Roşu contra albastru. Piloţii zboară. Copiloţii deschid focul asupra inamicului.

Trever luă comenzile tunurilor laser ale ARC-ului 170.

— Doar cu ţintire vizuală, spuse Maggis, vocea lui răsunând prin staţia de comunicaţii din carlingă. Fără computere de ţintire în acest exerciţiu.

— Ar trebui să fie distractiv, spuse Trever.

Îndreptă tunul spre o navă din apropiere, luând-o în vizor.

— Trever, suntem albaştri! strigă Lune. Trage în cei roşii!

— Oops!

Trever învârti tunul şi ţinti spre o navă roşie de pe monitor, apăsând pe trăgaci. Nava explodă pe ecran.

— Sunt un ţintaş uimitor! se lăudă Trever.

— Ai grijă, *Căpitane Uimitor*, se apropie unul din stânga noastră, spuse Lune, scufundând nava.

Programul de luptă era complicat şi rapid. Pe lângă competiţia cu ceilalţi elevi, trebuiau să se confrunte şi cu alte obstacole. Era o bătălie pe scară largă, iar Distrugătoarele şi droizii Tri-Fighter[2] intrau brusc în spaţiul vizual. Droizii Buzz[3] apăreau brusc. Asteroizii se îndreptau spre ei. Trever se simţea bine când distrugea celelalte nave de luptă, dar ştia că nu ar fi rezistat nici măcar un minut fără Lune la cârmă. Băiatul părea să ştie când îi urmărea un ARC-170 înainte să se înregistreze pe ecran. Una câte una, celelalte echipe din simulatorul de zbor fură spulberate. În curând rămăseseră doar Trever şi Lune, cu Kestrel şi partenerul său, Flinn.

— Cred că ar trebui să-i lăsăm să câştige, murmură Lune în timp ce punea nava într-o urcare abruptă. Nu vrem să atragem prea multă atenţie.

Trever îşi luă un moment pentru a arunca o privire la Lune.

— Sau am putea să câştigăm şi să-l înnebunim pe Kestrel.

Lune zâmbi.

Kestrel era un pilot bun, dar Lune era mai bun. Lune rămase înaintea lor, zburând repede, atât de repede cât îi permitea simulatorul, şi nu pierdu niciodată controlul. Îi lăsă să îl urmărească. Programul lansă un câmp de asteroizi în cadru. Lune se feri de ei cu uşurinţă, dar unul dintre ei îi tăie o aripă lui Kestrel.

— Asta e. Va avea probleme de control. Intru, murmură Lune. Pregăteşte-te.

Trever se aplecă asupra comenzilor.

— Dă-i drumul.

---

[2] Droid Tri-Fighter – model de navă de luptă droidă utilizată de Confederaţia Sistemelor Independente în timpul Războiului Clonelor. Fusese conceput special pentru a se angaja şi a excela în luptele de aproape. În ciuda faptului că era cea mai mică navă, droidul tri-fighter era puternic înarmat şi avea un creier droid avansat, ceea ce îi dădea un avantaj atunci când avea de-a face cu piloţii organici.
[3] Droizi Buzz – droizi sabotori – droizi care năpădeau navele şi începeau să-i taie fuzelajul şi circuitele şi să apoi să le dezmembreze până la distrugere.

Lune rămase calm în timp ce ducea nava într-un arc de cerc. Apoi, brusc, se înclină spre dreapta şi plonjă.

— Îţi voi spune când să tragi.

Trever s-ar fi supărat, dar ştia că Lune era mai îndemânatic decât el.

— Acum. Cu tunurile din dreapta.

Trever trase cu tunurile laser şi Lune făcu un viraj brusc în aceeaşi parte. Păru o mişcare simultană, ceea ce ar fi făcut să rateze ținta, dar se întâmplă cu o fracțiune de secundă înainte, iar ținta fu corectă. Kestrel trăgea deja asupra lor, dar focul străbătu spațiul liber. Însă lovitura lui Trever îl atinse, iar nava lui Kestrel explodă.

Trever scoase un strigăt de bucurie pură. Clasa aplaudă şi huidui, în funcție de loialitatea lor. Kestrel îşi avea susținătorii săi, dar majoritatea recruților mai tineri îi susțineau pe Lune şi Trever.

Ieşiră din simulator. Gâtul lui Kestrel era roşu aprins când ieşi în acelaşi timp.

Oops, gândi Trever. Îl umiliseră. Erau proaspeți recruți şi îl învinseseră. *Pis-pis!* Trever tocmai voia să momească felina *kete cu gât rubiniu*, dar îşi înghiți insulta.

Maggis le ceru să fie atenți.

— A fost cea mai patetică demonstrație pe care am văzut-o vreodată, spuse el dezgustat. Am văzut copii mici de grădiniță lovind cu mai multă precizie. Ar trebui să fiți exmatriculați cu toții chiar astăzi. Divinian, tu ai fost singurul care a arătat ceva îndemânare. Fortin, tu primeşti o notă proastă.

— Dar l-am distrus pe Kestrel! protestă Trever.

— Ți-am auzit strigătul. Ai arătat emoție. Asta este împotriva regulilor Imperiale. Fă-o din nou într-o cabină de pilotaj şi următorul lucru pe care îl ştii va fi să mănânci lături pe tavă în Corpul Minier.

Kestrel îi zâmbi.

— Mâine aruncăm o privire la nişte nave reale în hangar, aşa că vreau să vă puneți la punct cu manevrele. Adunați-vă creierele. Puteți pleca. Cu alte cuvinte, dispăreți din fața mea.

Clasa începu să iasă, în timp ce sirenele stridente şi luminile intermitente îi îndemnau să se grăbească. Kestrel rămase în urmă.

— O iei la vale, Fortin, spuse el.

— Crezi? Se pare că tu eşti cel care tocmai a luat foc, răspunse Lune.

— În locul tău, Divinian, nu m-aş împrieteni cu Fortin, spuse Flinn, apropiindu-se de Lune şi aplecându-se spre el. Nu va rezista mult timp. În curând va fi o dronă muncitoare de pe o planetă minieră.

— Poate, spuse Trever. Dar un lucru ştiu cu siguranță – tocmai v-am depăşit la zbor, v-am depăşit la folosirea armelor şi v-am surclasat.

Kestrel deschise gura supărat, dar tocmai atunci trecură pe lângă Maggis, care stătea în pragul uşii, cu brațele încrucişate. Acesta îi privi pe sub sprâncenele sale negre şi grele.

— Probabil că nu a fost cea mai bună mişcare, murmură Trever în timp ce intrau în vârtejul de recruți de pe hol. A fost cel mai prostesc lucru pe care l-am fi putut face.

— Da, spuse Lune vesel, dar cu siguranță ne-am simțit bine.

Trever se uită peste umăr. Maggis încă îi privea.

— Mai bine aş pleca. Nu cred că ar trebui să fim văzuți împreună. Imediat ce-mi vine un plan, te voi găsi.

— Am deja un plan, spuse Lune. Ne întâlnim în sala comună la o oră după ce se stinge lumina.

Capitolul 9

Ferus era disperat după veşti, dar călătorea cu un grup de ofiţeri Imperiali şi nu putea să-şi arate agitaţia nici prin cea mai mică privire sau gest. Ştia că operaţiunea din Ussa ar fi trebuit să se încheie deja. Arnie ar fi trebuit să fie în siguranţă cu *Cei Unsprezece*. Dar semnalul codificat nu fusese trimis. Ceva trebuie să fi mers prost.

Nava Imperială pătrunse în atmosfera interioară a Coruscantului, îndreptându-se spre debarcaderul Imperial, foarte aglomerat. Ferus nu era obişnuit să sosească pe Coruscant atât de oficial. Fusese nevoit să se strecoare de mai multe ori de pe planetă şi nu fusese uşor. Acum, autorizaţiile se completau în câteva minute şi, în curând, fu urcat într-un speeder luxos şi dus direct la una dintre micile platforme de aterizare private din complexul Senatului. Acolo, o escortă militară îl întâmpină şi îl conduse la biroul Inchizitorilor, câteva nivele mai jos de biroul lui Palpatine din Turnul Senatului.

Sergentul îl lăsă la uşa biroului lui Hydra, făcând un semn cu mâna peste senzor înainte să se întoarcă şi să plece în marş.

Un umanoid scund şi subţire se ridică în timp ce Ferus intra. Nu-şi putu da seama dacă Hydra era bărbat sau femeie, dar presupuse că era femeie. Nu putu ghici nici care era lumea ei de origine. O glugă îi acoperea capul şi purta roba maro închis a echipei Inchizitorilor, culoare care îi amintea lui Ferus de sângele întunecat. Ochii ei erau de o culoare argintie palidă. Dădu pe spate gluga şi craniul ei strălucitor apăru printr-o mică podoabă capilară. Vocea ei era răguşită.

— Împăratul Palpatine mi-a ordonat să fiu la dispoziţia ta. Ferus îşi înclină capul. Vei fi responsabil de căutarea adepţilor Forţei. Am făcut progrese. Am o listă de posibili candidaţi. Poţi folosi dataportul meu. Hydra ridică un braţ rigid şi arătă spre o consolă. Mi-am introdus deja parola.

Ferus aprobă din cap.

— Aş vrea să începem cât mai repede posibil.

— Atunci începe.

Ferus se aşeză la consolă. Baza de date fusese deja încărcată, iar el o răsfoi.

— Vei vedea că a fost clasificată în funcţie de importanţă.

Numărul unu era un *bărbat uman înalt, cu păr argintiu, constituţie mare, lume natală necunoscută, care se strecurase printr-o capcană a trupelor de şoc cu doar o săptămână în urmă.*

Ry-Gaul. Ferus se simţi brusc mai bine. Chiar dăduseră de urma unui Jedi. Poate că lista se va dovedi valoroasă. Îl putea ajuta pe Ry-Gaul, putea pune Imperiul pe o pistă falsă care i-ar da lui Ry-Gaul şansa de a dispărea complet.

Ferus parcurse toată lista. Unele dintre rapoarte păreau promiţătoare. Un pilot din Inelul Mijlociu care efectua curse de transport de marfă către Nucleu şi reuşise să scape de mai multe ori de urmărirea Imperială. Un profesor care salvase de unul singur o şcoală plină de copii de la un cutremur brusc, cu atâta îndemânare şi rapiditate încât atrăsese atenţia. Un vânător de recompense. O relatare despre un copil mic de pe Alderaan care păruse să simtă pericolul înainte ca acesta să se întâmple, salvându-şi îngrijitorul. Lui Ferus i se păru doar o coincidenţă. O clasă pe ultimul loc.

Pilotul, profesorul şi vânătorul de recompense păreau promiţători.

Gândul că oricare dintre ei ar putea fi Jedi era prima rază de lumină în zilele

întunecate de la moartea lui Roan.

— O să studiez totul şi o să revin cu prioritățile, spuse Ferus. Vom avea nevoie de o navă cu hiperpropulsie.

— A fost deja rechiziționată. Vă voi însoți.

Norocul meu, gândi Ferus. Hydra îl făcea pe fostul Inchizitor-şef Malorum să pară sufletul petrecerii.

* * *

Hydra voia să plece imediat, dar Ferus reuşi să amâne călătoria până a doua zi, pretinzând că trebuia să facă cercetări suplimentare. În sfârşit, era liber prin Imperiu.

Cu acreditările sale, se deplasa cu uşurință prin punctele de control din complexul Senatului. Trecu de intrarea în *EmPal* şi o găsi pe Malory Lands aşteptându-l în zona de recepție. Era îmbrăcată în halatul alb pe care îl purta personalul medical.

— Se pare că ai primit slujba, spuse Ferus.

— Nu a fost greu, răspunse ea. Urmează-mă.

Îl conduse printr-un labirint de holuri, trecând de uşile închise, una după alta. În cele din urmă ajunseră la una pe care scria UNITATEA DE RADIAȚII, unde îi înmână lui Ferus nişte haine de protecție, iar el le îmbrăcă.

Înăuntru, camera zumzăia de maşini. În centru se afla o cameră mare din oțel transparent, înconjurată de porturi de date şi ecrane.

— Terapie avansată pentru cazuri post-chirurgicale, îi explică Malory. Aparatele sunt foarte bine calibrate. Orice echipament de supraveghere ar provoca circuite fuzionate şi defecțiuni grave. E singurul loc pe care îl ştiu unde este sigur să vorbesc.

— Întregul loc este supravegheat?

— Nu cred, dar zonele principale sunt monitorizate, spuse ea. Asta este doar o măsură de precauție. Există droizi de supraveghere care patrulează, dar se presupune că sunt de securitate. Există un zvon printre angajați. Ei spun că nu există conversații private. Cred că este mai probabil să existe spioni printre ei care primesc recompense pentru că raportează managerilor. Greu de spus, deocamdată. Apoi ridică din umeri. Majoritatea centrelor medicale sunt fabrici de zvonuri. Aici nu fac excepție. Există chiar şi un zvon despre o fantomă. Înțeleg de ce – locul ăsta e înfiorător.

Zâmbi şi, pentru o clipă, Ferus o văzu pe tânăra femeie în profesionista crispată.

— Poți să-mi dai acces la înregistrări?

— Avem noroc. Toate birourile de evidență sunt dotate cu personal complet în timpul zilei, aşa că nu prea există niciodată şansa de a fi singur acolo. Dar... există un tehnician în tura de noapte pe nume Jako. Va fi concediat în curând, dar nu ştie asta. Tot primeşte parteneri, care cer mereu transferuri sau demisionează. Sunt prietenă cu directorul de ocupare a forței de muncă – i-am spus că vărul meu are nevoie de un loc de muncă. Aşa că ai intrat. Poți să blufezi cu Jako. Nu e prea inteligent.

— Putem s-o facem în seara asta?

— Sigur. Fă-mi doar o favoare. Să nu te laşi prins. Există zvonuri despre medici care au dispărut. Nu mă deranjează să te ajut, Ferus, dar aş vrea să rămân întreagă.

Ferus îi văzu privirea atât de asemănătoare cu cea a lui Roan şi spuse adevărul.

— Nu voi lăsa să ți se întâmple nimic. Eu aş muri mai întâi.

Ea zâmbi, iar imaginea lui Roan îl lovi din nou.

— Doar să nu fiu eu a doua.

Capitolul 10

Ussanii îşi începeau întotdeauna ziua de lucru devreme, pe întuneric, pentru a se putea opri la sfârşitul după-amiezii, ca să profite de lumina lungă a amurgului. În Ussa, amurgul era numit *ora nesfârşită*. Era momentul în care familiile se înghesuiau în cafenele şi copiii se jucau în parcuri. Asta în vremurile de care fiecare Ussan îşi mai putea aminti, înainte de venirea Imperiului.

Înainte de răsăritul soarelui, se înghesuiră pe străzi şi pe culoarele spaţiale cu speederele, umplând autobuzele şi grăbindu-se pe aleile largi. Această aglomeraţie era un element crucial în planul de salvare a lui Arnie. Toţi membrii *Celor Unsprezece* răspândiseră vestea. Chiar şi celor care nu aveau un loc de muncă. Şi şoferilor de autobuze şi taxiuri aeriene, şi pietonilor. *Inundaţi străzile şi culoarele spaţiale*, spuseseră ei. Ca să creeze trafic, poate vreun accident sau două. Sau trei. Dar trebuiau să fie atenţi. Trebuia să pară natural. Nu puteau să-şi rişte din nou copiii.

Mulţi erau reticenţi, mai ales cei ai căror copii fuseseră luaţi cu doar o săptămână înainte. Dar puterea *Celor Unsprezece* şi un apel personal din partea lui Wil îi convinse să adere la cauză.

Clive auzise de cooperarea, devenită legendară, a poporului Bellassan. Ştia că aproape fiecare cetăţean îi susţinea pe *Cei Unsprezece*. Acesta era unul dintre motivele pentru care Ferus reuşise să opereze atât de mult timp. Nimeni nu-l trădase. Niciun spion nu putuse fi recrutat de către Imperiu. Dar trebuia să recunoască faptul că aruncase de la distanţă un ochi cinic asupra rezistenţei Bellassane. Din experienţa lui, fiinţele puteau fi nobile, dar numai până la un punct. Interesul personal avea întotdeauna câştig de cauză.

Aşa că fu uimit când cetăţenii din Ussa riscară totul şi ieşiră în stradă.

Aglomeraţia din trafic era acoperirea perfectă. Punctele de control erau copleşite. Speederele mergeau la ralanti, autobuzele se defectau. Pietonii se înghesuiau în mulţimi mici, împrăştiindu-se pe benzile destinate traficului pe roţi. Şi în toată acea confuzie, Arnie fu trecută dintr-un vehicul în altul.

La punctele de control, trupele de şoc nu puteau face faţă maselor, aşa că săniile antigrav şi speederele reuşiră să pătrundă şi să dispară în haosul de pe cealaltă parte sau pe aleile care treceau prin spatele străzilor întortocheate. În curând, garnizoanele trimiseră mai mulţi soldaţi, dar avea să treacă ceva timp până când oraşul să poată fi gestionat.

Treaba lui Clive era pur şi simplu să o ţină pe Arnie ascunsă şi să încerce să adauge ceva haos. Îşi făcu partea sa, pilotând un speeder şi apoi abandonându-l pentru a bloca un culoar, sărind la bordul unei sănii şi luând-o pe străduţele lăturalnice pentru a o ţine ascunsă pe Arnie, care se afla acum la bordul unui alt speeder. Ultima parte fu din nou cu Dona, de data asta într-un skiff utilitar pe care *Cei Unsprezece* îl protejaseră împotriva exploziilor şi îl modificaseră în secret pentru a-i conferi viteză şi agilitate avansate.

În tot acest timp, apărură tot mai multe patrule. Culoarele de zbor erau acum înţesate de droizi căutători care încercau să localizeze poziţia lui Arnie. Dar chiar şi temuţii căutători aveau dificultăţi în a face distincţia între vehiculele şi pietonii care împânziseră străzile.

Aproape că ajunseseră la ultimul punct de control. Asta ar fi fost partea cea mai dificilă. Fără îndoială. Clive ştia că Jedii trebuiau să fie pe undeva prin preajmă, dar erau strălucitor de buni la a se ascunde atunci când era nevoie.

Pe jos acum, încetini până la un mers normal. O putea vedea pe Dona în față, la punctul de control, la rând după mai multe vehicule. Lui Wil i se încredințase sarcina de a crea o diversiune. Dintr-o dată, un vehicul pentru gunoi se răsturnă, aruncând pe stradă mizeria urât mirositoare. Speederele se ciocniră, un autobuz îşi lăsă toți pasagerii să coboare, iar pietonii se feriră de gunoaie direct spre punctul de control. În acelaşi timp, Dona dădu înapoi cu skifful ei, făcu manevre în jurul punctului de control, apoi acceleră înainte. Ar fi putut reuşi. Din câte îşi dădea seama Clive, totul decursese conform planului. Dar nu puteau să planifice chiar totul. Nu puteau să planifice speederul plin cu trupe de şoc care fusese trimis pentru întăriri.

Speederul decolă după Dona.

Clive era pe jos. Nimeni din rând nu reacționase la urmărire. Linia de la punctul de de control încă se mişca. Îşi afişă documentele de identitate şi trecu. Apoi acceleră ritmul şi se alătură rapid pasarelei pietonale. De îndată ce dispăru din raza vizuală a soldaților, începu să alerge. Dona coborî vehiculul pe sol. Ştia că ar fi fost distrusă dacă nu o făcea. Era cu mult înaintea lui, iar el se ferea de pietoni, încercând să o țină la vedere fără să fie prea evident că o face. O văzu înmânând documentele de identitate. Un soldat din trupele de şoc îi ordonă să coboare. Un altul începu să verifice informațiile, în timp ce alți doi se duseră în partea din spate a skiffului. Stomacul lui Clive se răsuci când dădură la o parte prelata, dar Arnie fusese ascunsă mult mai iscusit. Rămaseră acolo examinând diversele obiecte din skiff.

Clive tocmai se hotăra asupra următoarei mişcări, când o dâră de focuri de blaster străpunse brusc partea din față a speederului Imperial. Un soldat care stătea pe scaunul pilotului fu lovit. Explozia nu îl ucise, dar îl ameți. Fu trântit pe spate, casca lui lovindu-se de scaun.

Flame ieşi din mulțime. Dintr-un salt în zbor, îl dădu jos pe soldat de pe scaun şi se aruncă înăuntru. Speederul porni înainte, doborându-i pe cei doi soldați care inspectau partea din spate a skiffului. În timp ce primul soldat se întindea spre blasterul său, Flame sări peste bancheta din spate a skiffului şi se urcă pe scaunul pilotului. Dona sări înapoi la bord şi vehiculul decolă. Focurile de armă străbătură aerul. Pietonii se culcară pe carosabil. Clive îi putu vedea pe Ry-Gaul şi Solace, ascunşi de grămada de speedere, care interceptau focul cu săbiile lor atunci când puteau.

Soldații alergau spre speederul lor. Îşi ignorară camaradul rănit şi săriră în el.

Clive ştia că următoarea mişcare a Jedilor ar fi fost să-i atace direct pe soldați, probabil printr-unul dintre acele salturi gigantice asistate de Forță care, fără îndoială, i-ar fi expus tuturor şi i-ar fi vizat pentru o vânătoare la scară largă.

Băgă mâna în centura utilitară şi scoase două obiecte mici. Le aruncă cât de tare putu şi privi cu satisfacție cum loviră cele două țevi de eşapament ale speederului. Motorul repulsor porni, apoi se opri. Soldatul bătu în panoul de control. Motorul porni şi muri din nou.

Flame şi Dona erau deja departe. Clive inversă direcția şi porni pe un bulevard care se intersecta cu cel pe care îl părăsea, uimit de ce puteau face două felii de fruct uscat şi puțin adeziv sintetic. Să ricoşeze direct într-o țeavă de eşapament şi să o înfunde suficient cât să oprească un speeder să accelereze.

Cine are nevoie de un blaster când are unelte mai bune?

* * *

— E rănită, spuse Dona.

Dona o susținea pe Flame în timp ce intra clătinându-se în casa conspirativă. Arnie se grăbi în urma lor. Ceilalți se înghesuiră să pună întrebări, dar Arnie ridică o mână.

— Stați în spate. Eu sunt bine. Cineva să-mi aducă trusa medicală.

Cu toții priviră cum Flame fu culcată pe podea. Își lăsă capul pe spate şi închise ochii. Încă o dată, Clive fu zdruncinat de un sentiment familiar. O mai văzuse înainte.

Arnie îi administră bacta şi un analgezic.

— Nu e rău, îi spuse ea lui Flame. Te vei simți mai bine într-un minut sau două.

Flame aprobă din cap, muşcându-şi buza.

Abia acum Arnie îi permise lui Wil să se apropie de ea. El întinse brațele şi ea se cuibări în ele.

— Flame, îți suntem datori, spuse Wil.

Fără să deschidă ochii, Flame spuse:

— Acum aveți încredere în mine?

— Avem încredere în tine, spuse Arnie.

Dar Clive încă nu era sigur. Îl deranja ceva. Şi când se întâmpla asta, verifica. Ştia că nu va scăpa de acest sentiment sâcâitor până nu va face nişte cercetări.

Toma fusese cel care le atrăsese atenția asupra lui Flame. O cunoscuse de pe planeta lor comună, Acherin.

Clive suspină. Ultimul lucru pe care voia să-l facă era o excursie pe o planetă despre care auzise că se afla în plin război civil. Dar se părea că trebuia să se ducă.

Capitolul 11

Ferus intră în rând cu restul muncitorilor din schimbul de noapte. Purta tunica medicală albă cu plăcuțele de identificare în jurul gâtului. Nimeni nu îi aruncă priviri indiscrete. Urmând descrierea lui Malory, își croi drum pe holuri până la ușa marcată CENTRUL DE INFORMAȚII. Își trecu cardul prin senzor și auzi cu ușurare clicul. Malory îi promisese că va putea să intre și reușise.

Primise, în sfârșit, semnal de la Wil de pe Bellassa. Arnie era în siguranță. Spera doar că nu va exista nicio ripostă masivă din partea Guvernatorului Imperial.

Aici, în tura de noapte, nu erau prea multe de făcut pentru lucrătorii de la info-tehnologie, așa că era puțin personal. Un medic sau un stagiar în medicină putea apela la ei pentru a introduce un pacient, dar *EmPal* nu mai avea o unitate de urgență care să preia cetățenii Coruscantului care aveau nevoie de îngrijire. În schimb, pacienții erau admiși chiar de medici. Costurile ridicate limitau acele internări la Senatori și la corporatiștii bogați care umpleau acum Orașul Imperial.

Un tânăr plinuț stătea la consolă, ronțăind o masă de chipsuri de rădăcinoase și un *slider* cu proteine presate.

— Hei, un tip nou, spuse el când intră Ferus.

Ferus se așeză pe celălalt scaun.

— Ty Ambler, spuse el, dând numele de pe plăcuța de identificare.

— Jakohaul Lessor, răspunse el. Spune-mi Jako. Tocmai ai nimerit cea mai frumoasă slujbă de la *EmPal*, amice. Nu prea ai ce face aici.

— Mi se potrivește foarte bine, spuse Ferus. Sunt alergic la munca grea.

Jako chicoti.

— Sunt de acord. Împinse farfuria spre Ferus. Vrei un chips de rădăcinoase?

— Nu, mulțumesc. Trebuie să mă familiarizez mai întâi cu sistemul.

— Dar să nu o iei razna. Ne place să o luăm ușor în acest departament.

Ferus începu să apeleze baza de date și o răsfoi într-un mod aparent dezinvolt. Se opri asupra înregistrărilor de la sfârșitul Războiului Clonelor, aproape de momentul în care apăruse Darth Vader pentru prima dată.

În timp ce Jako se tolănise lângă el și rula o cursă de atașe pe ecranul său video, Ferus căuta prin material. Nimic nu ieși în evidență. *EmPal* se schimbase din vechiul său rol de centru medical deschis tuturor într-un centru medical exclusivist și de reconstrucție biomecanică. Nu putu găsi nicio înregistrare de proceduri extraordinare sau dovezi ale vreunei mușamalizări. Dar nu se așteptase ca acest lucru să fie ușor.

Jako își termină masa și își împinse înapoi scaunul rulant pentru a-și odihni picioarele pe consolă, încrucișându-și brațele la piept. Ferus speră că va adormi.

Următorul pas era să pătrundă mai adânc în sistem, căutând coduri de securitate pe care să le spargă. Dar sistemul putea trimite alarme pe care Jako le-ar fi putut vedea din poziția sa.

— Ascultă, începătorule, eu o să trag un pui de somn, spuse Jako. Nu mă trezi dacă mă cheamă serviciul. Și să nu te sperii de fantomă! chicoti el.

Ferus fu ușurat când Jako își închise ochii. *Fantoma.* Malory o menționase și ea.

— Ce fantomă? întrebă el.

Ochii lui Jako se deschiseră brusc, dar nu părea supărat că fusese deranjat.

— S-a întâmplat acum un an, spuse el, coborându-şi vocea până la o şoaptă răguşită. Aproape de sfârşitul Războiului Clonelor. S-a auzit un țipăt. Un țipăt atât de teribil şi de puternic încât a răsunat în toată clădirea şi a făcut ca senzorii să o ia razna. S-a spus că un lucrător medical şi-a pierdut auzul. Pentru totdeauna. Lucrătorii medicali au căutat şi au tot căutat sursa sunetului, dar nu au găsit nimic. Erau doar câțiva pacienți în acel moment. Părea să vină de pretutindeni şi de nicăieri, dar niciun pacient nu făcuse asta. Vocea lui Jako scăzu până la o şoaptă. A fost ca şi cum toți morții din Războiul Clonelor şi-ar fi unit strigătele de moarte în acelaşi timp, apoi ar fi redevenit morți.

Ferus ştia că, în felul său uşor incoerent, Jako încerca să-l sperie, şi funcționase. Doar că nu în felul în care crezuse el.

Jako îi făcu cu ochiul.

— Bucură-te de tura de noapte.

Închise din nou ochii şi, zâmbind, adormi în câteva secunde.

Ferus se mai gândi o dată la protezele lui Vader. Erau extinse, de la masca respiratorie, la îmbunătățirea vederii şi până la posibile membre artificiale. Era destul de sigur că Vader avea cel puțin o mână artificială. Şi era reglat de ceea ce părea a fi un bio-sistem complex în interiorul acelui costum.

Pentru prima dată, Ferus se întrebă ce răni îngrozitoare trebuie să fi suferit. Ce se întâmplase cu el? Urmărise o idee greşită. Vader, oricine ar fi fost, trebuie să fi avut dureri îngrozitoare.

Ferus se întoarse la consola sa. Închise fişele medicale pe care le căutase. Nu ar fi existat nicio mențiune acolo, nici măcar în spatele scuturilor de securitate. Fu brusc sigur de asta. În schimb, accesă planurile clădirii.

De pretutindeni şi de nicăieri.

Instinctul îi intrase în acțiune şi ştia că avea dreptate. Darth Vader se născuse undeva, în această clădire.

Capitolul 12

Cariera lui Sano Sauro putea fi ruinată, dar nu se terminase. Încă mai avea favoruri de solicitat, iar dacă Senatorii şi funcționarii credeau că va dispărea pur şi simplu, mai aveau de aşteptat. Fusese aproape de putere şi avea să fie din nou.

Biroul său din Senat – acea cameră măreață care îi trâmbițase puterea în fața tuturor – dispăruse, fiind dată Senatorului unui mare sistem din Nucleu care se dăduse peste cap pentru Împărat şi căruia trebuia să i se mulțumească. Sauro era blocat într-un birou micuț din noua clădire a Marinei Imperiale. Treaba lui era să supravegheze noua *Academie Navală*. O singură şcoală, în comparație cu sisteme întregi! Şi, ca lucrurile să fie şi mai rele, cei care îl serviseră, proştii care făcuseră exact ce voia el, dar care nu fuseseră niciodată capabili să vină cu un plan original pe cont propriu – proşti precum Bog Divinian – erau acum Guvernatori Imperiali. Mânuiau puterea fără să ştie ce să facă cu ea.

Sauro tuşi în batista lui. Bila îi dădea bătăi de cap. Nopțile îi erau neliniştite, iar zilele îi erau pline de amărăciune. Trebuia să plece de aici. Trebuia să se înalțe din nou şi să se răzbune pe cei care îl încurcaseră sau, mai rău, îl priviseră de sus.

Asistentul său, un idiot trimis de biroul administrativ, intră, părând nervos.

— O comunicare pentru dumneavoastră, Lord Sauro.

— Eu nu sunt Lord. Spune-mi *domnule Senator* Sauro.

— Dar nu mai sunteți Senator....

— Nu contează! răbufni Sauro. Încă mai am titlul!

— Domnule Senator Sauro, aveți o comunicare.

— Cine este? Sunt ocupat.

— Lordul Vader. El este un Lord, nu-i aşa?

Sauro făcu ochii mari.

— L-ai lăsat pe Lordul Vader să aştepte? Fă-mi imediat legătura pe linia mea privată, idiotule!

Era înconjurat de proşti.

Se roti când mica holoimagine apăru pe biroul său.

— Salutări, domnule Senator Sauro.

— Este o onoare să...

— Conduc un proiect strict secret. Caut un recrut de la *Academia Navală* care să se ofere voluntar.

— Bineînțeles, voi aranja asta imediat. Aveți vreo cerință? Cei mai buni din clasa lor? Fiii şi fiicele celor favorizați?

— Nu, evitați-i pe aceia. Şi pe copiii Senatorilor, pe oricine ar putea pune întrebări. Discreția este cheia. Vreun recrut înfometat, cineva disperat să se ridice. Vom începe cu un singur recrut şi vom merge mai departe dacă este nevoie.

— Pot să întreb...

— Nu, nu poți. Doar trimite-mi un elev.

— Imediat, Lord Vader.

Fără vreun alt cuvânt, holograma dispăru.

Cum ar fi trebuit să o facă? El nu avea de-a face cu puştii recrutați. Nu putea numi nici măcar unul. Trebuia să se bazeze pe Maggis, secundul său, pentru a alege.

Sauro zâmbi. Asta era totuşi o veste bună. În sfârşit, o favoare. Întoarcerea carierei sale era pe cale să înceapă. Bătu cu degetele pe birou. Ceea ce ar fi făcut ca acest lucru să fie şi mai dulce ar fi fost dacă ar fi putut să se răzbune în acelaşi timp.

Nu cumva fiul lui Bog Divinian era înscris la şcoală? Lui Sauro îi era clar că, oricare ar fi fost acel proiect, nu era ceva în care să vrei să-ți implici copilul. Asta ar fi fost o răzbunare savuroasă. Vader îi spusese că recrutul trebuia să aibă un profil scăzut. Nu putea ignora ordinul direct.

Dar dacă Bog îşi oferea voluntar fiul... asta ar fi fost altceva. Doar că nu trebuia să ştie că era îndrumat să o facă. Având în vedere nivelul de inteligență al lui Bog, asta nu ar fi fost o problemă. Cheia pentru a-l face pe Bog să vrea ceva, era să-l facă să creadă că este exclus.

Se întoarse spre comunicatorul său. Era timpul ca Maggis să-l cheme pe Bog pentru o şedință părinte-consilier.

* * *

La scurt timp după aceea, Bog Divinian se aşeza pe scaunul din fața lui Maggis, la biroul său.

— Deci, ce mai face băiatul meu?

— Destul de bine, spuse Maggis. Întotdeauna există o perioadă de adaptare. Şi din moment ce mi-ați spus că mama lui nu era de acord cu antrenamentul său, presupun că îi va lua ceva timp să se acomodeze.

— Eu n-aş presupune asta, spuse Bog, iritat de sugestie. Este un băiat bun. Un băiat deştept. Primeşte indicații fără să creeze probleme – cel puțin atunci când mama lui nu este prin preajmă. Vorbim despre o influență negativă!

Râse, dar Maggis nu i se alătură.

Bog nu ştia cum reuşise Maggis să obțină acea slujbă. Doar Sauro era mai presus de el. Maggis părea leneş şi ieşit din formă, două trăsături despre care Bog nu-şi imagina că ar fi fost tolerate de codul Imperial. Poate că lui Sauro îi plăcea să pună incompetenți în poziții sub el pentru a se face pe sine să pară mai bun.

Era doar începutul Imperiului. Se desfăşurau multe lupte pentru putere. Crema se va ridica în vârf. Aşa cum făcuse şi el.

O lumină se aprinse pe consola lui Maggis.

— Scuzați-mă, trebuie să răspund, spuse Maggis.

Supărat, Bog nu se mişcă. Ce tupeu avea tipul ăsta, să ia o comunicație când el era acolo! Probabil că era un părinte plângăcios care-şi supraveghea fiul sau fiica.

— E de la Senatorul Sauro, preciză Maggis.

— Hei, Sano e un amic de-al meu. Sunt sigur că nu s-ar supăra dacă aş asculta.

Înainte ca Maggis să se poată mişca, Bog se întinse şi trecu comunicatorul pe modul holo. Maggis nu putu face nimic – Bog era Guvernator Imperial.

Sano apăru în hologramă. Bog stătea în fața monitorului.

— Hei, surpriză, vechi prieten, sunt eu. Mă bucur să te văd. Am vrut să te contactez – abia am ajuns azi în Oraşul Imperial.

Nu chiar – era acolo de o săptămână.

— Unde e Maggis? întrebă Sauro.

Maggis se mişcă în față.

— Aici, domnule.

Sauro ezită. Bog ştia că Sauro nu voia ca el să rămână, dar nu-i putea cere să

plece. Bog era acum cu câteva trepte peste el în grad, iar autorizația sa de securitate era mai mare. Bog zâmbi, bucurându-se de disconfortul fostului său mentor.

— Dă-i drumul, *Sano-mano*, spuse Bog. Poate că te pot ajuta.

— Maggis, am nevoie de un recrut voluntar pentru un proiect special, spuse Sauro. El sau ea ar trebui să aibă atât inteligență, cât şi o loialitate neîndoielnică față de Imperiu. Prin urmare, fără recruți noi. Această cerere vine direct de la biroul Lordului Vader, aşa că acordă-i prioritate maximă.

— Care este natura proiectului, domnule?

— Este strict secret, răbufni Sauro. Vreau un nume până diseară.

— Dar ar trebui să obțin permisiunea părinților...

— Nu mai este timp. Urmează-mi instrucțiunile.

Holograma dispăru.

— Se pare că o să ai ceva bătaie de cap, tinere, spuse Bog.

Maggis ignoră comentariul, aşezându-se greoi în scaun.

Spre deosebire de Maggis, Bog se simțea entuziasmat. *Vader! Ce noroc!* Bog nici nu-şi putea imagina câte puncte politice va obține dacă îl va băga pe Lune în program.

— Am să te ajut cu asta, Maggis, spuse el. O să-mi ofer băiatul voluntar. Nu poți să ceri un copil mai bun. Este inteligent. Urmează ordinele. Loial.

— E foarte tânăr. Şi abia a sosit. Senatorul Sauro a specificat *recruți mai vechi*.

— Nu chiar. Trebuie să înveți să asculți cu atenție. A spus *loialitate neclintită față de Imperiu*. Ăsta e un lucru diferit. Asta are băiatul meu.

Maggis se holbă la el.

— Nu ştiu dacă l-aş... caracteriza pe fiul dumneavoastră în felul acesta.

— Eu aş face-o. E un băiat special. Bog se lăsă în spate. Cred că vrei să reuşeşti. Să-l mulțumeşti pe Lordul Vader... Nu ar trebui să iei asta în derâdere. Voi vorbi şi eu cu Sauro. Îi voi spune cât de mult i-ai fost de ajutor. Sunt sigur că vrei să reuşeşti în munca ta. Cu toții vrem să te vedem reuşind. Ai un viitor atât de strălucit în față.

Maggis mută un datacard dintr-un colț al biroului în altul. Bog nu era preocupat de reticența lui. Avea să cedeze. *Loialitate*. Despre asta era vorba în Imperiu. Cei care o practicau îşi primeau răsplata. Iar instructorul ştia asta.

Maggis îşi drese glasul.

— Domnule Guvernator Divinian, îl voi recomanda pe fiul dumneavoastră pentru acest proiect. Bineînțeles.

Capitolul 13

În timp ce zbura la joasă înălțime pe deasupra câmpiilor şi oraşelor de pe Acherin, Clive fu şocat de devastare. Planeta fusese aruncată înapoi în timpurile pre-tehnologice. Infrastructura fusese distrusă. Cetățenii trăiau în moloz.

Când începuse Războiul Clonelor, Acherin scăpase de orice conflict. Trecuseră de partea Separatiştilor şi fuseseră protejați de pe orbită de o echipă de nave de luptă ale Federației Comerțului. Industriile lor erau prea prețioase pentru a fi pierdute. Dar o mişcare în creştere pe Acherin începuse să se alăture Republicii, iar după încheierea războiului, opoziția față de Imperiu fusese acerbă şi vocală. Apoi sosiseră trupele Imperiale, stabilind garnizoane şi preluând industriile importante. Chiar şi susținătorii Separatiştilor se alăturaseră atunci revoltei.

Acherinii luptaseră cu înverşunare, dar fuseseră înfrânți. În timp ce se aflau sub control Imperial, izbucni un război civil de lungă durată între facțiunile rivale. Acestea erau concentrate în două oraşe, vechiul oraş Eluthan şi centrul de afaceri mai mare şi mai cosmopolit Sood. Imperialii închiseseră garnizoanele şi mutaseră toate fabricile în afara planetei. Acherin nu le mai era de niciun folos. Lăsară planeta fără lege, fără guvern şi fără rețea de energie. Iar acum, devastarea pe care o lăsaseră în urmă era continuată de facțiunile rivale de pe Acherin.

Când Clive fusese la baza de pe asteroid, petrecuse ceva timp vorbind cu paznicii ei, Toma şi Raina, nativi de pe Acherin. Ştia despre viețile lor înainte să-i invadeze Imperiul. Ştia ce fusese Acherin. Acum vedea cum ființele puteau fi cu adevărat învinse şi cu spiritul frânt. Trebuiau să-şi reconstruiască civilizația de la zero, fără a avea resursele necesare. Dar chiar şi aşa, cele două facțiuni încă se luptau între ele pentru control şi, ca urmare, nu se putea face niciun progres.

În timpul zborului său reuşise să-l apeleze pe Toma. Comunicarea cu asteroidul era dificilă şi fusese nevoit să încerce iar şi iar. Când îl prinsese, îşi limitaseră conversația, nedorind ca semnalul să fie recepționat. Dar Toma reuşise să-i dea indicațiile de care avea nevoie. Toma o cunoscuse pe Flame prin interpuşi, aşa că îi ştia doar numele de cod. Ieşise la suprafață după sosirea Imperiului. Toma fusese comandantul ramurii militare a rezistenței, aşa că nu avusese contacte directe cu Flame. Dar un prieten de încredere îl contactase pe un cont secret de comunicații pe care îl înființase şi îi spusese că un fost camarad avea nevoie de ajutorul lui.

Blocada planetei se încheiase, iar lui Clive îi fu uşor să aterizeze la periferia oraşului antic Eluthan. Nu exista niciun punct de control, nicio verificare. Pur şi simplu îşi ascunsese mijlocul de transport în canioane şi se îndreptase spre oraşul înconjurat de ziduri. Urmă străzile întortocheate, consultându-şi ocazional datapadul pentru indicații. Fără repere, era uşor să te rătăceşti. Oraşul semăna foarte puțin cu locul glorios despre care auzise. Locuințele fuseseră construite dintr-o piatră care trebuie să fi fost frumoasă cândva, o culoare aurie moale care se transforma în foc lichid în soarele de la apus. Dar casele şi clădirile publice fuseseră distruse până la structură şi reparate cu piese din plastoid. Existau piețe mari şi deschise, care odinioară erau cu iarbă, dar acum aveau doar pământ tare. Putea vedea focuri deschise şi locuințe improvizate, precum şi umbrele Acherinilor care pregăteau masa de seară. Un sentiment de înfrângere se ridica dintre pietre şi din pământ.

Clive ştia că imaginea asta le va frânge inimile lui Toma şi Raina.

Găsi strada pe care o căuta şi verifică coordonatele. Orice marcaj se pierduse de mult. Văzu o siluetă zveltă aşezată pe o scară pe jumătate distrusă şi se opri. Era o femeie Acherin, cu părul scurt şi plin de praf. Murdăria îi brăzda tunica, iar o cizmă avea o tăietură lungă pe o parte. Era ținută împreună cu o sfoară.

— Bună seara, spuse Clive.

— Ah, un optimist.

Încercă din nou.

— O caut pe Vira.

Clive ştia că tradiția pe Acherin era de a folosi prenumele. Era considerată o insultă să foloseşti numele complet al cuiva, chiar şi pentru un străin. Spera că tradițiile de ospitalitate de pe Acherin încă se mai păstrau.

— Şi cine întreabă?

— Clive, spuse el. Toma m-a trimis.

Asta îi atrase atenția femeii.

— Toma, şopti ea. Deci este în viață.

— Trăieşte şi e bine şi îi trimite salutări Virei.

— Îmi pare rău, spuse femeia. Nu am cum să spun asta altfel. Vira a fost ucisă în lupte. A trăit cu noi. Eu eram cumnata ei.

Aşadar, ajunsese într-un punct mort.

Ea văzu dezamăgirea de pe fața lui.

— Dar poate că soțul meu, Alder, te poate ajuta. Şi el a fost prieten bun cu Toma.

Se ridică în picioare, iar el văzu cât de înaltă era.

— Eu sunt soția lui, Halle. Vino înăuntru. Te rog.

Împinse o uşă improvizată din plastoid. Dincolo era o clădire bombardată care fusese cândva o casă. O prelată servea drept acoperiş. Molozul fusese curățat şi pe jos fuseseră aşezate scânduri pentru podea. Clive observă că fuseseră măturate.

— Nu avem prea mult, dar vom împărți cu plăcere, spuse Halle.

— De ce nu plecați? întrebă Clive. Nu există nicio restricție privind emigrarea, nu-i aşa?

— Nu, răspunse ea în linişte. Dar asta este casa mea. Dacă nu am reconstrui noi, cine ar face-o? Imperiul? Ce fel de lume natală am avea atunci?

O pânză zdrențuită dintre două coloane se despărți şi intră un bărbat la fel de înalt şi impunător.

— Alder, el este Clive, spuse Halle. Toma l-a trimis la Vira.

Alder înaintă, cu o umbră în ochii lui întunecați la menționarea surorii sale.

— Toma? Unde este?

— Nu pot să-ți spun asta, răspunse Clive. Dar pot să-ți spun că este bine.

— Mulțumesc lunilor şi stelelor. Pierderile fac parte din viața noastră aici acum – fie ca Vira să se odihnească alături de cei vechi – aşa că e bine să aud că Toma e în regulă. Poftim, ia loc, spuse Alder. E aproape timpul pentru masa de seară.

După cum arătau lucrurile, nu aveau prea multă mâncare. Din fericire, Clive adusese provizii. Îşi puse rucsacul utilitar pe masă.

— Lasă vizitatorul să aprovizioneze masa. Este un obicei din lumea mea.

Nu era chiar adevărat, dar avea sentimentul că nu ar fi acceptat altfel.

— Ne onorezi cu darul tău, spuse Halle.

Clive scoase pâine şi un baton proteic, un cilindru cu ceai preparat şi fructe. Adăugă o pungă de dulciuri şi câteva brioşe uscate care fuseseră aduse la starea

inițială prin adăugarea apei. Ochii lui Alder se măriră.

— Este un ospăț!

— Mai întâi mâncați. Apoi putem vorbi.

Clive făcu semn cu mâna spre mâncare. El luă doar câteva îmbucături, dar în rest îi privi cum mâncau cu înfometare – îl uimea cât de conectate erau ființele de lumea lor de origine. El îşi părăsise de mult timp lumea natală Belazura şi se întorsese rar. Belazura era renumită pentru frumusețea ei, dar Clive nu avea nicio particulă de sentiment în oase. Se simțea mai bine mutându-se de pe o planetă pe alta. Rareori stătea mult timp undeva. Dacă ar fi fost nevoit să trăiască aşa cum trăiau ei, ar fi plecat de mult timp.

Când fu sigur că mâncaseră pe săturate, Clive le turnă fiecăruia câte o ceaşcă de ceai şi se lăsă pe spate.

— Toma mi-a spus că Vira ar putea să-mi vorbească despre Flame. Flame a contactat-o şi i-a cerut o modalitate de a-l găsi pe Toma.

— Vira nu ne-a spus, zise Alder. Probabil că a păstrat bine secretul lui Flame.

— Noi o cunoşteam pe Flame, zise Halle. Bine, nu înainte să se alăture rezistenței – nu locuia în oraşul vechi. Era din capitală, din Sood. Spunea că provine dintr-o familie bogată, dar nu schimbam prea multe detalii despre viețile noastre personale.

— Aveți vreo idee care este identitatea ei reală? întrebă Clive.

Halle şi Alder clătinară amândoi din cap.

— Se putea spune că provenea dintr-o familie bogată, spuse Alder. Dar nu şi-a dat niciodată aere, nu a cerut niciodată favoruri. Nu era un jucător principal, dar făcea supraveghere, înființa case conspirative, lucruri de genul ăsta. Şi-a asumat aceleaşi riscuri pe care ni le-am asumat cu toții.

— Era foarte deşteaptă şi foarte bună, spuse Halle. Se zvonea că şi-a strecurat o mare parte din bogăție în afara planetei. La început a fost urâtă pentru asta. Elutanii au crezut că asta arăta o lipsă de loialitate față de lumea natală, dar Flame a râs de asta. Simțea că va fi capabilă să lupte doar dacă va avea bogăția necesară pentru a o face.

— A fost prinsă de Imperiu şi întemnițată în garnizoană, spuse Alder. A reuşit să evadeze. În acea evadare, a salvat şi cinci membri ai rezistenței. Unul dintre ei a fost ucis, dar i-a salvat pe ceilalți.

— Unul dintre ei era Vira, adăugă Alder.

Clive se simți puțin ruşinat. Flame era cu adevărat o eroină. Îşi pierduse timpul. Timp pe care ar fi trebuit să-l petreacă pe Coruscant, ajutând-o pe Astri să îl salveze pe Lune. Totul era real.

Atunci de ce nu se simțea mai bine?

— Flame i-a spus lui Toma că familia ei deținuse unele dintre cele mai mari fabrici de pe Acherin, spuse Clive. Şi fondurile ei par într-adevăr enorme. Nu se poate să fi existat atât de multe industrii deținute de familii. Există vreo bază de date pe care să o pot verifica?

Alder clătină din cap.

— Toate înregistrările noastre au fost distruse.

— Întotdeauna am crezut… Vocea Hallei se întrerupse. Nu, nu contează.

— Ce anume? o îndemnă Clive.

— Ei bine, Flame era un pilot bun. Dacă aveam o treabă care necesita un zbor, i-o dădeam ei.

Clive aprobă din cap. Şi el ştia asta despre Flame.

— Şi odată mi-a spus că tatăl ei murise chiar înainte să vină ea la noi. Durerea îi era proaspătă. Halle ezită din nou. *Yarrow Industries* era un mare producător de speedere şi crucişătoare de lux. Evin Yarrow a murit din cauze naturale la scurt timp după ce Imperiul i-a preluat afacerea. Ştiu că avea o fiică adultă, Eve. Îmi imaginez că o fiică crescută într-o asemenea industrie ar fi un pilot excepţional.

— *Yarrow Industries*, spuse Clive.

Încă o dată simţi un clopoţel îndepărtat în interiorul său. Orice amintire pe care o urmărea era evazivă. De ce nu-şi putea aminti?

— Îmi sună cunoscut.

— Majoritatea vânzărilor lor se limitau la acest sistem, dar încercau să pătrundă în vânzările galactice, spuse Halle. Ca majoritatea corporaţiilor, au trecut de partea Separatiştilor. Îşi doreau sprijinul Federaţiei Comerţului şi al clanurilor comerciale şi bancare. Îmi amintesc că Evin Yarrow avea un apartament pe Coruscant pentru a putea face lobby în Senat.

— A fost căsătorit?

Ea clătină din cap.

— Soţia lui a murit când fata era mică. Am citit un articol despre el într-un holo-magazin cu ani în urmă... Îmi amintesc că am fost impresionată de modul în care spunea că şi-a crescut singur fiica, că a luat-o cu el peste tot – în fabrici, la târguri, în Senat... Era tânără pe atunci. Cred că era o holo-imagine cu ea, dar nu mi-o amintesc.

— Nu ar fi recunoscut-o cineva pe Eve Yarrow? întrebă Clive.

— Nu chiar, spuse Alder. Elutanii nu călătoreau prea mult spre Sood.

— Eu nu ştiu nimic altceva despre Eve. Industria noastră de holo-ştiri şi toată infrastructura informaţională s-au prăbuşit cam în momentul în care ni s-a alăturat Flame, spuse Halle. Nu am pus prea multe întrebări nimănui în acea perioadă. Ştiu că, în cele din urmă, Imperiul a mutat *Yarrow Industries* în afara planetei. Apoi ridică din umeri. Probabil că mă înşel în privinţa lui Eve.

— Există vreun motiv pentru care pui aceste întrebări? întrebă Alder.

— Trebuie să aflu dacă Flame este de încredere, spuse Clive. Multe vieţi depind de asta.

— Eu i-aş încredinţa vieţile noastre, spuse Alder. Am avut încredere în ea cu vieţile noastre.

Clive aprobă din cap. Avea sens. Dar sentimentul sâcâitor încă era acolo.

Cum rămâne cu hotărârea tăcută a Hallei de a rămâne şi de a reconstrui planeta natală? Cum rămâne cu ceilalţi cetăţeni, care rezistau, încercând să reconstruiască cu bucăţi de plastoid şi prelate? De ce plecase Flame? De ce decisese această femeie că ar putea, de una singură, să creeze o mişcare de rezistenţă la nivelul întregii galaxii? Să fie ea Eve Yarrow? Dacă ar fi fost adevărat, ar fi călătorit prin galaxie cu tatăl ei. Avusese un apartament pe Coruscant. Ce spusese ea atunci? Că nu a fost niciodată acolo. *Nu-i plăceau planetele aglomerate*. Asta spusese.

Desigur, el ştia mai bine decât oricine că luptătorii din rezistenţă nu spun niciodată adevărul despre unde au fost şi ce au făcut. Totuşi, ea îi spusese *Oraşul Imperial*. Asta îl deranjase. Bineînţeles că Palpatine îl redenumise. Dar fiecare membru al rezistenţei încă îl numea după ceea ce ei considerau a fi numele său de drept, *Oraşul Galactic*. Cel puţin atunci când vorbeau între ei.

Ei bine, asta nu era prea mult pentru a continua.

— Oamenii pe care i-a salvat din garnizoană, spuse el. Pot să vorbesc cu ei?

— A mai rămas doar unul, spuse Alder. Restul au fost ucişi de atunci, sau

arestați. Numele lui este Warlin. Îl pot contacta pentru tine. Sunt sigur că va fi de acord cu o întâlnire. Dacă este aici.

— Se duce la Sood, sub acoperire, destul de des, explică Halle. Fiica lui este căsătorită cu cineva din Sood, aşa că el călătoreşte pentru a o vedea. Este foarte periculos, dar... ea este singura lui familie.

Alder îşi scoase comunicatorul şi introduse datele. Apoi vorbi în el, explicând rapid cine era Clive şi întrebându-l pe Warlin dacă voia să vorbească cu el.

Clive luă comunicatorul. Nu era nicio imagine, dar vocea lui Warlin se auzi clar:

— Vino mâine în zori, spuse el.

— Eu aş vrea să vin în seara asta.

— Nu se poate, sunt plecat. Ne întâlnim la mine acasă – Alder te poate conduce acolo. Urmă o explozie de paraziți, iar Clive rată următoarele cuvinte.

— Nu te-am auzit – ce ai spus?

— Am aşteptat asta. Ceva legat de... ziua acea... m-a deranjat întotdeauna.

Comunicarea se încheie. Frustrat, Clive îi înmână comunicatorul lui Alder.

Va trebui să aştepte până mâine.

* * *

Ştiuse că abia dacă va dormi în noaptea aceea şi aşa se întâmplă. Afară era încă întuneric atunci când se ridică şi îşi trase în linişte cizmele. Alder veni o clipă mai târziu, doar o umbră în întuneric.

Fără vreun cuvânt, Clive se ridică şi îl urmă pe străzile pustii. Lunile atârnau pe cer şi doar o foarte slabă pată de gri semnala începutul zilei. Chiar şi cu puținul de lumină, era încă greu să mergi pe aleea de piatră plină de gropi. Din când în când păşeau pe drum şi se strecurau prin noroiul creat de ploaia din noaptea aceea. Picăturile şerpuiseră râulețe prin plastoiul învăluit de praf. Curând, Clive se pierdu complet în lumea de noroi şi ploaie.

— E chiar în față, spuse Alder. Şi soarele se apropie.

O urmă palidă de foc lumina marginea clădirii. Scăpase mai bine decât majoritatea clădirilor din jur, cu un întreg zid de piatră intact. Alder înaintă şi bătu în uşa de lemn. Clive auzi ecoul dinăuntru.

Când nu se apropie nimeni de uşă, Alder se întoarse spre el.

— Poate că a întârziat.

— Poate.

Clive făcu un pas înainte şi împinse uşa. Ceva se sprijinea de ea de cealaltă parte. Ceva moale. Cu groaza în gât acum, împinse mai tare. Picioare. Brațe. Şi apoi, prin uşa întredeschisă, îl văzu pe bărbat, ghemuit, cu un braț întins, cu ochii deschişi.

— Warlin? întrebă Clive.

Alder aprobă din cap. Îngenunche şi închise ochii lui Warlin.

— Odihneşte-te alături de cei vechi, bunul meu prieten, spuse el încet.

Îşi ridică privirea spre Clive, cu îngrijorare pe față.

— Asta este ceea ce ni se întâmplă, spuse el. Acherini care ucid Acherini. Unii din Eluthan au crezut că era spion. Şi-a asumat prea multe riscuri. Doar ca să-şi poată vedea fiica. L-au ucis pentru asta.

Dar de asta a fost ucis? se întrebă Clive.

Îi venea să-şi urle frustrarea. Nu avea să afle niciodată.

Capitolul 14

Trever aşteptă până după ce se stinse lumina. Toţi recruţii din primul an aveau camerele una lângă alta. Camerele erau strânse într-o reţea în centrul complexului, iar fiecare zece camere împărţeau o altă cameră, comună, cu bănci de console pentru cercetare. Din camera sa putea vedea uşa camerei comune.

Curând îl văzu pe Lune mişcându-se ca o umbră pe hol. Se strecură în camera comună şi uşa alunecă şi se închise. Din punct de vedere tehnic, recruţii trebuiau să se retragă atunci când se stingeau luminile, dar această regulă, după cum văzuse Trever, era una dintre puţinele care nu era pusă în aplicare. Volumul de muncă era atât de zdrobitor, încât patrulele se uitau în altă parte dacă studenţii se mai aflau la dataporturi până târziu în noapte.

Trever aşteptă câteva minute, apoi traversă în fugă holul şi accesă uşa camerei comune. Lune stătea la o consolă, iar Trever se aşeză lângă el.

— Ar trebui să explorăm punctele de livrare a hranei şi a materialelor… poate că există o cale de ieşire pe acolo.

— Toate punctele de preluare sunt scanate, spuse Lune. În prima săptămână, cineva a încercat să iasă şi a fost băgat la izolare pentru două săptămâni. Apoi a trebuit să aibă o umbră, ca şi mine.

— Bine, atunci, ai vreo idee?

— Hangarul, spuse Lune. Mâine avem un curs special de pilotaj acolo, nu?

— Şi?

Lune ridică din umeri.

— Furăm o navă.

— Furăm o navă? Hei, asta e o idee bună. Nicio problemă. În timp ce Maggis ne predă, ne urcăm în cabina de pilotaj şi…

— Nu, nu în timp ce predă, spuse Lune.

Se întoarse şi se uită la el. Trever simţi o tresărire. Lune era mai tânăr decât el, doar un puşti slăbuţ, dar intensitatea lui era înfricoşătoare. Avea sentimentul că Lune putea să-şi dea seama cum să intre şi să fure o navă.

— Întotdeauna te lauzi cu spargerea sistemelor de securitate, spuse Lune.

— Păi, sigur, spuse Trever. Pot să fur un transportor. Fără nicio problemă. Pot să sparg un depozit. Dar aici este vorba de securitatea Imperială.

— Fiecare sistem are un defect. Trebuie doar să îl găseşti. Am auzit asta *undeva*, spuse Lune.

Trever zâmbi. Lune o auzise de la el, iar el o auzise de la Ferus.

— Ei bine, se întâmplă să am câteva încărcături semi-alfa. Nu suficient pentru a dărâma o uşă de hangar, dar am putea încerca.

Lune clătină din cap.

— Asta e ultima soluţie. Dacă nu poţi să porneşti nava, trebuie să putem să ne întoarcem în camerele noastre. Atunci aşteptăm o altă şansă.

— Deci, cum ajungem în hangar?

— Codurile de securitate pentru sălile de clasă şi hangar sunt schimbate la fiecare douăsprezece ore. Maggis va avea codul pentru hangar pe cardul său de securitate, deoarece va preda acolo la prima oră a dimineţii.

— Cardul de securitate este agăţat de tunica lui, spuse Trever. Asta este prima problemă. A doua este că şi-ar da seama că a dispărut în aproximativ două secunde. Are nevoie de acel card pentru a merge… oriunde.

Lune ridică cardul.

— Nu are nevoie de el cât timp este la duşuri.

— Cred că glumeşti. Ai furat cardul de securitate al lui Maggis?

— În fiecare seară, Maggis face un duş şi apoi o saună îndelungată. Stă acolo cel puţin patruzeci şi cinci de minute. O grămadă de timp.

Trever clătină din cap în faţa îndrăznelii lui Lune.

— Ce mai aşteptăm?

Holurile erau întunecate, dar se puteau mişca repede. Droizii de luptă reprogramaţi făceau verificări la întâmplare, dar îşi anunţau sosirea iminentă cu pocnetul circuitelor şi erau uşor de evitat, datorită capacităţii lui Lune în Forţă de a auzi lucruri de la coridoarele îndepărtate. Ajunseră la hangar fără să fie reperaţi. Lune folosi rapid cardul, iar uşa alunecă şi se deschise.

— Super, şopti Trever. A funcţionat.

Se grăbiră înăuntru. Navele păreau fantomatice în lumina slabă, ca nişte creaturi uriaşe gata să se năpustească. Trever se îndreptă rapid spre prima navă, una mică, ce fusese construită pentru traficul în atmosfera interioară. Rampa era lăsată jos, iar el o urcă în fugă şi intră în cabina de pilotaj. Nu îndrăzni să pornească încă motoarele, dar trecu rapid printr-o verificare a sistemelor.

— Va trebui să anulez codul de securitate, îi şopti lui Lune. S-ar putea să dureze câteva minute.

— Grăbeşte-te.

Trever parcurse codul, încercând să îl spargă. Era mai complicat decât un cod de securitate standard. Încercă toate trucurile sale, dar nimic nu funcţionă. Se întoarse şi studie cu atenţie consola. Trebuia să se gândească mai bine.

— Trev, apleacă-te!

Ezită doar o clipă şi se lăsă în jos chiar în momentul în care uşa se deschise şi luminile se aprinseră la putere maximă. Începură să se audă paşi pe podeaua de duracretă. Sub consolă, Trever şi Lune se holbau unul la altul, cu ochii mari. Singura lor speranţă era să rămână tăcuţi. Trebuiau să spere că oricine ar fi fost, nu îi căuta.

Paşii se apropiară tot mai mult. Din ce în ce mai aproape. Trever simţi nava tremurând în timp ce paşii urcau pe rampă. Apoi apărură cizmele, intrând în cabina de pilotaj. O pereche de ochi întunecaţi, somnoroşi, pe o figură grăsuţă, apărură sub consolă.

— Imaginaţi-vă surpriza mea când am ieşit din sauna mea relaxantă şi am constatat că nu mai aveam cardul de securitate. Imaginaţi-vă cum a fost când m-am conectat la securitate şi am constatat că mă aflam de fapt în hangar.

— Noi doar…

— Scuteşte-mă de *noi doar*. Crede-mă, am auzit aproape toate *noi doar* inventate vreodată. Acum, ieşiţi afară, viermilor.

Maggis se dădu înapoi pentru ca Trever şi Lune să se poată strecura afară.

— Divinian, tu rămâi cu mine. Fortin, du-te înapoi în camera ta. Şi încearcă să nu mai încalci încă o regulă. Sau să dai peste Kestrel.

— A fost ideea mea, răbufni Trever. Divinian nu ar trebui să fie pedepsit, el…

— Nu vreau să aud, spuse Maggis. Încă o degradare şi vei fi trimis în camera de izolare.

Trever tăcu din gură. Nu-l putea ajuta pe Lune din izolator.

Trupele de şoc mărşăluiră înăuntru:

— Escortaţi-l pe recrutul Fortin în camera lui şi încuiaţi-l, spuse Maggis. Dacă mişcă, neutralizaţi-l.

Soldaţii îl înconjurară pe Trever. Nu avea de ales. Simţindu-se neajutorat, îi aruncă lui Lune o ultimă privire şi ieşi.

Capitolul 15

— Haide, îi spuse Maggis lui Lune. Pe aici.

Lune simți fiori de nervozitate trecând prin Maggis. N-ar trebui să fie el cel care să fie nervos?

Nu ştia dacă era o legătură cu Forța Vie sau nu, dar întotdeauna fusese conştient de emoții. Era unul dintre motivele pentru care se temuse întotdeauna de tatăl său. Întotdeauna ştiuse cât de mult se prefăcuse Bog. Se prefăcuse că era soț. Se pretinsese a fi tată. Adevăratul *eu* al lui Bog apăruse, indiferent cât de mult încerca să se prefacă.

E atât de greşit, se întrebă Lune pentru a mia oară, *să nu-ți iubeşti propriul tată?* Era o întrebare pe care nu i-o putea pune mamei sale. Ştia că ea i-ar fi dat un răspuns atent. Era prea tânăr ca să i se spună adevărul. În schimb, mama îl numea pe Bog *confuz* sau *prea ambițios. Nu, mamă. Tata este un tip rău.*

De ce era Maggis nervos? De ce se tot uita înapoi la Lune?

Face ceva ce ştie că nu e bine.

— Unde mă duc? întrebă Lune.

Pentru prima dată, îi era frică.

— Taci din gură.

Maggis nu o spuse pe un ton răutăcios. Era mai degrabă ca şi cum Lune îi amintea de propria lui nelinişte.

Acoperişul retractabil se deschise şi intră înăuntru un speeder negru elegant, cu ornamente cromate roşii. Cupola închisă se dădu înapoi şi coborî un bărbat.

Era tatăl său. Lune se opri din mers.

— Nu, spuse el.

— Tatăl tău are nevoie de tine, Divinian, spuse Maggis. Şi, adăugă el, am nevoie ca tu să urmezi ordinele. Ține minte, îl am pe prietenul tău aici. Nu ai vrea să i se întâmple ceva lui Fortin, nu-i aşa?

Gura lui Lune se închise. Trever îşi putea purta singur de grijă. Probabil că da.

— Şi dacă nu te duci, ştii pe cine va fi tatăl tău cel mai supărat?

— Pe tine.

— Încearcă din nou. Pe mama ta. Dă vina pe ea pentru tot, nu-i aşa? Am înțeles asta după doar zece minute petrecute cu el. Va da vina pe ea pentru asta.

Lune se uită la Maggis. Simțea adevărul în ceea ce spunea. Asta îl făcea să se simtă prins în capcană.

— Fiule.

Nervos din cauza întârzierii, Bog merse înainte, zâmbind. Purta zâmbetul lui de tată care era atât de fals. Lune văzu în acel zâmbet doar o mare gaură goală.

— Nu-ți face griji, am veşti bune, continuă Bog. Fă o plimbare cu mine şi o să-ți povestesc.

Groaza se instală în interiorul lui Lune. Ştia că era prins în capcană. Nu avea unde să se ducă. Merse înainte şi urcă în speederul lui Bog.

— Anunțați-mă cum..., începu Maggis să-i spună lui Bog, dar acesta îl ignoră.

Se aşeză în spatele comenzilor, iar cupola cabinei de pilotaj alunecă şi îl închise pe Lune înăuntru.

— Ține-te bine, spuse Bog cu un aer satisfăcut. Am cumpărat acest speeder

după ce am devenit Guvernator Imperial. Se mişcă bine.

Vehiculul porni în noaptea neagră. Lune nu cunoştea bine Coruscantul, aşa că nu era sigur încotro se îndreptau. Vedea doar o ceață de orizonturi şi milioane de lumini, fiecare dintre ele o viață care se desfăşura în linişte de jur împrejurul său. Le putea simți. Le invidia. Îşi trăiau viața, dar nu erau la mila altcuiva. Sau, cel puțin, asta spera el.

În timpul antrenamentului său, Garen îi vorbise despre Forța Vie, despre cum unii Jedi erau mai conectați cu ea decât alții. Îi vorbise despre marele Cavaler Jedi, Qui-Gon Jinn. Îi spusese că simțise ceva asemănător cu Lune, că se putuse conecta la Forța Vie. Dacă vremurile ar fi fost diferite, dacă ar fi fost identificat mai devreme şi dacă nu ar fi început Războiul Clonelor... ar fi putut fi şi el la Templu.

Templul se ridica acum în fața lui, o ruină a ceea ce fusese. Lune putea să simtă partea întunecată a Forței în prezența sa, să simtă toate viețile care fuseseră stinse.

Bog chicotea în timp ce se plimba în jurul Templului. Complexul Senatului se afla acum sub ei, iar Bog ghidă nava spre un turn care se ridica într-o parte îndepărtată. Îl ducea tatăl său la Senat? Lune nu-şi putea da seama.

Bog parcă vehiculul pe o platformă de aterizare lungă şi îngustă care se întindea ca o turlă orizontală.

— Nu mai fi atât de nervos, spuse el. Acesta este momentul tău de glorie, Lunie.

Lunie. Întotdeauna urâse porecla asta. Îi spusese asta tatălui său. De multe ori.

Bog se aplecă mai aproape. Ochii lui erau intensi.

— Înțelegi asta? Asta este marea ta şansă. Eu am aranjat-o. De ce mă deranjez, te întrebi? Pentru că sunt tatăl tău. Simplu ca bună ziua.

Bog ieşi din speeder şi aşteptă ca Lune să facă la fel. Băiatul îl urmă dincolo de un set de uşi duble, intrând într-un hol alb. Mirosea a medicamente şi a curățenie. Cunoştea acest miros. Se afla într-un spital.

— Aici vin prietenii Împăratului pentru tratament. E o onoare să fii ales pentru asta, spuse Bog. Înțelegi?

Lune clătină din cap. Nu înțelegea nimic altceva în afară de faptul că avea mari probleme.

* * *

Uimitor că puştiul lui Bog Divinian putea avea o conexiune cu Forța. Trebuie să fi venit de la Astri Oddo, nu de la Bog. Omul părea să-şi poarte prostia ca pe o pălărie.

Darth Vader privi cum Bog intra plin de importanță într-una dintre sălile de conferințe din *EmPal*. Apoi îl lăsase pe Lune cu droizii medicali în sala de examinare alăturată. Ei se aflau în complexul principal şi urmau să se ocupe de paşii inițiali. Apoi, Lune urma să fie dus în camerele secrete din vârful turnului. Iar Bog ar fi plecat.

Sano Sauro îi spusese că Bog îşi oferise voluntar propriul copil pentru această misiune. Lui Vader nu-i păsa pe cine folosea Zan Arbor drept subiect, aşa că îi permise. Fără îndoială că Bog crezuse că va câştiga puncte pentru participarea lui Lune. În schimb, nu făcuse decât să sporească dispreţul lui Vader.

Bog se apropie cu nerăbdare.

— Când i-am spus fiului meu că Imperiul are nevoie de el, a făcut un pas înainte, spuse el. Nu a ezitat nicio clipă. Dar acum, că suntem aici, aş vrea să ştiu pentru ce anume se oferă voluntar.

Jenna Zan Arbor se uită la Vader.

— A semnat consimțământul?

— Nu încă.

Ea păru exasperată.

— Pot să continui fără el? Nu am timp pentru părinți dificili.

— Hei, pe cine numeşti dificil? Nu sunt. Bog zâmbi. Cred că trebuie să subliniez, pentru că probabil nu ştii, dar sunt Guvernator Imperial. Vreau doar să fie clar acest lucru. Am autorizație. Poate mai mare decât tine.

Zan Arbor îl măsură din priviri.

— Mă îndoiesc.

— Deci, care este proiectul? Merit să fiu ținut la curent.

Vader îşi controlă iritarea. Divinian făcea o cerere? Importanța lui de sine trebuia repusă în parametri, dar nu aici. Nu încă. Avea nevoie de băiat.

— Aceasta este doctorița Zan Arbor, spuse Vader. Face o serie de teste de memorie.

— Asta e tot? Bog păru uşurat pentru o clipă. Apoi fruntea i se încreți. Dar ce anume... Mai exact, ce vei face?

— Voi localiza anumite zone ale creierului, răspunse Zan Arbor. Voi identifica receptorii de memorie şi îi voi ținti pentru eliminare.

— Eliminare? Bog înghiți în sec. Ce înseamnă asta, mai exact?

— Păi, evident, unele amintiri pe care le are copilul vor dispărea, spuse Zan Arbor. Ca şi cum nu ar fi existat niciodată. Făcu semn cu o mână. Doar cele lipsite de importanță. Bineînțeles că voi lua amintiri aleatorii din diferite intervale de timp. El nu va şti niciodată ce-i lipseşte.

— Aşteaptă o secundă, spuse Bog. Eu nu ştiam nimic despre asta. Nu ştiam că... va fi implicat creierul lui. Creierele sunt importante.

Zan Arbor îşi dădu ochii peste cap, dar Vader o reduse la tăcere cu o privire. Bog era un idiot, dar putea face probleme. Vader se întoarse apoi spre Bog.

— Cu toții avem amintiri pe care am putea dori să le ştergem. Chiar şi un copil. Mai ales un copil. Ai putea să-i dai indicații doctoriței Zan Arbor.

Zan Arbor înțelese imediat ce voia să spună, dar lui Bog îi luă mai mult timp.

E apărea acum alertă, entuziasmată.

— Vrei să spui că trebuie să țintim ceva mare? Cu băiatul? Asta ar fi... de ajutor.

— Băiatul meu nu este un experiment! bubui Bog, dar Vader nu avea de gând să se oprească.

— Este pentru a-l ajuta, spuse el. Poate că băiatul tău are amintiri care ar putea fi... dureroase. Amintiri despre... mama lui, de exemplu?

Privi cum Bog se dădea înapoi. Şi apoi văzu cum lăcomia puse stăpânire pe el.

Lăcomia pentru control. Control asupra fiului său. Bog îşi linse buzele.

— Ai putea... să localizezi acea zonă?

— Dacă îmi dai un interval de timp, spuse Zan Arbor.

Vorbind pe un ton scăzut, ea îl trase pe Bog într-o parte.

Lui Vader nu-i păsa în mod deosebit dacă Bog îi dădea sau nu permisiunea, deşi ar fi fost mai uşor aşa. Dacă se gândea mai bine, Lune era subiectul perfect. Era sensibil la Forță. Vader nu era sigur dacă Forța va fi un obstacol în calea reuşitei experimentului. Se îndoia de asta. În primul rând, Lune nu controla Forța. Dar dacă, de fapt, Forța ar fi interferat cu procedura, el ar fi trebuit să ştie asta.

Îl privi pe Bog permițându-i lui Zan Arbor să îi ia amprenta retiniană pentru a autoriza procedura. Apoi, omul de ştiință îl părăsi pe Bog şi intră în sala de examinare,

unde Lune aştepta înconjurat de droizi medicali.

— Poți pleca acum, spuse Vader. Te voi contacta când va fi timpul să îl iei.

Bog păru dezamăgit că nu putea aştepta. Dar ştia bine că nu trebuia să se certe.

Vader se întoarse şi se îndreptă spre nucleul interior al turnului. Succesul ar fi însemnat sfârşitul chinului. Era neliniştitor să se afle în locul în care aflase despre Padme... şi după bătălia cu Obi-Wan.

Cu toate astea, existau compensații, cristale şi artefacte Sith care l-ar fi ajutat.

Şi acum exista speranță. Speranță că avea să o uite pe Padme, în sfârşit.

Capitolul 16

Interesant, gândi Ferus. Cu siguranță dăduse de ceva urme. Se uitase pe schițe şi apoi, după ce Jako căzuse într-un sforăit adânc, părăsise camera pentru a face o observare vizuală a centrului medical *EmPal*, folosind terasa care înconjura clădirea şi apoi câteva salturi ajutate de Forță. Ştia cu siguranță un lucru: galeria cu ferestre din vârful turnului era acolo doar pentru spectacol. Partea de sus a turnului nu era zona de depozitare pe care o pretindeau planurile. Doar părea a fi.

Ferus folosi o tehnică de utilizare a Forței numită *privirea atentă*. Asta presupunea schimbarea concentrării de la imaginea de ansamblu la cea microscopică. Metoda îi ajuta deseori pe Jedi să poată vedea lucruri pe care nici măcar electrobinocularele nu le puteau vedea. Ferus văzu un foarte mic defect pe suprafața metalică a structurii de la nivelurile înalte ale turnului. Probabil că fusese lovită de nişte resturi rătăcite – doar o lovitură uşoară, dar suficientă pentru a ondula metalul.

Şi atunci îşi dădu seama că nu era vorba doar de o suprafață de duroțel, ci de un fel de aliaj folosit pentru protecția împotriva exploziilor. Probabil duraniu. Nu era o peliculă, ci o armură. După ce văzu asta, îşi continuă inspecția până când găsi ceea ce căuta – câteva mici umflături, distanțate regulat, care indicau liniile de alimentare cu energie electrică. Destule pentru a alimenta un turbolaser. Se întrebă de ce avea nevoie o zonă de depozitare de protecție împotriva exploziilor, precum şi de arme ofensive. Trebuia să intre acolo.

Clădirea era liniştită acum. Pacienții dormeau, iar droizii medicali făceau doar verificări regulate. Malory îi dăduse programul. Ferus străbătu holurile şi intră într-un turbolift. Îşi flutură mâna peste senzorul pentru ultimul etaj. Ştia din schițe că acest turbolift nu ajungea până în vârful turnului. Niciunul dintre cele din apropiere nu o făcea. Fără îndoială că exista unul, dar i-ar fi luat o veşnicie să-l găsească. Avea doar mai puțin de o oră până la sfârşitul turei; în zori, cardul său de securitate va deveni inactiv şi locul va începe să se anime. Exista un mic turbolift de serviciu, construit pentru droizii medicali. Acesta mergea de la pista de aterizare până la turn. Turboliftul în care se afla, mergea, de asemenea, până la pista de aterizare şi se oprea acolo. În acel punct, cele două puțuri aveau un punct comun de acces, fără îndoială pentru a permite accesul muncitorilor în caz de reparații sau defecțiuni.

Se ridică şi pătrunse prin uşa de acces pe plafonul turboliftului. Se ridică apoi în picioare, în echilibru pe cabina care se deplasa cu viteză. Numerele erau neclare pe pereți, pe măsură ce etajele erau numerotate, dar avea să poată vedea când se termina puțul. Singura problemă era că mergea foarte, foarte repede.

Invocă Forța. Timpul trebuia să încetinească. Totul trebuia să fie absolut clar. Avea nevoie de o sincronizare perfectă. Şi de noroc. Norocul ar fi fost bun.

Nu noroc, îşi spuse lui însuşi. Trebuia să iasă din vechile tipare de gândire. Jedii nu aveau nevoie de noroc. Aveau Forța. Trebuia să o creadă. Să creadă că poate sări în celălalt puț complet orb, fără să ştie dacă va fi ceva, undeva, de care să se agațe.

Iată-l. Acolo era. Prin întunericul şi aerul învolburat putea vedea tavanul acestui puț. Şi acolo, în stânga lui, o mică schimbare în întuneric care indica trecerea spre puțul paralel. Ferus înghiți în sec. Părea îngrozitor de... mică. Trebuia să aibă o acuratețe perfectă în sincronizare şi poziție, altfel s-ar fi izbit la viteză maximă de

peretele de permacretă şi s-ar fi transformat în...

Ferus îi spuse minții sale să tacă din gură şi să lase Forța să lucreze. Nu era loc de îndoială.

Apoi sări. Simți Forța mişcându-se în jurul lui. Putea să vadă totul de aproape şi clar – textura peretelui puțului, calitatea exactă a întunericului spre care sărea. Zbură în celălalt puț ratând marginile cu doar câțiva centimetri.

Văzu imediat turboliftul de serviciu aflat la câteva etaje mai sus. Nu ar fi putut să-l folosească pentru a se agăța de el. Era oprit. Asta nu îl surprinse; se îndoia că ar fi existat droizi medicali care să se deplaseze între etaje la această oră liniştită. Dar pe celălalt perete al puțului văzu un cablu de alimentare cu energie electrică fixat în perete. Şuruburile erau suficient de mari pentru a se putea ține în mâini. Simți cum îl ghida Forța şi îi fu infinit de uşor să zboare prin spațiu, să apuce şuruburile şi să se lipească de perete. Ferus lăsă să-i scape o gură de aer. Reuşise. *Oarecum.*

Îşi croi drum în sus prin puț, folosindu-se de Forță şi de linia de cablu lichid pe care o avea. Calculă etajul de care avea nevoie şi găsi uşa. Trebuia să se strecoare, dar o putea face. Reuşi să activeze senzorul turboliftului din exterior pentru a deschide uşa. Asta fu un noroc. Nu voia să-şi folosească sabia dacă nu era nevoie. Nu voia să lase nicio dovadă a intrării prin efracție a unui Jedi. Trebuia să se poată întoarce la viața sa de agent dublu.

Ferus intră într-o cameră întunecată. Simțea cum partea întunecată a Forței se ridică brusc. Aterizase într-o stație de reîncărcare a droizilor medicali. Un şir de droizi medicali cu trei picioare erau aliniați în modul inactiv. Ferus trecu pe lângă ei spre o arcadă. Dincolo de ea era un coridor care ducea spre interiorul turnului rotund.

Imediat, simțurile sale intrară în alertă. Era activitate aici. Se întâmpla ceva. Ferus lăsă zgomotele să dispară unul câte unul: zumzetul unităților de aer şi al maşinilor, zumzetul uşor al tuburilor de lumină de deasupra capului. Undeva auzi zgomotul unui droid care îşi făcea rondul, dar era la câteva coridoare distanță.

Forța Vie era şi ea aici.

Auzi voci. Se strecură înainte. O uşă din față avea o mică fereastră de supraveghere. Riscă să arunce o privire. O femeie umană blondă, îmbrăcată într-o mantie luxoasă, stătea în picioare, blocându-i privirea în cameră. *Jenna Zan Arbor.*

Ce avea de gând să facă? Nu fu surprins să o vadă. Ştia că acum lucra pentru Imperiu. Îi văzuse numele pe documentele secrete pentru un sistem de lansare de arme la scară largă. În timpul Republicii, fusese una dintre cele mai căutate criminale. Introdusese viruşi teribili în rândul populațiilor şi apoi îşi oferise propriile vaccinuri pentru a le vindeca. Făcuse o avere. În timpul ultimei misiuni a lui Ferus, o văzuse încercând să ia legătura cu un Lord Sith pe Korriban, sediul puterii Sith.

Nu, nu era surprins că era implicată cu Imperiul. Acesta atrăgea ființe ca ea.

Se apropie, încercând să vadă cu cine vorbea. Cineva stătea pe o masă de examinare în timp ce ea introducea date pe placa medicală.

Dar el se afla aici pentru a-l investiga pe Darth Vader, nu pentru a da de urma următorului experiment malefic al lui Zan Arbor. Ar fi trebuit să continue. Cronometrul ticăia minutele. Nu avea de unde să ştie dacă acest loc va prinde sau nu viață dimineața. Şi până atunci, orice se putea întâmpla – Jako se putea trezi, putea veni o cerere de informații medicale, îl putea prinde o patrulă. Trebuia să continue mai departe. Nu putea salva fiecare ființă. Trebuia să îşi aleagă bătăliile.

Ferus se întoarse de la uşă, simțind doar prezența părții întunecate a Forței.

Capitolul 17

Trever îşi lovea perna cu piciorul prin cameră. Ştia că era copilăros şi că nu ajuta la nimic. Dar se simțea bine. Era închis înăuntru. Eşuase. Nu avea nicio îndoială că de acum înainte va fi separat de Lune. Nu aveau să-i mai lase singuri împreună. Şi se vor asigura că securitatea va fi mai strictă decât înainte. Poate că vor fi trimişi la Corpul Minier. Sau, şi mai rău, ar fi stat aici atât de mult timp încât s-ar fi transformat în mici Imperiali şi ar fi mărşăluit de aici cu acele şepci minuscule pe cap, fără inimă şi fără creier.

Lovi din nou perna cu piciorul. Asta era o noapte de pomină. Nu ştia cum îi va mai privi vreodată în ochi pe Astri şi pe ceilalți.

În curând, Maggis avea să vină după el. Va termina cu Lune, apoi va fi rândul lui Trever. Nu putea sta degeaba să aştepte. Trebuia să plece de aici. În noaptea asta. Trebuia să îl găsească pe Lune. Dacă mai aştepta, nu vor scăpa niciodată.

Avea ultima lui soluție ascunsă în centura utilitară. Câteva jumătăți de încărcături alfa. Nu suficient pentru a deschide uşa unui hangar, dar ar fi fost de ajuns pentru uşa de la camera sa. I-ar fi distrus atât acoperirea, cât şi uşa, dar nu-şi putea face griji pentru asta acum. Puse cu grijă o încărcătură pe uşă. Îşi aşeză perna peste ea şi apoi una dintre pernele în plus pe care nu le dusese niciodată înapoi, ci le ascunsese sub canapeaua de dormit. Ar fi înăbuşit oarecum sunetul.

Luă apoi pernele de pe canapeaua de dormit şi le folosi ca pe un zid pentru a-l proteja. În aceste încăperi mici, reculul putea fi dificil. Încărcătura se declanşă. Trever simți explozia şi fu catapultat înapoi în perete. Aruncă o privire peste pernă. Uşa fusese smulsă din balamale. Tot ce trebuia să facă era să o împingă puțin ca să iasă.

Sărind peste țesătura înnegrită a pernelor şi peste multitudinea de pene, se izbi de uşă. Aceasta căzu cu un zgomot surd, iar el fugi. Avea să încerce mai întâi în hangar. Nu ştia unde altundeva să se ducă. Poate că Maggis ar fi fost încă acolo cu Lune.

Îşi croi drum până acolo, alergând pe holurile întunecate, adăpostindu-se în încăperi goale când auzea zgomotul de cizme al patrulelor. Dacă nu vor fi în hangar, îl va căuta pe Lune peste tot.

Spre surprinderea lui Trever, uşa hangarului era încă deschisă.

Maggis stătea prăbuşit pe un scaun, cu ochii închişi, cu capul sprijinit de perete.

Trever se opri în pragul uşii, neştiind ce să facă. Ce făcuse Maggis cu Lune?

Instructorul deschise ochii, îl văzu, apoi îi închise din nou.

— Ştii ce am fost înainte de asta?

Surprins de întrebare, răspunsul lui Trever fu aproape ca un scâncet.

— Nu.

— Profesor de navigație şi tehnologie subluminică. La *Şcoala Celestă de Inginerie a Zborului Spațial* de pe Argus. Ai auzit vreodată de ea? Ei bine, acum a dispărut. Au închis-o. Şi mi-au oferit această slujbă. M-am gândit: *Sigur. Cât de rău poate fi?*

Maggis deschise ochii şi se uită la Trever. Părea moale şi învins.

— Cred că nu mă simt prea în largul meu în Imperiu. Îşi pune amprenta.

— Oh?

— Ştii ce-ți fac dacă renunți? I s-a întâmplat cuiva de aici. Ți se spune că nu vei mai preda niciodată. Eşti trecut pe lista neagră a tuturor academiilor din galaxie. Şi

aşa mai departe. Asta e ceea ce fac ei atunci când îi contrazici. Se pun în cârca ta până când nu mai ai suflare în plămâni. Până când nu mai ai niciun os sau muşchi. Te transformi într-o frunză uscată. Şi apoi, vor doar să... Îşi umflă buzele şi suflă. Să dispari. Ai putea la fel de bine să fii mort. Maggis se uită prin hangar. Înainte mi-a plăcut să predau. Oh, asta e.

— Îmi pare rău.

Cuvintele lui Trever părură să-i smulgă atenția lui Maggis înapoi la el.

— Ce cauți aici? Încerci să evadezi din nou? Locul ăsta e mai mult decât te-ai aşteptat?

Trever era dezorientat. Nu ştia dacă Maggis se va întoarce brusc împotriva lui.

— Unde este Lune?

Maggis îi aruncă o privire vicleană.

— Ce-ți pasă? Abia l-ai întâlnit astăzi.

Trever ridică din umeri.

— Eu l-am băgat în bucluc.

— Dacă aşa spui tu... Ei bine, a venit tatăl lui după el.

— Bog?

Maggis ridică o sprânceană şugubeață.

— De unde ştii cine este tatăl lui?

— El mi-a spus.

— Dacă aşa spui tu.... Ei bine, tatăl lui este Guvernator Imperial, aşa că poate face ce vrea. L-a pus pe Lune pe o listă specială de voluntari. Un mare proiect Imperial.

— Ce fel de proiect?

— Doamne, dar curioşi mai suntem? Mi-aş dori să văd o parte din această curiozitate şi în clasă. Maggis clătină din cap. Este strict secret, iar eu pur şi simplu nu sunt unul dintre cei care ştiu totul. Deşi aparențele spun contrariul. Scoase un râset care avea doar tristețe în el. Hei, dar hai să vorbim despre tine. Ce ai sperat cu adevărat să realizezi? Chiar credeai că poți fura o navă?

Trever ezită. Acesta era un alt Maggis. Trever nu ştia nimic despre Forța Vie, dar îşi dădea seama că ceva se schimbase în instructor. Altfel, ar fi putut fi un truc.

— Noi doar ne făceam de cap.

— Ți-am spus deja, gata cu *noi doar*. Nu eşti un puşti cu stele Imperiale în ochi, nu-i aşa? Ştiam că ceva la tine nu se potrivea, spuse Maggis, dar o spuse absent, ca şi cum s-ar fi gândit de fapt la altceva.

Se uită prin hangar. Apoi îşi puse mâinile pe genunchi şi trase aer în piept.

— Bine, spuse el. Să mergem.

— Unde? întrebă Trever.

Era pregătit să fugă. Putea să fugă mai repede decât Maggis, doar dacă nu avea vreun blaster paralizant. Ceea ce probabil că avea.

— Oriunde, dar nu aici, puştiule. Eu sunt biletul tău de ieşire, Fortin. Sau oricare ar fi numele tău. Maggis înclină un deget spre un mijloc de transport. Acela?

Era un truc?

— Grăbeşte-te până nu mă răzgândesc. M-ai prins într-o noapte bună. M-am săturat de Imperiu şi m-am săturat de şapca asta.

Maggis îşi aruncă şapca de ofițer prin hangar.

Trebuia să-şi asume riscul. Trever înaintă. Nu prea îi venea să creadă că se întâmpla aşa ceva. Începu să urce pe rampa către cabina de pilotaj.

Vocea lui Kestrel răsună brusc în hangar.

— Ce-i asta, un curs de dimineață devreme? Nu mi-a spus nimeni.

— Recrut Kestrel, ce bine că ni te-ai alăturat.

Maggis sublinie cuvintele, iar Trever încremeni. Instructorul smuci apoi un umăr spre Trever.

— Recrutul Fortin a decis să facă o plimbare de plăcere pe un crucişător Imperial. Ceva neoficial.

Kestrel făcu câțiva paşi vioi înainte. În ciuda faptului că era miezul nopții, era complet îmbrăcat în uniformă.

— Permiteți-mi să fac onorurile, domnule. Sunt umbra lui Fortin şi responsabil pentru comportamentul său. Trebuie să vă spun că uşa lui e spulberată din balamale.

— Asta da determinare, spuse Maggis. Este evident că îți iei slujba la fel de în serios, Kestrel. Cine ar fi crezut că am pe mână nişte recruți atât de dedicați?

Mâna lui Kestrel era pe toc.

— Permiteți-mi să mă ocup eu de el, domnule.

— Te rog. Pentru această infracțiune, aş spune că douăzeci şi cinci de degradări ar trebui să fie de ajuns. Asta ar trebui să garanteze că Fortin ajunge în Corpul Minier până la sfârşitul săptămânii, în ritmul în care merge.

Trever se întări, gata să sară când Kestrel întinse mâna spre blasterul său. Dar înainte să-l scoată din centură, Maggis se mişcă cu o rapiditate surprinzătoare. Îşi scoase propriul blaster şi îl îndreptă spre Kestrel.

— Cred că ar trebui să-ți spun că ăsta este unul adevărat, spuse el pe un ton prietenos. Înțepătura lui este puțin mai... neplăcută.

Gâtul lui Kestrel se înroşi.

— Nu vă cred.

Un foc de blaster străbătu hangarul şi distruse o consolă de serviciu.

Maggis merse înapoi pe rampă, ținând în continuare blasterul îndreptat spre Kestrel.

— Treci înăuntru, îi spuse el lui Trever. Porneşte motoarele.

— Ce faceți, domnule?

Kestrel era neîncrezător.

— Se pare, recrut Kestrel, că strălucita, dar scurta mea carieră Imperială se află la sfârşit. Distracție plăcută.

Dintr-o dată, Kestrel zbură spre panoul de securitate. Lovi senzorul, iar alarmele se declanşară.

Maggis se putea mişca repede atunci când trebuia. Sări în cabina de pilotaj, trecu pe scaunul pilotului şi puse mâna pe comenzi. Activă cupola retractabilă a hangarului, dar acesta se blocă la jumătatea drumului, oprită de sistemul de securitate. Trecu rapid peste sistem cu un cod şi cupola începu să se închidă din nou.

— Acum este momentul în care trebuie să demonstrez că pot zbura cu adevărat, îi spuse el lui Trever.

Înclinând nava într-o parte, trecu la milimetri prin fanta cupolei în timp ce acesta se închidea, atingând nava şi trimițând-o într-o spirală pe care Maggis o corectă zburând cu capul în jos. Apoi ieşiră în luminile nopții de pe Coruscant.

Capitolul 18

Ferus trecu de cameră după cameră cu echipamente şi aparate de diagnosticare, dar fără nicio consolă de înregistrare. Transpiraţia îi perla linia părului. Simţea cum i se revarsă pe picioare şi pe braţe şi cum i se scurge pe spate. Era ceva în sistemul de filtrare a aerului care îl ameţea? O lipsă de oxigen? Era ceva familiar la acea senzaţie.

Korriban.

Aşa se simţise pe Korriban. Când, împreună cu Padawanii şi Maeştrii lor, intraseră în marea vale a Sithului, chiar în mormintele lor. Acea energie radiantă îi făcuse să se simtă ameţiţi şi bolnavi.

Făcu o pauză. Trebuie să se afle în apropierea unor artefacte Sith. Poate un Holocron. Asta ar fi putut explica totul. Ei bine, trecuse peste senzaţia aceea atunci, ca băiat de şaisprezece ani. O putea face din nou. Trebuia doar să continue...

Atunci începu să audă vocile.

Acum ştii unde se află calea ta. Este cu noi.

Se produse o schimbare, ca şi cum un nou senzor s-ar fi activat în interiorul corpului său. Capul i se limpezi. Dintr-o dată, totul deveni clar şi luminos. Simţi chemarea şi îl atrase, ca şi cum o sfoară ar fi fost legată de sternul lui şi ar fi tras cineva de ea. Ghidându-l spre sursă. *Puterea se află acolo. De ce îi rezist?*

Asta încercase să-i spună Împăratul Palpatine. Că explorarea părţii întunecate a Forţei nu era periculoasă. Era ceva natural.

Mergi la sursa puterii. Vei vedea atunci ce poţi face. Mai mult decât ai crezut vreodată că e posibil.

Înaintă. În faţa lui era o uşă deschisă. Identică cu toate celelalte, din duroţel, dar putea să simtă atracţia. Se lipi de peretele de lângă deschidere şi aruncă o privire în interiorul camerei. Era înaltă de câteva etaje, iar aici era vârful, unde o pasarelă se învârtea în jurul spaţiului circular. De-a lungul pereţilor erau depozitate în lăzi arme antice. Ferus nu le recunoştea, dar le simţea aura puternică de pierzanie. Făcu câţiva paşi înainte pe pasarelă şi privi în jos.

Acolo, la zece etaje sub el, văzu partea superioară a căştii lui Darth Vader. Acesta stătea în centrul camerei deschise, cu spatele la Ferus, atent la ceea ce avea în palma deschisă. Un Holocron. Un Holocron Sith. Vader îl ţinea în mâinile sale înmănuşate, ca şi cum ar fi obţinut putere din el.

Ferus simţi un impuls puternic. Cu Holocronul în încăpere, ar putea oare să extragă putere din el şi să lupte cu inamicul său? Ura lui pentru Vader crescu şi se uni cu valurile părţii întunecate a Forţei. Simţi cum îi pulsează prin corp. Îşi aminti cum distrusese camera de la garnizoană prin simpla alăturare a furiei sale cu Forţa.

Se putea lupta cu Vader. În acest moment se simţea suficient de puternic pentru a doborî întregul turn odată cu el. Putea să îl atace de sus.

Se va răzbuna pentru Roan. Şi va fi o răzbunare dulce.

O voce mică îi ordonă să facă un pas înapoi. Încercă să o ignore. Încă mai era o voce acolo, o voce de Jedi – a lui Siri, a lui Obi-Wan, propria lui voce mai tânără – care îi spunea că drumul întunecat era calea nebuniei şi fără întoarcere şi că trebuia să reziste. Voia să calce în picioare acea voce, să o strivească sub bocancul său. În schimb, vocea crescu. Nu mai auzea şi nu mai putea să respire. Făcu un pas înapoi şi

se lipi de perete.

Ultima amintire a lui Roan îi răsări în minte. Amintirea care îi provoca atâta durere. Se gândi la privirea din ochii lui Roan. Roan îi spusese *la revedere*, dar şi... *nu lăsa ca asta să te corupă.*

Roan îl cunoscuse întotdeauna mai bine decât se cunoştea el însuşi.

Se îndepărtă uşor. Încă se simțea tremurând. Trebuia să înțeleagă că partea întunecată a Forței va găsi aroganța care zăcea în el şi o va inflama. Nu era pregătit să-l înfrunte pe Vader. Se apropia de o limită pe care nici măcar nu o putea vedea.

Nu trebuia să fie deviat. Încă simțea instinctiv că pentru a-l învinge pe Vader trebuia să descopere adevărata sa identitate. Ferus se grăbi pe hol şi trecu de un colț. Trebuia să existe o consolă centrală pe care să o acceseze droizii. Acum era timpul să o găsească, înainte să mai facă vreo greşeală. Era un pericol aici, şi nu era din partea droizilor căutători şi a trupelor de şoc.

Găsi consola, în cele din urmă, în fața intrării în sălile de operații. Era o stație de diagnosticare medicală. Ferus putea să folosească codul de acces *EmPal* pentru a o porni, apoi să vadă de ce fel de ziduri de securitate se lovea.

Găsi rapid înregistrările. Erau codificate, desigur, dar nu era codul impenetrabil al lui Darth Vader. Era, fără îndoială, o criptare realizată de un programator Imperial, instalată atunci când sistemul fusese configurat şi folosit de un droid de înregistrări care introducea parola de fiecare dată când accesa sistemul. Ceea ce însemna că, dacă Ferus putea găsi şirul, putea sparge codul.

Scoase un dispozitiv din centura sa şi îl introduse în unitate. Strict ilegal, dar avea rostul lui. În câteva secunde, găsi mai multe şiruri de coduri probabile. Acestea erau introduse frecvent, aşa că oricare dintre ele putea fi o parolă. Le introduse unul după altul. Cam pe la al zecelea, obținu parola. Era norocos. Acum era înăuntru.

Ferus căută rapid până la sfârşitul Războiului Clonelor, când apăruseră primele rapoarte despre Darth Vader Era la scurt timp după ce Împăratul preluase puterea deplină. Existaseră constant ordine de expediere înainte de acel moment. Împăratul crease acest centru chirurgical secret de luni de zile. Totuşi, nu existaseră pacienți.

Jos, în *EmPal*, despre care ştia toată lumea, era un flux constant de oameni bogați şi puternici. Dar aici sus, nu părea să fie niciunul. Acesta era un club atât de exclusivist încât nu existau membri. Fusese înființat doar pentru nevoile lui Palpatine? Sau dosarele erau şterse imediat ce pacientul era tratat? Dar echipamentul? Degetele lui Ferus zburară peste taste. Transporturi de bacta, absolut normal. Scanere corporale complete. Trecu peste diverse dispozitive medicale. Recunoscu unele, dar pe altele nu. Nu era un geniu în medicină. Trebuia să le memoreze şi apoi să le verifice cu Arnie Antin.

Se gândi din nou la Zan Arbor şi la pacientul pe care îl văzuse. Ei bine, nu-l văzuse pe pacient. Zan Arbor îi blocase vederea. Degetele lui Ferus nu se mai mişcară. Se gândi din nou la privirea pe care o aruncase în interiorul acelei camere.

Ea îl mascase pe cel care era acolo. Nu putuse vedea nimic, doar un colț de tunică. Fusese un copil. Zan Arbor nu putea să mascheze un adult uman. Iar Malory îi spusese că la *EmPal* nu erau permise alte specii.

Un copil.

Ferus se uită la ecran. Informația era acolo. Avea nevoie doar de timp. Putea continua să sape, să găsească mai multe informații şi, bucată cu bucată, putea avea o imagine despre ce era acest loc şi dacă Darth Vader fusese tratat aici.

Da, acolo era răzbunarea lui. Dar acum mai era şi acest copil. Un copil pe care

nu-l cunoştea.

Roan, ce ar trebui să fac?

Nu primi niciun răspuns, pentru că Roan era mort. Nu-i va mai auzi niciodată vocea. Se întoarse de la consolă. Îşi smulse atenția de la literele şi numerele de pe ecran. Apoi o opri. Imaginile fantomatice se stinseră, iar el părăsi camera.

Era confuz. Ce era el? Nu era chiar un Jedi. Putea cumva să progreseze spre puterea deplină a unui Cavaler Jedi fără structura Templului şi înțelepciunea Consiliului? Putea să o facă de unul singur?

Nu avea nevoie de lecțiile pe care i le putea da Împăratul? Era suficient de puternic pentru a rezista atracției răului. Încă mai putea accesa cea mai bună parte din el însuşi. Încă era o persoană care era mişcată de soarta unui copil.

Refăcu traseul înapoi spre sala de examinare unde o văzuse pe Zan Arbor. Nu trecuseră mai mult de zece minute de când o văzuse. Se apropie de uşă şi aruncă iar o privire înăuntru. De data asta văzu copilul. Era Lune.

Fu uşurat. Când te gândeşti că ar fi putut să nu-i pese! A fost atât de aproape să facă alegerea greşită. I-ar fi întors spatele fiului lui Astri.

Asta era ceea ce îi făcea partea întunecată a Forței?

Intră un alt tehnician medical, o femeie umană. Ferus avu un şoc când îşi dădu seama că o mai întâlnise înainte. Era Linna Naltree, omul de ştiință cu ochii trişti care fusese recrutată să lucreze pe Ussa. Ce căuta aici? Se alăturase din proprie inițiativă lui Zan Arbor în munca ei teribilă? Nu era posibil.

Femeia traversă spre Lune şi îi puse o mână pe umăr. Degetele ei îl strângeau uşor, în semn de liniştire. Furia îi traversă fața atunci când se uită la Zan Arbor.

Aceasta ar putea fi calea lui de ieşire. Linna îi va ajuta.

Dacă Zan Arbor nu ieşea din cameră, va trebui să intre cu sabia. Prefera să evite asta. Avea nevoie de cât mai mult timp. Darth Vader se afla în incintă. Dacă s-ar fi gândit prea mult la asta, şi-ar fi dat seama că nu avea nicio şansă.

Era în pericol din cauza Holocronului Sith, dar Forța era încă aici. Trebuia să aibă încredere în ea. Era aici, era peste tot, chiar şi în mijlocul răului. Putea să o atragă din aer, iar aceasta îl putea proteja şi hrăni. Trebuia să-şi amintească sentimentul care îl condusese aici, la un copil pe care credea că nu-l cunoaşte. Acel sentiment era ceea ce îl lega de Forța Vie.

Se concentră asupra lui Zan Arbor. Trimise Forța spre ea, sperând că îi va putea afecta mintea. Nu fusese niciodată foarte bun la asta ca Padawan. Era prea rigid, îi spusese Siri. Prea fixat în propriile tipare mentale pentru a influența pe altcineva.

Ei bine, acum nu mai era rigid.

Du-te şi verifică din nou totul. Nu poți face nicio greşeală. Revizuieşte singură totul. Singură. Trimise gândul spre ea şi aşteptă fracțiunea de secundă care i se păru o eternitate. Ea clătină uşor din cap, apoi ieşi din cameră pe cealaltă uşă. Ferus nu ezită. Dădu buzna înăuntru. Linna îşi ridică privirea, surprinsă, iar Lune zâmbi.

— Ştiam că vei veni, spuse el.

— Nu vreau să-ți fac probleme, îi spuse Ferus Linnei. Dar îl iau pe Lune de aici.

— Mă iei şi pe mine, spuse Linna. Nu mai pot sta aici. Femeia aceea este monstruoasă.

Era mai mult decât se aşteptase, dar ea îl scăpase pe Trever de trupele Imperiale. Îi era dator.

— În regulă. Grăbeşte-te.

Ieşiră din cameră şi fugiră pe coridor.

— Pe unde ai intrat? întrebă Ferus.

— Pe la platforma de aterizare, spuse Lune. Bog m-a adus.

— Cum ai ajuns la acest nivel? Cu turboliftul?

Lune aprobă din cap. Un turbolift care nu era pe planuri. Bănuise că trebuia să existe unul.

— Poți să-l găseşti din nou?

— Cred că da.

— Existau vehicule când ați intrat în complex? Speedere? Ambulanțe?

— Bog a avut un speeder, dar a plecat.

— Eu am venit cu Zan Arbor, spuse Linna. Există un mic hangar lângă pistă. Cu o mică ambulanță standard – un medspeeder. Poți încărca un pacient în spate.

— Bine, va trebui să încercăm. Arată-ne drumul, Lune.

Lune îi conduse prin labirintul de coridoare întunecate şi coborîră câteva rampe. Nu ezită nici măcar o dată. În cele din urmă, ajunseră la turbolift. Ferus îşi flutură mâna peste senzor, sperând că nu era codificat, dar văzu lumina indicatoare clipind.

— Bun, murmură el.

Priviră senzorul indicând că turboliftul urca spre ei. Apoi, brusc, lumina deveni roşie şi începu să clipească. Turboliftul se opri brusc.

Inima lui Ferus se prăbuşi. Era o alertă de securitate.

— Ei ştiu că Lune lipseşte, spuse Ferus. Trebuie să mergem pe unde am venit eu.

Mintea lui Ferus lucra rapid în timp ce îi conducea spre stația de încărcare a droizilor. Deocamdată nu era o alertă la scară largă. Lune dispăruse, dar nu ar fi presupus că fusese luat de cineva din exterior... nu încă. Ar fi putut presupune că îl luase Linna pentru un alt test... sau că el fugise şi ea îl căuta. N-ar fi presupus ce e mai rău. Aveau câteva minute la dispoziție. Dar, fără îndoială, vor fi trimişi droizi căutători după ei.

În momentul în care avu acest gând, văzu droidul. Ferus se întrebă dacă era echipat cu blastere, în timp ce-şi desprindea sabia de lumină. Focurile de blaster zburară imediat spre ei. Le devie şi le trimise înapoi. Droidul căzu, fumegând.

— Ar fi bine să ne grăbim. Vor veni mai mulți.

Îi conduse pe ceilalți spre galeria cu pereți de sticlă care înconjura turnul. Era pustie. Afară era încă întuneric. Zborurile pe ceruri erau încă rare la ora de dinainte de răsărit, doar câteva lumini colorate care se mişcau printre luminile aruncate de pasarelele şi de clădirile din jur. Ferus privi turnul în sine, încercând să împace planurile pe care le studiase cu propriile impresii.

Linna se uită şi ea în jos.

— Este o cădere liberă până la pista de aterizare, spuse ea. Cum putem ajunge acolo?

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji pentru asta.

Era îngrijorat. Cu abilitatea sa de a folosi Forța, Lune era probabil să reuşească. Dar cum rămânea cu Linna?

Dintr-o dată simți un avertisment. Ferus reacționă rapid, trăgându-i pe Linna şi pe Lune în jos chiar în momentul în care focurile de blaster ricoşau prin galerie.

Cinci droizi zburară în formație de stea, trăgând rapid în timp ce fotoreceptorii lor îi detectau pe Lune şi Linna. Aerul era plin de fum. Ferus sări de trei ori în aer. Sabia sa se arcui şi dansă în timp ce se rotea, deviind focul şi făcând toți cei cinci droizi să se prăbuşească la podea.

Era atât de conectat la Forță acum, încât putea simți deplasările de aer de afară, de pe coridor. Se apropiau mai mulți droizi. Nu avea nicio îndoială că Vader avea să fie următorul. Erau la mii de metri în aer, prinşi în capcană.

Singura cale era direct afară, apoi în jos.

Ferus simțit ceva ciudat, un bâzâit în oase care i se răspândi brusc în tot pieptul, ca o stea în flăcări. Putere. Părea ceva în afara lui, ceva ce ar fi putut întinde mâna şi atinge dacă ar fi vrut. Nu era fluiditatea Forței, era ceva diferit ca şi calitate. Partea întunecată a Forței care putea fi apucată şi folosită. Dacă ar fi vrut.

Şi auzi din nou vocile, dar de data asta nu erau în afara lui. Erau înăuntru, în inima zumzetului din el. Ferus se întoarse şi se uită la oțelul transparent. În orice moment se aştepta să vadă un stol de droizi apropiindu-se.

Îi poți salva. Tot ce trebuie să faci... e asta.

Fereastra explodă înăuntru, acoperind coridorul cu rămăşițe din ceea ce fusese solid cu o clipă înainte.

— Ferus?

Lune nu avea experiență în Forță, dar simțise suficient ca să se teamă.

Ferus îşi văzu reflexia în sticla spartă. Ochii îi erau strălucitori. Buza, încrețită. Fața îi era întunecată de furie. Nu se recunoscu.

Neînțelegând, Linna îi atinse brațul. El se uită la mâna ei şi ar fi vrut să i-o smulgă de pe corp. Nu voia să fie atins.

— Nu poți s-o faci şi cu mine, spuse Linna. Şi trebuie să îl salvezi pe Lune.

Femeie proastă, alegi să rămâi când eu pot să te salvez!

Al cui fusese gândul ăsta? Al lui?

Ce se întâmplă cu mine?

Vocile…

— Pleacă, îl îndemnă Linna. Ei încă nu ştiu că am fost cu tine. Pot să mă întorc. Aminteşte-ți că ai un prieten aici.

Se întoarse şi fugi, sărind peste cioburile de oțel transparent şi dispărând.

Ferus nu se aşteptase la asta. Se holba la aerul gol din locul în care stătuse Linna. Îşi dorise atât de mult să scape. Şi totuşi, se întorsese la ei.

Sacrificiul nu-şi avea locul în galaxia unui Sith.

Unde voia el să trăiască? Cu ființe ca Linna, sau ca Vader?

Simți cum partea întunecată se îndepărtează. Privi peste margine, la miile de metri până la platforma de aterizare îngustă.

Se uită la Lune.

— Ai încredere în sentimentele tale. Îți aminteşti?

— *Nu gândi,* spuse Lune. *Doar fă-o.*

— Îți promit, spuse Ferus, o putem face.

Ferus prinse o linie lichidă de la centura lui la cea a lui Lune. Apoi, invocând Forța, nu mai gândi, nu ezită, nu îşi puse întrebări.

Doar sări.

Capitolul 19

Nava Imperială urlă pe cerul nopții, zburând printre clădiri şi pe sub trotuare. Se părea că Maggis nu credea în respectarea culoarelor de zbor.

În timp ce abia trecură de un bloc înalt, Trever îşi drese gâtul.

— Ăă, crezi că ar trebui să încetinim?

— Tocmai mi-am recăpătat libertatea, puştiule. Lasă-mă să mă bucur de ea. În ciuda cuvintelor sale, Maggis trase înapoi de accelerație. Încotro? întrebă el.

— Trebuie să îl găsesc pe Lune. Şi cred că ştii mai multe decât îmi spui.

Maggis nu răspunse. Intră cu viteză mare într-un tunel aerian.

— Te pot ajuta, spuse Trever. Am cunoştințe pe Coruscant. Îți pot da documente noi de identitate. Să-ți inventezi un trecut fals. Ai putea chiar să predai din nou. Ei ştiu cum să te îngroape atât de adânc încât Imperiul nu te-ar putea găsi niciodată.

Maggis îşi roase buza inferioară. Ieşiră din tunelul aerian în cartierul depozitelor. Maggis ocoli rapid un doc de încărcare, apoi făcu un viraj brusc şi zbură pe sub el, inversându-şi direcția.

— Cred că ştiu unde este, spuse Maggis. Nu-l voi salva. Nu sunt un erou. Dar te voi duce acolo.

Acum zburau folosind culoarele de zbor. În curând, lui Trever îi fu evident că se îndreptau înapoi spre districtul Senatului. Survolară complexul Senatului şi se îndreptară spre un turn înalt cu o coroană ovală în formă de bulb în vârful lui.

— *EmPal*, spuse Maggis. Unul dintre proiectele preferate ale Împăratului.

— Un centru medical? De ce l-ar duce Bog pe Lune acolo?

— După cum am spus, l-a oferit voluntar, spuse Maggis cu un rictus. Pe băiatul lui.

Trever se uită la el în timp ce zburau mai aproape. Ceva îi atrase atenția, o reflexie. Ceva era ciudat. Apucă de o pereche de macrobinoclulari.

— Oțelul transparent..., murmură el. Este spart.

— Nu are nimic de-a face cu mine. O să te las jos lângă intrarea de urgență.

Apoi Trever văzu ceva neaşteptat. Un băiat care cădea prin aer.

Maggis întoarse nava, iar Trever se răsuci pe scaun şi se chinui să-şi focalizeze macrobinoclul.

— Încetineşte! Este Lune! Cade! Un alt corp pluti în luneta macrobinoculară. Trever îşi dădu seama că omul era legat de Lune şi că era Ferus. Trebuie să îi ajutăm!

Maggis se răsuci să se uite la el.

— Am spus deja că nu sunt erou!

Focuri de blaster ieşiră din turn. Şi apoi... Trever înghiți în sec. Ăsta era un foc de tun?

— Pe toate supernovele – ăla e un tun laser! răcni Maggis, întorcând nava.

— Coboară acolo jos – cad spre platforma de aterizare!

— Eşti nebun?

— Nu vor trage asupra voastră! Suntem într-o navă Imperială!

— Nu prea vreau să-mi asum acest risc, puştiule!

Trever se aruncă asupra lui Maggis şi apăsă pe comenzi, iar nava se scufundă.

— În regulă, în regulă!

Maxilarul lui Maggis se încleştă. Pilotă nava în jos, zigzagând tot drumul şi zburând cu viteză maximă. Trever îşi apăsă fața de parbriz, încercând să nu-l piardă din vedere pe Ferus. Singura lui speranță era ca Ferus să-i vadă. Şi să recunoască faptul că, în ciuda aparențelor, nu erau inamicul.

* * *

Timpul i se părea liniştit lui Ferus. Era uimitor că se putea simți atât de calm în timp ce se prăbuşea în jos cale de mii de metri. Între el şi Lune curse încrederea. În mijlocul stelelor şi al aerului grăbit, Ferus simți o euforie stranie. Acum se afla în centrul său de calm, în ton cu Forța vie complexă care pulsa în milioanele de inimi care băteau în Oraşul Galactic. Şi nu-i era teamă.

Platforma de dedesubt se repezi spre el. Văzu vârful senzorului pe care îl zărise de sus. Îşi întinse mâna spre linia de cablu lichid, apoi o desfăşură, privind-o cum şerpuieşte prin noaptea neagră şi se înfăşoară în jurul vârfului senzorului. Linia se întinse, iar el şi Lune se smuciră sălbatic. Dar linia rezistă. Vârful senzorului îi întrerupse căderea, iar acum tot ce trebuiau să facă era să facă un salt uşor de o sută de metri, până la platforma de aterizare. Apoi o fugă rapidă prin hangar şi...

Trupele de şoc se revărsară pe platformă. Erau echipate cu lansatoare de rachete uşoare. Iar ei stăteau agățați aici, ținte perfecte pentru antrenament.

Ferus începu să se balanseze. Singura lui speranță acum era să ajungă până la vârful senzorilor şi să se târască cumva înapoi spre corpul turnului. Numai că nu exista nicio cale de intrare în clădire pe care să o poată vedea.

Prima salvă îi rată la câțiva centimetri. Lune scăpă un strigăt.

— Leagănă-te! ordonă Ferus, iar Lune începu să-şi legene picioarele, încercând să creeze impulsul necesar pentru a-i îndepărta de computerele de țintire.

Grozav. Acum se îndrepta şi o navă Imperială spre ei. Ceva mic şi rapid. Probabil echipată cu tunuri laser. Cineva încerca deja să facă o reperare vizuală. Putea distinge doar o umbră prin parbriz. Dacă reuşea să ajungă la încărcătura alfa de la centura utilitară...

* * *

— Aprinde luminile cabinei de pilotaj! strigă Trever.

— Pentru ce? Pentru ca soldații ăia să ne poată ținti direct în cap?

— Fă-o şi gata! O să fie bine.

Blestemând, Maggis aprinse luminile cabinei de pilotaj. Trever se lipi de parbriz în timp ce Ferus făcea o balansare lentă. Jediul zâmbi. Îl recunoscuse pe Trever.

— Bine, poți să le stingi. Acum deschide cupola cabinei de pilotaj şi vino sub ei.

— Eşti nebun? Nu pot să se arunce pur şi simplu! Raportul de viteză este prea mare. Nu-l pot măsura. O să ne rateze!

— El poate s-o facă. Ai încredere în mine.

Maggis începu să ghideze nava.

— Fac doar o singură trecere, doar una. Apoi plec de aici.

Întoarse nava şi se îndreptă în zigzag spre Ferus şi Lune. O rachetă zbură spre cei doi, dar Ferus reuşi cumva să se dea la o parte.

O secundă mai târziu, Maggis trecu pe sub ei. Cu o sincronizare de o fracțiune de secundă, Ferus îi ordonă lui Lune să se urce în spatele lui şi eliberă linia lichidă.

Cei doi căzură prin aer, direct în jos. Ferus îi ghidă prin deschizătură şi aterizară în cabina de pilotaj cu un şoc care făcu ca nava să se clatine. Se rostogoliră pe podea.

— Sfântă lună! bombăni Maggis.

Apoi împinse motoarele la maxim, pornind la drum, cu salvele de tun în urma lor.

Ferus zăcea pe jumătate întins pe podea, cu braţul în jurul lui Lune. Trever se uita la ei, cu ochii sălbatici. Nu-i venea să creadă că totul funcţionase.

— Nu ştiu cum ai reuşit, spuse Ferus, uitându-se în jur la nava Imperială, dar mulţumesc. Se uită la Maggis, în uniforma sa de ofiţer Imperial. Şi ţie îţi mulţumesc, oricine ai fi.

— Ar trebui să spui: *oricine aţi fi, domnule*, îl corectă Maggis, ştergându-şi sudoarea de pe faţă.

Capitolul 20

Odată ce Lune fu înapoiat mamei sale în casa conspirativă din Oraşul Galactic, ea nu-l mai scăpă din ochi timp de douăzeci şi patru de ore. Apoi, Dex îi sugeră cu blândețe că Lune ar putea avea nevoie de ceva timp pentru a se juca, iar ea îl lăsă să plece să se joace cu un grup de copii care locuiau pe *Aleea Tâlharilor*.

Dex îl trimisese pe Maggis mai departe, la o altă casă conspirativă, unde îi promisese că îi vor stabili o nouă identitate. Flame şi Wil sosiseră de pe Bellassa, iar Clive li se alăturase şi el. Era timpul să planifice prima întâlnire cu *Moonstrike*. Trebuia să se desfăşoare într-un loc în deplină siguranță.

— Ei bine, acum, vă puteți întâlni aici, presupun, spuse Dex. Dar…

Flame dădea deja din cap.

— Nu cred că ar fi cineva de acord. Nimeni nu vrea să se întâlnească chiar sub nasul Împăratului.

Keets şi Curran Caladian începură să vorbească amândoi deodată, venind cu diferite sugestii. Clive privi cum Astri dispăru din cameră, apoi o urmă.

— Ai de gând să intri în *Moonstrike*? întrebă el.

Ea clătină din cap.

— Nu prea am o lume natală. Am trăit peste tot cu Didi când eram mică. Apoi ne-am stabilit aici, în Oraşul Galactic. Dar, din punct de vedere tehnic, nu fac parte din rezistență.

— Acesta ar putea fi un loc de unde să începem, spuse Clive.

— Ry-Gaul s-a oferit să îl antreneze pe Lune, spuse ea. Jedii cred că poate să-şi dezvolte abilitățile în Forță. Nu va fi niciodată un Jedi, dar ar putea fi… ceva. Îi datorez asta. Cred că nu mai pot fugi de abilitatea sa în Forță. Aşa că vom rămâne aici pentru moment.

— Poate că am o treabă pentru tine, spuse Clive. E ceva ce trebuie să fac. Făcu semn cu capul în direcția conferinței. Punem multă încredere în Flame. A trecut destule teste, e adevărat. Dar…

— Dar ce?

— Eu nu am încredere în ea.

— Şi? Tu nu ai încredere în nimeni.

— M-am dus pe Acherin pentru a-i cerceta trecutul. S-ar putea să fi dat peste identitatea ei reală. Am crezut că am găsit pe cineva care ar putea şti ceva, dar a fost ucis înainte să apuc să vorbesc cu el. Asta mă deranjează.

Astri se încruntă.

— Acherin nu este în mijlocul unui război civil?

— Ba da.

— Cu oameni care sunt ucişi în fiecare zi?

— Păi, bine. Poate că arată în regulă. Doar că nu miroase bine. Flame a evadat dintr-o închisoare Imperială împreună cu alte cinci persoane. Toți sunt fie morți, fie înapoi în închisoare. Nu avem cum să aflăm ce ştiau persoanele acelea. Şi au dispărut toate înregistrările despre Acherin. Nu există nicio modalitate de a afla cine este Flame cu adevărat. Asta mă deranjează.

— Îți dai seama că, dacă începi să sapi, s-ar putea să faci mai mult rău decât

bine. S-ar putea să stârneşti ceva ce poate fi folosit de Imperiu. Şi ăsta ar putea fi sfârşitul lui *Moonstrike*.

— Da, m-am gândit şi eu la asta. Clive ezită. Ştii, te-ai înşelat înainte. Nu este adevărat că nu am încredere în nimeni. Am încredere în Ferus. Şi în tine. Am nevoie de ajutor.

— Hmm, Clive Flax cere ajutor. Nu credeam că voi apuca ziua asta. Astri suspină. În regulă. Cred că mi-ar prinde bine o distragere a atenției.

Nu e chiar o demonstrație de susținere entuziastă, gândi Clive, *dar e un început.*

* * *

Ferus era aşteptat la platforma Imperială de aterizare. Dar mai întâi trebuia să contacteze pe cineva.

Obi-Wan apăru în hologramă în doar câteva secunde. Barba îi era brăzdată de mai mult argint, iar liniile adânci îi scrijeleau obrajii.

— Nu am mai auzit de tine de ceva vreme, spuse el.

— Nu arăți prea bine, spuse Ferus.

— Încântător ca întotdeauna, spuse Obi-Wan. Aş putea spune acelaşi lucru. Ce se întâmplă?

— Roan e mort.

Spasmul de pe fața lui Obi-Wan îi spuse cât de adânc îl lovise vestea.

— Cum?

— Vader.

Obi-Wan se uită în altă parte. Ferus încercă să-şi imagineze ce anume vedea. Praful şi pietrele de pe Tatooine. Praful exilului său.

— Îmi pare rău, spuse Obi-Wan.

— Şi un Jedi a ieşit la suprafață, spuse Ferus. Cineva pe care îl cunoşti. Ry-Gaul.

Tristețea de pe fața lui Obi-Wan se atenuă.

— Mă bucur să aud această veste.

— Câştig tot mai multă încredere în cadrul Imperiului, continuă Ferus. Am primit o misiune specială de la Palpatine. Să găsesc orice adept al Forței.

— O misiune specială? Nu-mi place cum sună asta. Nu poți să-l subestimezi pe Palpatine. Este mult mai puternic decât tine. La fel şi Vader. Împreună sunt...

— De neînvins?

— Pentru tine singur, da.

— Ştiu asta, spuse Ferus. Dar mai sunt lucruri pe care le pot face. Am întâlnit pe cineva, un contact care încearcă să organizeze o rezistență, din planetă în planetă...

— E prea devreme, spuse Obi-Wan brusc.

— Asta e părerea ta ponderată, spuse Ferus, de pustnic care trăieşte în Inelul Exterior?

— Poate că sunt în exil, dar cunosc Imperiul, spuse Obi-Wan. Rezistența trebuie să fie construită încet. Imperiul deține puterea în acest moment. A fost capabil să se deplaseze de la un sistem la altul şi rețeaua sa de comunicații este deja în funcțiune.

— Imperiali nu sunt singurii care dețin puterea, replică Ferus.

Obi-Wan îi dădea din nou lecții.

— Ține-ți concentrarea acolo unde este deja, spuse el. Există perspective reale pentru adepții Forței?

— Câteva, spuse Ferus. Mi s-a dat o listă.

Îi spuse lui Obi-Wan despre diferitele persoane de pe ea. Crezuse că Obi-Wan se va concentra pe vânătorul de recompense sau pe profesor, aşa cum făcuse şi el, dar Obi-Wan rămase foarte nemişcat.

— Copilul de pe Alderaan.

— Nu părea promițător, spuse Ferus. O balustradă a cedat, cineva nu a căzut... Sună mai mult a coincidență decât orice altceva. O încercare a cuiva de a câştiga favoruri cu Imperialii. Există informatori în fiecare oraş de pe fiecare planetă în zilele astea. Chiar şi pe o planetă ca Alderaan. Dar fiecare raport este urmărit, aşa că a ajuns până la mine.

— Trebuie să depui un raport prin care să respingi observația, spuse Obi-Wan. Dar mai întâi trebuie să te duci pe Alderaan şi să pari că investighezi.

— Am lucruri mai importante de făcut decât să urmăresc o pistă falsă, spuse Ferus. Am câteva piste reale pe care trebuie să le cercetez.

— Nu, spuse Obi-Wan. Acesta este cel mai important lucru pe care trebuie să-l faci.

Ferus voia să-i spună lui Obi-Wan că nu-i putea da ordine, dar nu credea că asta îl va împiedica să i le dea.

— Mai este ceva ce ar trebui să ştiu? întrebă el.

Obi-Wan se încruntă.

— Îți spun doar ceea ce trebuie să ştii. Şi asta nu este totul.

— Ştii, spuse Ferus, exasperat, aici nu suntem la Templu, eu nu sunt Padawan, iar tu nu eşti Consiliul Jedi...

O fantomă de zâmbet traversă fața lui Obi-Wan.

— Ştiu. Dar eu sunt tot ce ai.

Apoi zâmbetul se estompă şi, dincolo de miliardele de stele care îi despărțeau, îşi atinseră durerea unul altuia. Cuvintele lui Ferus evocaseră tăcerea şi liniştea Templului, energia zumzăitoare a sălilor de clasă, sunetul cizmelor pe piatra antică, râsetele celor mici. Camera Consiliului, cu toți cei doisprezece Maeştri Jedi stând în cerc, cu experiența, înțelepciunea şi puterea lor. Simțiră amândoi pierderea, proaspătă şi vie ca în ziua în care totul fusese distrus.

Când Ferus vorbi din nou, vocea îi era blândă şi măsurată.

— Voi pleca astăzi, promise el.

Dacă Obi-Wan spunea că era important, avea încredere că aşa era.

SFÂRŞIT

Universul Star Wars
Anexe

Începuturi...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

Sith...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic

şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului

Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod fățiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

